

ناول: ابليس ناول دريم. پړاو ته څوک يې؟

ليکوال: خواجه زي

نشرکونکې: خواجه زی خپرونډويه اداره.

<https://t.me/pashtoonovels0>

خواجه زی خپرونډويه اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

Ketabton.com

تہ شوک یی؟!

و ابلیس ناول وریم جلد

لیکوال: خواجہ زی

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

نظر مې د دوکان د بښېښې څخه هغه خوا د سرک بلې
غارې ته په هغه کوچني میدان و چې د هلکانو یو ډلي
په بیحد شوق او خوشحالی لگیا وه او کرکت یې کاوه،
د کوچنیوالو څخه تر همدا اوس یوازیني شئ چې
بیحد مې خوښیده او شوق مې ورسره درلود همدغه
کرکت وو، کله ناکله چې ماډیگر خوا ته بیکاره کیدلم
نو تلم د هغوي سره مې لوبه کول، تقریبا شپږ میاشتي
کیدې چې دلته راغلې یم دقیق که ووايم نو د هغه
وخت څخه چې د ذوالفقار د دفتر څخه ووتلو او د

زبیر د هغه پیدا کړی کار څخه یې هم وشړلو نو دا
دوکان مو واخیست.

البته باید ووايم چې زبیر او ذوالفقار واخیست زما
سره پیسې چیرته وه؟ خو په نوم زما او د زبیر دی
دواړو په شریک پکې کار کو، زه هره میاشت ذوالفقار
ته د هغه د قرض یو څه پیسې ورکوم البته دومره
پیسې هم نشم ورکولي کله ناکله د میاشتي پنځه زره
روپي ورکوم، کله دوه زره او کله ناکله خو بیخي د
میاشتي دومره کار نه کیږی چې خپل خرچه اوباسم
څه ورسیدي چې ذوالفقار ته یې ورکړم! خو د بیکاری
څخه همدا کار هم ښه دی، وخت تیریدي او ذوالفقار
هم دومره خپل د پیسو غوښتنه نکوی چې زه دی
پعذاب شم.

البته هغه بیچاره خو بیخي د پیسو نوم لا نه اخلې، کله
ناکله چې زه د میاشتي یو څو زره روپي ورکوم نو
سخت غوسه کیږی او پیسې نه اخلې خو زه یې په

زوره ورکوم، د هغه احسانات پر ما دومره زیات دی چې حد نلری او زه پوهیږم چې د هغه یو احسان هم نشم جبران کولای خو د پیسو پر ورکولو یو څه خپل وجدان راحت کوم.

د دی دوکان یو خوبې همدا د کرکټ لیدل دی کله ناکله چې مشتری نه وی زه هم ځم او هلته کرکټ کوم البته کله ناکله! دا څو وختونو کې د کرکټ کولو څخه لویدلي یم زیاتر د لری څخه د لوبې څارونکي یم.

په همدی فکر کی وم چی د دوکان دروازه خلاصه شوه او دوه چاغی انجونې چی هر یو یې درې منه آریش کړی و په سترې گامونو باندی دوکان ته را دننه شول، دا څو وخته چې دوکاندارى مې شروع کړې وه دومره تجربه مې حاصل کړی وه او په یو نظر پوهیدم چې ایا مقابل کس مشتری (اخیستونکي) دی که یا هسې وقت ضایع کونکی؟

د هغوی د چاغ جسمونو او ستریو څهرو او خالي
لاسونو څخه یو شې ماته په واضح توګه ښکاریدل او
هغه دا چې هغوي خپل د خوښي ډیزاین یا اندازه نده
پیدا کړي، په یو بی حوصله مسکا او تکرای جمله " ښه
راغلاست څه مرسته ستاسو سره کولای شم " چی هر
ورځ په کرارتو مې د هر مشتری د راتلو سره تکرارول د
هغوی پام ځان طرف ته راواړو د هغه دواړو څخه یوه
جنی چې عمر یی یوسه لږ معلومیدی پداسی حال کی
چی خپل حجاب یی سم کاوه کرار وویل: تور برجست
لری؟ غټ سایز کې؟

صحيح گمان مې کړی و مشتری وه ډیر ژر مې ورته
درې ډیزینه برجستونه په تور
رنگ کی د هغوي مخي ته کیخودل او ومې ویل: په
غټ سایز کی یواځې دا دری ډیزینه لرم.

جنی لکه چی یو راحتہ ساه واخیستی، په تلوار یې
وپوښتل: پدی ډیزین کی 52 اندازه سایز لری؟

په حیرانتیا می جنی ته وکتل چاغه وه خو دومره هم نه! زما په نظر 50 سایز ورته برابر وو، همدغه خبره مې هغې ته هم وکړل او ومې ویل: زما په نظر 50 سایز تاسو ته برابر دی ځکه دا برجستونه کش دی او ډیر کشیری (او بیا می د یو برجست پایسه تر کوم ځای چی کشیدل کش کړل ترڅو زما په خبری اعتبار وکړی جنی لکه چی زما خبره خوبه شول ځکه په خوشحالی باندی سر وخوځاوه او ویې ویل: سمه ده همدا اخلم.

خوشحاله شوم چی زما خبره یی ومثل زما په نظر چاغي ښځې د ډنگرو څخه بهتره دی! ځکه یواځی ورته اندازه مهمه وی، نه ډیر د ډیزاین پسی سر گرځوی او نه هم رنگ ورته ډیر مهم وی، که یو ډنگره جنی اوس راغلې وایې نو مجبوره ورته دا ټول دوکان می خالی کړی وایی ترڅو ډیزاین، رنگ، کیفیت اصل، بدل او خلاصه چی زر رقم درد و بتر یې کتلې وایی، او د دی ټولو څیزونو د کتلو وروسته یې هم ویل "زه تر دا

بل دوکان خُم یو بل شې اخلم او بیرته ژر راحم" او دا
خبره مطلب هسې می پر تا دا ټول دوکان خالي کړو
خو زما هېڅ شې خوښ نشو!

خو جالب دا چې زیاتر اوقات داسې هم کیدل چې د
ټول بازار کتلو وروسته سترې ستومانه راتلل او بیرته
یې همغه شئ کوم چې لومړۍ ځل خوښې شوی وو
اخیست؟! په داسي حال کې مې ډېر زړه غواړی هغه
جنۍ ته ووايم: ایا لومړۍ دی چینجی درلود چې وا دی
نه خیست او ځان دې دومره سترې کړو؟ خو افسوس
چې داسي الفاظ یو ښځې ته مخامخ ویل ښه نه دی.

— قیمت یی څو دی؟

اه بیا تکراری بحث یعنی د دوکانداری بترینه بحث او
موضوع همدغه د جنس په سر چنه وهل دي، منم چې
چنه وهل سنت طریقه ده خو د هغه څخه مطلب دا
چنه وهل نه دی، کوم چنه چې دوي د جنس په سر
وهې دا د انسان عصاب خوړل دي او زه ورڅخه کرکه

لرم، کاش د خارج پشان په هر جنس باندی قیمت لگول
شوی وای او خلکو هم بغیر د کوم چني وهلو څخه په
آرامه آرامې یې پیسې ورکول او خپل خریدی کاوه
ای کاش! البته خپل خبره اخلم دا چاغي ښځی داسې
بهترینه هم نه دی، دویته که ډیزاین او رنگ دومره مهم
نه وي خو قیمت بیحد مهم دی، یعنی تر څو چې په
چني وهلو، وهلو دی د بدن پوست در ونباسي تر هغه
وخته دې نه خوشي کوی.

د ډیر چنو وهلو وروسته راځی شول چې ما بدبخت ته
یو پنځه افغانی فایده د هغه جنس په سر راکړی او زه
په هغه پنځه روپو داسي خوشحاله شوم ته وا چې
پنځه لکه ډالر مې فایده کړی ده. د هغوي دتلو سره سم
د دوکان دروازه بیا خلاصه شوه او دا ځل زبیر راننوت.

زبیر- سلام څنگه یی؟

- علیک سلام ښه یم ولی دی دومره ناوخته کړل؟
زبیر پداسی حال کی چی یو برگر او د پېپسې بوتل زما

خواته نیو وویل: وبخښه، یوڅه کار راته پیدا شو نو
ځکه ناوخته شول، څنگه مشتری دی درلود؟
پداسی حال کی چی برگراو د پیپسې بوتل مې د هغه
د لاس اخیست ومی ویل: مشتری نه، باید ووايي د
عذاب فرښتې! یعنې دومره یې د قیمت په سر چني
ووېل چې اخر کی مې زړه غوښت خپل سر په دا
دیوال ووهم.

زبیر په خدا وویل: نه داسې کار ونکړی، که خدای
نخواست په تاییو شئ وشې نو ذوالفقار به زما پوست
په ژوندوني وباسی.
- یعنی د دی لپاره چی ذوالفقار درته څه ونه وایي زما
سلامتیا درته مهم ده؟
زبیر پداسې حال کی چې یو عطریې را اخیستی و او
په ځان یې پاشې په خدا
وویل: معلومداره خبره ده چی دهغه د وېرې نه پرېږدم
یو اغزی دی لا پر پښه ننوځې، کنه پرتا خو څه سینه
چاق عاشق نه یم؟!

- بلا بلا ریشخندی انسانه، هغه عطر پرپرده زر خله مې درته ویلې چې د دوکان شیان په ځان مه واهه یا څوک یې نه اخلي وایې دا استعمال شوی.

زبیر داسي حال کې چې عطر یې بیرته پوښ ته اچو ویې ویل: دوي باید خوشحال شې چې دا عطر لومړۍ ما وهلې.

په ریشخند مې وویل: هو نو تخو پیرصیب یې کوم شې چې استعمال کړی هغه برکتی کیږي. زبیر پخندا وویل: اړین اوس دی اصل خبره وکړل، زه دا خبری پرپرده پوهیږی طاها څه مې پیدا کړي؟

د برگر خورلو حال کې مې ورته سر وخوځاوه او ومې ویل: څه؟

د زبیر سترګي له شیطنت څخه وپرځیدل زما خواته چې د میز شاته په څوکی ناست وم راغې او خپل موبایل یې راوخیست او ویې ویل: یو خطرناک فلم مې پرون مابنام پیدا کړو طاها، چې باور به ونکړی که ووايم په یوه شپه کې مې درې ځله وکتې.

- ما فکر وکړو کوم خزانه، مزانه دی پیدا کړي، پر تا دی ودریږی.

زبیر- نچ د خزاني څخه ډېر قیمتي فلم دی.

څه مې ونه ویل او خپل برگر خوړل مې پیل کړل زبیر هم څو دقي خپل د موبایل شیان اخوا دیخوا کړل او بالاخره یې هغه فلم پیدا کړو په خوشحالي د موبایل سکرین زما خواته ونيو تر څو فلم وگورم، همدا چې نظر مې د موبایل په سکرین ولگید سترگي مې له حیرت خلاصي پاتي شوی، یو نظر مې د زبیر خوا ته چې په خوشحالي زما خوا ته راکتل وکړو او یو نظر مې بیا د موبایل په سکرین هغه فلم ته البته باید ووایم هغه سکسي "پورن فحش" فلم ته وکړو او په غوسه مې وویل: مړ شې زبیر دا نو څه دی؟

زما په دی خبره زبیر لږ حیرت وکړو موبایل یې سکرین یې خپل خواته وگرځو، زه په تمه وم چې هغه ووایې دا فلم نه وو بلکې دا د غلطې څخه راغلی خو هغه

بیرته همغه فلم زما خواته ونيو او ويې ويل: څه دی؟
خو فلم دی وگوره دومره زبردست فلم دی.

دا ځل نو د رښتیا مې ورته غوسه راغله یو دوه کلک
ټک مې پر اوږه وواهه او موبایل مې ورته په لاس
ورکړو او ومې ويل: خدای دی ورک که زیږ چي
درڅخه بیغم شم، دغه فحش فلم تا مابښام درې ځله
کتلی؟ ای وشرمیږي بیا که خپل دی غول خوړلې وه او
کتلی دی و بیا نو ولې دی ماته راوړو؟ فکر کوی زه هم
ستا پشان دا چټیاټ گورم؟

زیږ- اوووو په کراره دا کوم سکسی یا فحش فلم نه
دی.

- نه دی؟

زیږ- اهوم نه دی.

- عجب! نو دا ستا په نظر فحش فلم نه دی؟

زیږ- عه ورک شي څیرن، منم لږ اهوم اهوم یعنې
مطلب بې شرمانه انځورونه لری خو په قران دا دومره

جالب فلم دی.

- ستا سر دی هغه جالب و خوری، دا رقم شیان کتل
پوهیږی خومره گناه لری؟ دیته اسلام د سترگو زنا
وایي.

زبیر- بیا شروع شو مولا صیب.

غوښتل مې یو دوه درې خبری ورواچوم چې زبیر په
بیحد عاجزانه لهجه وویل: طاها! ته وقران زما نیشه
کې تیشه مه وهه راشه دا وگوره، باور وکه د کتلو څخه
به یې پښیمانه نشي.

- په قران قسم یوځل بیا داسي بکواس شیان ماته
راوړی داسی وهل و خوری چې خوند درکړی.
زبیر- ورک شي لڅیره زه درته وایم دا فلم ډیر جالب
کیسه لری، ته یې د هغه نور شیانو سره څه کار لری؟ ته
یې کیسي ته وگوره.

- هغه مرداره کیسه یې ستا مبارک زه یې نگورم.

پاسېدم ترڅو د عطرونو قوطيان منظم کړم، خو زبیر د
سربینې پشان زما پسي و او زاری کول ترڅو زه هغه
فلم وگورم دومره یې وویل او زاری وکړل چې بالاخره
مې ورته وویل: کتل خو زر کاله وروسته هم داسي
مردار فلم نگورم خو ته چې اوس دومره لگیا یې او
وايي چې جالب کیسه لری نو کیسه یې وکړه.
زبیر- نه نو کیسه کول یې خوند نه کوی باید ویې
گوری ځکه هغسې بیا په کیسي بهتره پوهیږی.
- بیخي مکوه ورځه ورک شه زما عصاب دی په کافي
اندازه نن خراب کړل.

زبیر څو شېبې خاموش شو او کله چې ولیدل بله چاره
نلری نو په نه زړه یې وویل: که څه هم د هغه فلم
خوند په کتلو کېدی خو اوس چې تا د ځان څخه مولا
جوړ کړی نو کیسه به یې درته وکړم، گوره د فلم اول
سر کې چې تا کوم ښځه ولیدل ښه؟
- هوم.

زبیر- هغه ښځه اصل کې ښځه نه ده! مطلب عه څنگه
دې پوهه کړم ته خیرن فلم هم نگوری چې په کیسه دې
سر خلاص شې، گوره اومم کیسه به داسې شروع کړم
گوره یو ډاکټر دی اصل کې د پوستکي جراح ډاکټر دی،
د ده یوه ښځه ده او یو پنځلس کلن لور ده په ده باندې
دا خپل ښځه او لور بیحد گران دی، د ده مور او پلار
مړ شوی او دی خپل د ښځې او لور سره په یو کور کې
یوازې ژوند کوی (څو شیبې خاموش شو، مخ مې تاو
کړو چې وگورم ولې خاموش شو؟ زما په کتلو زبیر په
کرار وویل: نه یوازې ژوند نکوی، د ده سره یو بوډې
ښځه هم ژوند کوی چې ماشومتوب کې دغه ډاکټر ته
شیدې ورکړې وه او د ده رضایی مور راځي دا بوډې
ښځه هم د دوي سره ژوند کوی البته د یو نوکری پشان
او د دوي د کور کار کوی.

دا بوډې ښځه په دنیا کې هېڅوک نلری، البته یو زوی
لری چې ډېر خبیث انسان دی، یو بیکار معتاد چرسی
چې یوه ورځ ازاد دی او دوه میاشتي بندیخانه کې

بندی دی. خلاصه چې دا ښځه د تگ لپاره بل ځای نلری
او د همدی ډاکټر په کور کې ژوند کوی یوه ورځ

د دې بوډۍ ښځې زوی خپل د مور د لیدو لپاره د ډاکټر
کور ته راځي البته د دی لپاره نه راځي چې خپل د مور
پسې زړه تنگ شوی نه، بلکې پولیسان ورپسی دي! زما
په نظر ده کوم غلام، ملا کړی ده او د هغوي څخه د بچ
کیدلو لپاره خپل مور ته راځي او ورته وایي ما دلته
پټ کړه، خو مور یې دا خبره نه مني، د دوي دواړو په
همدی خبرو کې بحث وی چې د ډاکټر ښځه راځي او
پوښتنه کوی چې څه خبره ده؟ هغه بوډۍ ښځه هم د
شرم څخه نه پوهیږي چې څه ووايي؟ چې په همدی
وخت کې د هغې زوی چالاکی کوی او خپل ځان د
ډاکټري ښځې ته داسی بیخي نامي ښه سړی معرفی
کوی او اخر کې ورته په مظلومیت او دروغو وایي چې
د کور صاحب یې دی له کور څخه شړلې ځکه چې ده
سره د کرایي پیسې نه وه. او اوس دی د اوسېدو لپاره

کوم ځای نلری او خپل د مور څنگ ته راغلې که اجازه
وی یو څو ورځې دلته پاتې شې؟!

د ډاکټر بڼځه هم د لږ فکر کولو وروسته د هغه خبیث
خبره منې او ورته اجازه ورکوی چې د یو څو ورځو
لیاره د دوي کور کې پاتې شې، له بلخوا سر خورلې
بدبخت ډاکټر د یو مهم کار لپاره بل ښار ته تللې.
زبیر خپل د خبرو په منځ کې ودرید ما ورته په
کنجکاوی کتل ترڅو خپل خبرو ته دوام ورکړی. رښتیا
که ووايم کیسه راته جالب معلومیدل که څه هم فلم
کې لومړۍ صحنه یې ډیر خراب راخیستلې وه! زبیر
چې زما منتظر نظر ولید نو په شیطنت یې وویل:
څنگه اوس هم نغواری فلم وگوری؟

بد، بد مې وروکتل زبیر یو بد خاصیت درلود او هغه دا
چې کوم وخت چې پوهه شوی وای چې د یو شئ په
اړه یې ستا نظر جلب کړی بیا نو ترڅو چې ستا زاره
یې درته نه وای چولی تر هغه یې هغه خبره نکول، نو

خُکه خان مې ناگاره واچو بیرته خپل په کار بوخت
شوم او په یو بې پروا لهجه مې وویل: ورځه ورک شې
د هغه بیکاره فلم سره دی، هسی بر، بر لگیا وی نو ما
ویل بده ده درته شا کړم نو خُکه مې مخ دروگرځو کنه
کیسه دی بیخي په غوږ نیولو نه ارزی.

زما په دی خبره زییر په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل:
هو، هو تخو رښتیا وایې بیخي دی غوږ نه و نیولی
کنه؟

کوم ځواب مې ورنکړو، زییر چې هم زما بې پروای
ولیدل نو خپل لگیا شو د کیسي پر کولو او مضريت یې
پریخود.

زییر- ښه نو د کیسي دی ځای کې وو چې بدبخت، کم
بخت ډاکتر تللې بل ځای ته او د ډاکتر ښځې د دی
بوږی زوی ته خپل په کور کې ځای ورکړو، او دا کم
بخت ښځه چې دومره خپل په خاوند گرانه وه او حتا
یو لور یې هم درلود د دی خیرن سپی سره یاراننه

جوړوی.

بی اختیار می مخ د زبیر خواته کړو او ومې ویل: نه!

زبیر- په قران! دا کم بخت ښځه د دی سړی سره
جوړېږي او خلاصه چې څو ورځی ښه په عیش او
عیاشي باندی اا سړی د ځان سره ساتي خو کله چې د
ډاکټر د راتگ خبر واورى نو خپل د غه خبیث یار ته
پیسې ورکوی او ورته وایې چې اوس لاړ شه او زما
بدبخت خاوند راروان دی خو هغه کم عقل څو ورځی
په کور دی او بیا د کوم کار لپاره ځی کله چې لاړو بیا
ته راشه خلاصه چې همغسې کیږي خاوند یې د څو
ورځو لپاره کور ته راځي او بیا د یو کار په سلسله کې
ځي او دا بیا د دی بوډی زوی ته زنگ وهی چې راشه
میدان چغالي دی.

په حیرت مې د زبیر خبره پری کړل او ومې ویل: دا
بوډی ښځه ولې ډاکټر ته خپل د زوی او د هغه د ښځې
د بد عملی په اړه خبر نه ورکو؟

زبیر- مور! پوهیږی مور څه ته وای؟ زوی چې
هرڅومره بد شې بیا هم یو مور خپل د اولاد مرگ
نغواری، هغه بوږې ښځه هم خپل د دی خبیث زوی
مرگ نغوښت نو ځکه دی ورته ډیر نصیحتونه کول
البته خپل زوی ته یی کول خو زوی چې تازه په داسی
مزو ورپېښ شوی و نو خپل د مور یوه خبره یې هم نه
منل البته دومره خبیث څهره یی ده زه حیران یم دا د
ډاکتر ښځه د ده سره څنګه یارانې جوړه کړل؟

زبیر په یو افسوس دا خبره وکړل چی ماته خدا
راغلل.

زبیر- خاڼده مه رښتیا وایم تا خو فلم کې نه دی لیدلی
خو باور وکه سم خنزیر پشان څهره یې ده همغسې
چاق بد قواره او دا بدبخته ښځه دومره ښکلې ده، د
دی خاوند هغه بدبخت ډاکتر هم ښکلې دی بیا ولاکه
چې دا ولی د دی مردار سره جوړه شوه؟ په هر حال

خدای دی واخلی دواړه ښه نو کیسه مې کول چې د
دی خاوند بیا د کار په سلسله کې یو چیرته ولاړی.

- صبر د دی څخه مخکې چې کیسه پیل کړی تا ویل د
دی یو پنځلس کلنه لور ده هغه چیرته ده؟ هغه خو کوم
چیرته نه ده تللی، هغه نو څنگه خپل د مور د دی غلط
کارو څخه نه ده خبره؟

زبیر بد بد راوکتل او ویې ویل: کله چې فلم نگوری نو
معلوماتداره ده چې د کیسې په سر و بر به صحیح نه
پوهیږی زه هم کوم روبات نه یم چې ټول کیسه الف
څخه تر یا درته وکړم لور یې زما لیاده ووتل چې درته
ووايم هغه یې یو مکتب کې اچولې چې لیلیه لری او
میاشت کې یوځل کور ته راځی.

- اها صحیح شو اوس دوام ورکړه.

زبیر- مرگ یې دوام ورکړه.

کرار مې وخنډل چې زبیر یو دوه نور خبری هم وکړل
او بیا یې کیسه راوخیستل: ښه نو ویل ښځې خپل

هغه خیرن خبیث معشوق راوغوښت په دی فکر چې
خاوند مې نشته، او دواړه لگیا وه عیش او عشرت یې
کاوه چې له هغه خوا یې خاوند راغلو!

همدا چې خوله مې د پوښتني کولو لپاره جوړه کړل
ترڅو وپوښتم خاوند خو یی د کار لپاره تللی وو څنگه
راغلو؟ چې زبیر په غوسه زما د څه ویلو مخکی خوله
رابنده کړل او ویې ویل: یو دقه خوله دی بنده ونیسه
کیسه لا خلاصه شوی نه ده، وایم چې ولی راغلو
دومره که تلوار دی درلود بیا به دی فلم کتلی وایی،
دومره بد مې راځی خبره مې پوره کړی نه وی او ته
لکه د شلمبو مچ پشان پوښتنی کول پیل کړی چی دا
نو ولی داسی شو؟ هغه نو ولی هغسی شو؟ هر څه
وשו ښه وشو په تایی څه؟

د زبیر دومره غوسی ته مې وخنډل او ومې ویل: اها
زه صحیح شو څه نه وایم مهربانی جناب کیسه خوان
صیب!

زبیر- مرض او درد کیسه خوان صیب.
- اصلاً بیخې کیسه مکوه چی دومره نازونه کوی.
زبیر- زه ناز کوم که ته؟ د انسان پشان مې درته فلم
راوړو ځان دی اولیا د زماني جوړ کړو چې توبه، توبه
زه خو داسی شیان نگورم او اوس گوره څنگه غوړ دی
نیولي کیسی ته؟! که غواړی کیسه وکړم نو د انسان
پشان غوړ شه او زما خبره مه بندوه.

غوښتل مې ورته وایم چې بیخې مکوه! خو کله چې د
زبیر هغه د قاتلانو پشان په غوسه نظر مې ولید نو په
کراره مې وویل: سمدې نور پوښتنه نکوم کیسه وکړه.

زبیر څو شیبې په ځیر، ځیر راوکتل او بیا یې خپل
کیسه پیل کړل: د ډاکتر څخه په کور کې خپل یو
دوسیه پاتې شوی کوم کې چې د ده د نن ورځې د
کنفراس او جراحي یو مهم مثله وی نو ځکه دی
مجبوره کیږي بیرته کور ته راوگرځي او کله چې کور ته
راځي نو خپل گرانه ښځه د هغه د معشوق سره خپل

په کوټه کې، خپل په بستر کې په هغه بد حال کې
گوری.

زه بغیر د څه ویل ورته غوږ وم چې زبیر په تنده لهجه
وویل: ما فکر کوو اوس به دواړه راوښی او مړه به
یې کړی خو باور کوی طاها! دا کم بخت ډاکتر هملته
بغیر د څه ویلو وچ کلک درېږی، داسی لکه چې فلج
شوی وې یا کوم خوب ویني او باور یې نه کیږی چې
څه روان دی؟ هغه خبیث د بوډۍ زوی چی هم ډاکتر
هک حیران ویني نو ژر دوه پښې لری دوه نور هم
قرض کوی او الفرار... د کور څخه تښتې د هغه د تلو
وروسته د ډاکتر ښځه د ډیناسور پشان های،های ژاړی
او اوښکی توی کوی او بخښنه غواړی.

مور مړې ډاکتر هم د کوتي یو کونج کې کښینې او
خپل سر په دواړو لاسونو نیسې چې دا نو څه مصیبت
راباندی نازل شوی؟ خلاصه چې کافران دی او بیغرت
خپل ښځې ته هیڅ نه وایی باور کوی یعنې یوه څپیره

يې لا نه وهې، يوازی ورته وايې نور زه ستا سره هېڅ
کار نلرم او دا چې د کور څخه دی نه شرم يوازی او
يوازی خپل د لور پخاطر داسې کار نکوم او نور زما
خوا ته را نشې او تمام!

يعنې خپل غوسه يوازی د هغې سره په خبرو نکولو
باسې، خو میاشتي د دی پيښې څخه تيريدې او
ډاکټر بيخي خپل کور ته نه ځي او که ځي هم نو خپل
د ښځې خواته گوري لا نه، يوه ورځ چې دی پکار کی
دی زنگ ورته راځي او خبر ورکوی چې د ده کور اور
اخيستي او د ده ښځه هم په دی اور کې سوځيدلې!
البته بدبختکه مړه نه ده خو بيحد زيات سوځيدلې،
ډاکټر بدبخت هم په تلوار ځان شفخاني ته رسوی، او
هې د ميني کور دی خدای برباد کړی د دی دومره
کارونو او خبرو او خیانت او دوکي با وجود بدبخت
ډاکټر خپل د ښځې لپاره ژاړی او ټول هغه کينه او
بغض چې د هغې لپاره يې زړه کې درلود يوه شيبه کې
ټول لمينځه ځي او د يو، يو ډاکټر لاس نيسي او زاری

ورته کوی چې ښځه یې وژغوری او د ښځې عجل هم لکه چې پوره نه وو ځکه ژوندی پاتې کېږي خو!

خو تقریبا 95% خپل جلد(پوستکي) له لاسه ورکړي او دومره بدقواره او بدرنگه ورڅخه جوړه شوی چې څوک ورته کتلې لا نشي خو بیا هم په ډاکتر باندی داسی کرانه ده لکه توره اوسکه(کشمش) څو هفتي په ویښ ورسره په شفخانه کې تېروی د هغه وروسته یو نوی کور اخلی او دا کور ته وړي او څلرویشته ساعته ورباندی داسي پام کوی چې نه پرېږدی ښځه یې لاس تور او سپین ته ویسي، او کوم مینه چې دا څو وختو کې کمه شوی وه هغه اوس سل چنده کیږي او تل کوښښ کوی هغه خوشحاله وساتي او پرینږدی چې خفه شي خو ښځه یې چې اوس خپل ښایست له لاسه ورکړی فکر کوی خاوند یې ورباندی ترحم کوی او زړه سوځیږي نو ځکه ورسره نه خبری کوی او نه ورته حتا گوري، د کور ټول هینداری ماتوی ځکه چې نغواری خپل سوځیدلې مخ پکې وگوري.

ډاکټر چې هم خپل د ښځې ژړا او بد حال گوري نو
خپل ټول کونښن علم، تجربه کاروی ترڅو وکولې شي
خپل د ښځې ښايست د جراحي په واسطه بيرته هغې
ته ورکړي، خلاصه چې شپه او ورځ د هغې د مخ د
جوړکولو لپاره کار کوي او د دې لپاره چې ښځه يې
کور کې يوازي پاتي نشي د مجبوري څخه بيا هغه
بوډي ښځه خپل کور ته راوړي ترڅو د ده پر ښځې پام
وکړي.

يوه ورځ چې ډاکټر د تل پشان خپل کار ته تللي او کور
خالي دی، يوځل بيا د څو مياشتو مخکې پشان خبره
رامځکې کيږي او د بوډي زوی يو ځل بيا د دوي نوی
کور ته راځي

د ډاکټر ښځه چې عجيب شيطان يې په *** ننوتلي د
دې دومره خبرو او کارونو باوجود يو ځل بيا شيطان
يې په زړه کې وسوسه وراچوي او غواړي د بوډي د
زوی سره رابطه ونيسي خو هغه ورته وايي چې ته دی

دا شکل ته وگوره او زه چی تاته گورم ما درڅخه کرکه
کیږی او خلاصه چې دا بیحد سپکوی او ډیر بد رد ورته
وايې اخر کې هم په زور د دې څخه پیسي اخلی او
بغیر له دی چی کوم توجه ورته وکړی د هغه ځای څخه
ځی، د هغه د تلو وروسته د ډاکټر بڼه د څو میاشتو
وروسته هینداری مخي ته ځی او خپل مخ ته گوری او
تازه پوهیږی چې خبره څومره خرابه ده او د دی مخ
څومره سوځیدلي او فکر کوی چې په داسې قواره خو
ژوند نه کیږی او خلاصه دومره د هغه خبیث خبرو ته
فکر کوی، کوی چې بالاخره کلک اراده کوی چې باید
ځان ووژني.

د هغه خوا څخه بدبخت ډاکټر د څو میاشتو زحمت او
خواری وروسته یو لاره پیدا کړی ترڅو خپل د بڼې
مخ د اول ورځ پشان سم کړی هغه دومره دی خبری ته
خوشحاله دی چې شیرني اخلې او خپل لور د لاس
څخه نیسې او د کور پخوا روانیږی ترڅو دا بڼه خبر
خپل هغه اهوم اهوم بڼې ته ورکړی همدا چې دوی

دواړه کور ته ننوځې د دوي د پښو مخ کې يو شې درب
لاندې پر ځمکه راغورځېږي

زبیر خاموش شو چې دا ځل ما ورته بد بد وکتل او
ومې ويل: که وغواړي مضریت وکړي او کیسه همدلته
نیمه کې پرېږدي پخداي قسم داسی وهل درکړم.
زبیر پخندا وويل: مه ورختا کيږه کیسه پوره کوم نفس
مې بند شو پرېږده یو ساه خو واخلم.

که څه هم ډیر تلوار مې وو چې پوه شم چې څه شې د
دوی ومخي ته راوغورځید!؟ البته که څه هم اټکل مې
کاوه خو بیا هم غوښتل مې د زبیر له خولی پوره کیسه
واورم خو زبیر هم مضریت نیولی وو د ساه اخیستلو
په بهانه درې ساعت اخوا دیخوا شو لاړو اوبه یې
وڅښل خپل بدن یې کش راکش کړو خلاصه ښه چې
ډاډمن شو چې زما زړه یې راشین کړو د هغه وروسته
خپل ځای کې کښیناست او په شیطنت یې وويل: ښه
نو د کیسی کوم ځای کی وم؟

- یو شي د ډاکټر او د هغه د لور د پښو مخکې
راوغورځید.

زبیر- اها هلته وم هغه شي اصل کې د ډاکټر ښځه وه
هغې خیرنی ځان د بام له سر لاندې راوچو او ځان یې
مړه کړل، د هغې په مړه کیدو د هغه لور لیونۍ شول
ځکه هغې خپل د مور مرگ خپل د سترگو په وړاندې
لیدلی وو بدبخت ډاکټر له یو خوا خپل ښځه له لاسه
ورکړل له بلخوا څخه یې لور لیونۍ شول نو هک
حیران پاتې کېږي چې څه وکړي؟ یو څو میاشتي خو
دی هم د لیونیانو پشان گرځي راگرځي خو اخر کې
ځان راټولوی او خپل لور وړي ارواپوه ډاکټرانو ته ترڅو
علاج یې وکړي او هغه صحنه کوم کې چې موری د
دی د سترگو وړاندې ځان وژنه کړې وه لیاده وباسي د
ډاکټر په بیحد کوبښن کرار، کرار د څو میاشتو
وروسته لور یې ښه کېږي او هغه پېښه یې لیاده وځي.

د لور په ښه کیدو یې ډاکټر یو ځل بیا د ژوند کولو
لپاره یو هدف پیدا کوی د هغه ټول مینه او د ژوند
امید دا ځل د هغه لور ده او بیحد ورباندې گرانه ده او
ورباندې پام کوی، د څو میاشتو وروسته کله چې د ده
لور یو څه ښه شوی اوسیدلی یوه ورځ د ده یو ملگری
جشن نیولی او ډاکټر یې هم هغه جشن ته دعوت کړی
ډاکټر هم د دی لپاره چې د لور فکر یې یوڅه بدل شي
هغه د ځان سره جشن ته وړی، هلته په تګ باندې کرار
کراری ده خوشحاله خوشحالی ده البته تر یو څو
ساعتو! څو ساعت وروسته ډاکټر خپل د ملګرو سره په
خبرو کی گرم راځي او د لور حوصله یې تنګه کیږي او
خپل د پلار څخه اجازه اخلي تر څو د هغه د ملګرو د
لورګانو سره د ګرځیدو په پار بیرون حویلی ته لاړ
شي.

پلار یې که څه هم زړه نغواری خو د دی لپاره چی د
لور طبیعت یې یوڅه ښه شي اجازه ورکوی خو ورته
واي ژر بیرته راشه، لور یې هم په ډېره خوشحالي د

نورو انجونو سره د جشن څخه دباندی حویلي خواته
ځې هلته حویلي کې ځوانان هلکان راټول شوی او
مجلس یې راخیستی، هلکانو چې نظر په انجونو لگړی
نو خپل مجلس پرېږدی او د دوی خواته راځي او
انجونو ته د رقصیدو وړاندیز کوی انجونې هم د هغوي
وړاندیز منې البته د ډاکتر لور د هیچا وړاندیز نه منې
او د رقص د میدان څخه شاته د دوی ننداری ته درېږي.

په همدې وخت کې یو هلک راځي او دپته د رقصیدو
وړاندیز کوی، دا یې بار، بار رد کوی خو هلک دومره ډیر
ورته وایي چې دا مجبوره کیږي او منې، د درې څلور
دقو رقصیدو وروسته هلک کرار، کرار دا د ځان سره
عادت کوی او د رقص خلاصیدو وروسته ورته وایي
چې رايه هغه خوا باغ کې قدم ووهو او خبری وکړو د
انجلۍ چې خپل د پلار پشان بیحد یو ساده او بدبخته
شي ده د هلک خبره منې او ورسره باغ خواته ځي
کرار، کرار د جشن د ځای څخه لري کیږي او همغه حال

کی چی خبری او مجلس کوی هلک دا یو کونج خواته
لځان سره ورې او ...

د زبیر خبره مې ورپری کړل او ومې ویل: او ... مه
شرمپړه تر اخره ووايه.

زما په خبره زبیر پخندا شو او ویې ویل: پیر مردار
فکر لری.

- زه مردار فکر لرم که ته؟

زبیر- اصلا هغوی هلته کوم کار ونکړو که زما خبره دی
نه وای پریکړی نو ویل مې درته، چې هلک غوښتل
ورسره زور زیاتي وکړی خو جنی چې د پخوا څخه لږ
لیونې غوندې وه او تازه لږ په ښه کیدو وه د هلک د
داسې چلند په لیدو چیغې وهل پیل کوی او عصبی
دوره ورباندې راځی بدبخت هلک چی هم دا حال گوری
نو دوه پښی لری دوه نور هم قرض کوی او الفرار او
جنی هملته بی هوښه پرېږدی، د څو ساعتو وروسته
یې بدبخت پلار ورختا کیږی او خپل د لور پسې په

گرځئیدو کیږی او اخر کې خپل لور په یو بدحال کی د
باغ په کونج کې پیدا کوی.

- دا څومره غمژن کیسه ده؟! هر مصیبت چې دی د
دغه ډاکتر په سر راځي.

زبیر- لا خو کیسه پاتي! ډاکتر خپل لور په تلور
شفخاني ته وړی او د څو ساعتو وروسته چې جنی په
هوبښ راځی نو دا ځل د رښتیا لیونی شوی ده.
په ناباوره انداز مې وویل: نه.

زبیر- ولای جنی روانې مرض اخیستی او د نر د جنس
څخه وحشت او وېره لری حتا خپل پلار لا ځانته نږدی
نه پرېږدی او د هغه په لیدو چغې وهی.

په افسوس مې وویل: بیچارگی! البته باید ووايم
بیچاره ډاکتر دا څومره بد شانس او بد قسمت انسان
و.

زبیر- پرېږدی کیسه وکړم کنه؟

- یعنې لا خلاصه نشوه؟ فکر کوم اخر کی ډاکتر هم

ځان وژنه کوی او خبره خلاصه!
زما په دی خبری زبیر په شیطنت وځند او ویې ویل:
کیسه خو اصل کی اوس پیل شول.
په گنگس انداز مې وویل: هغه څنگه؟

زبیر په هیجان او شوق وویل: د ډاکتر لور لیونۍ کیږی
او دی چی هرڅومره کوښښ کوی هر څومره ډاکترانو
ته چې خپل لور وړی لور یې نه ښه کیږی او ټول
ډاکتران ورته یوه خبره کوی "ستا لور باید بستری کړو
ځکه هغې خپل دماغي توازن کامل له لاسه ورکړی او د
رښتیا لیونۍ شوی ده" خو ډاکتر دا خبره نه منې او د
ټول ډاکترانو سره جنگ کوی او خپل لور کور ته وړی،
خو د څو ورځو وروسته لور یې د ځان وژنې کوښښ
کوی او کله چې پلار یې غواړې د دی کار څخه یې منع
کړې نو هغه نور هم لیونې کیږی او ځان وهي او کنځل
کوی، د هغې د دی حال په لیدو ډاکتر مجبوره کیږی
خپل لور په نه زړه لیونتون (دیوانه خانه عالیه باد
ههههه) کې بستری کړی.

کله چې خپل لور هلته بستری کړې او کور ته راشي نو
دا ټول مصیبتونه او خبری ذهن کې گرځي راگرځي او
دومره ډیپريشن کې ځي چې لومړۍ غواړي ځان
ووژني خو ناڅاپه یې یو فکر ذهن ته راځي! وایي د
مرگ څخه مخکې باید غچ واخلم.

د زبیر په خبره لږ مې هیجان د کیسي اوریدلو ته زیات
شو ځکه فکر می کاوه هسې غمژن او بدبخت کیسه ده،
زبیر هم د کیسي په هیجان کی ننوتی وو او داسی په
هیجان یې کیسه ویل ته وا چې د ډاکتر لځایه دی
روان دی او غچ اخلی.

زبیر- نو ځي خپل د ملگری کور ته همغه ملگری کوم
چې د هغه کور کی جشن وو او دا پیښه د ده د لور
سره هلته واقع شوی وه، هلته په تگ باندی خپل د
ملگری څخه پوښتنه کوی چې هغه هلک څوک و کوم
چې د ده لور سره یې غوښتل داسی غلط کار وکړي؟
ملگري ورته وایي چې هغه هلک اراده شاید د غلط کار

وه خو هغه عمل يې نه دی ترسره کړی نو کار مه ورسره لره، د هغه په خبرو ډاکټر غوسه کېږي او وايي چې د هغه د لاسه زما لور ليوني شوی او ماته يې ادرس راکړه.

ملگري لومړۍ ډير کوبښښ کوی چې دی منع کړی خو کله چې ويني نه منع کېږي نو د مجبوري څخه د هلک ادرس ورکوی، ډاکټر هم د ادرس اخيستلو سره سم خپل موټر کې کښيني او هغه ادرس ته ځي کوم چې ملگري ورکړی دی، هغه هلک کوم چې غوښتل د ډاکټر په لور زور زياتي وکړي هغه يو بدبخت او بيحد غريب هلک دی نه مور لری نه هم پلار! خپل د انا سره ژوند کوی او يو کوچني دوکان لری د کالو خرڅولو نور هېڅ مرگ نلری.

ډاکټر دوه ورځي هلک د نظر لاندی نيسي په دريم ورځ چې کله هلک يوازی ځان خپل د کور څخه د دوکان خواته روان دی نابره ورباندی برید کوی او هلک بې

هوبنه کوی البته هلک چندان بدنې ځواک او قواره هم
نلری بیحد ډنگر دی سم د انجونو پشان دی ډاکتر
ورباندی تکره دی نو ځکه ژر یې بې هوبنه کوی او د
موټر شاته ډالې کی اچوی او ځان سره یې خپل د کور
خواته وړی هلته په رسیدو هلک خپل د کور زیرزمیني
ته وړی.

نه پوهیږم ولی خو کله چې زیر وویل د کور زیرزمیني
ته وړی نو ناڅاپه چپه پښې می درد شروع کړو او د
سترگو وړاندی می هغه لیونی جنرال راغلو چی تبر په
لاس زما مخکی ولاړ و او غوښتل یې ما ټوټه، ټوټه کړی
او بوجی کې مې واچوي دومره هغه فکر کې غرق
شوی وم چې د زیر په غږ په ښود راغلم.
زیر- اووو چیرته ولاړی؟

- هېڅ همدلته یم کله چې دی وویل زیرزمیني نو یو
خاطره مې ذهن ته راغلل.
زیر- لکه چې هغه لیونی جنرال دی یاد ته راغلو؟

خپل په پښې مي لاس تير كړو د درې كالو وروسته
اوس هم كله چې ډېر سترې شم يا پښه مې يخ ووهی
نو درد كوی، دا هم د خدای رحم وو چې قلم پری نشوه
كنه بيا به مې څه كول؟ څومره خرچه زما په دی پښې
راغلل ډاكټرانو ورته د سپين زرو سيخان دننه په
هډوكي كې وتړل تر درې مياشتو هغه سيخان زما په
پښه كې وه، هره هفته تلم ډاكټر ته ترڅو ماساژ وركړی
عه هغه كلونه څومره د خوارۍ كلونه وه، كه ذوالفقار
نه وای زه ډاډمن يم چې همغه كال كې يا معيوب
كيدلم يا هم مړ كيدلم.

د زبیر په دویم ځل غږ په ښود راغلم او ومې ویل: هو
هغه جنرال می رایاد شو.

زبیر- خدای دی هغه ووهی بیحد ظالم انسان وو، خو
په هر حال زه وایم د هغه کار دومره هم بد نه وو.
د زبیر په دی خبره په حیرت می وروکتل او ومې ویل:
کار یې دومره هم بد نه وو؟ هغه څومره بیگناه کسان
مړه کړل! هغه هم عادی مرگ نه بلکې ټوټه، ټوټه یې

کړل او ته لا وای دومره بد نه وو؟!
زبیر پخندا وویل: نه مطلب مې هغه نه وه، گوره منم
چې ډېر ظالم انسان وو او کار یې بیحد بد وو خو زما
مطلب د ډاکټر په پرتله بیا هم نیک انسان وو یواځی
وژل یې کول.

- نو ډاکټر څه کوی؟ ده خو هم هغه هلک راگیر کړی او
غواړی مړ یې کړی.
زبیر پخندا وویل: همدا وایم کنه کاش ده هم یوازی
مړه کول کړی وای!
- سم خبره وکړه زما عصاب خو دی راوخوړل په دی
کیسی.

زبیر په هیجان خپل ځای کی سم شو او ویې ویل:
گوره ډاکټر لومړی غواړی دا هلک مړ کړی، خو بیا د
ځان سره وای چې یواځې مړه کول کوم گټه نلری او
باید ده ته دومره عذاب ورکړم څومره چې پر ما او زما
په لور تیر شو، نو هلک بی هوښه کوی او هملته خپل د
کور په زیرزمینې کی عملیات کوی.

په گنگس انداز می وویل: د څه عملیات کوی؟
زبیر په کټ، کټ پخندا شو او ویې ویل: اهومم.. د
هک هغه شې پری کوی.
د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه او ومې
ویل: نه!

د زبیر خندا لا زیاته شوه او ویې ویل: په قران د ظالم
زوی هغه کار کوی خو کاش یوازی د هغه په پری کولو
راضی شوی وای د دی څخه وروسته چې د نرتوب
څخه یې واچوی نو یو بل عجیب فکر یې هم ذهن ته
راځي

داسی حال کې چې د ډېر حیرت څخه مې سترگی
خلاصی پاتی وه ومې ویل: نور نو څه پکی پاتی
شول؟

زبیر داسی حال کې چې خپل خندا نشول کنټرول
کولای وویل: گوره اول کې ما درته وویل چې دا ډاکټر
د جراحي د پوستکي او ښکلا ډاکتر دی نو هک چې په
هوبن راشي او په چغو پوغ شروع وکړی نو ډېر په

راحت هلك بې هوبنه كوی او دا سلسه تقریبا تر یوه میاشت روانه ده ډاكټر هلك ته ږوپی وركوی او یو پیچكاري ورباندی كوی او همدا چې هلك په چغو شې او كمك غوښتل شروع كړې نو بی هوبنه كوی.

هلك هم كراړ، كراړ چغی وهل پریږدی او زاری كول شروع كوی ځكه پوهیږی كه چغی ووهم نو بی هوبنه كوی مې د یو میاشت وروسته ډاكټر هلك د كټ څخه خلاص كوی او ورته (زبیر پخندا شو چې زما خندا هم راغله كه څه هم د ډاكټر په كار مې بیحد خراب احساس درلود، زبیر په همغه خندا وویل: د یوه میاشت وروسته ډاكټر هلك ته خپل كارنامه ښایی او هلك په های های ژاړی او زاری كوی خو ډاكټر یوازی ورته وایی دا یوه میاشت کیږی زه تاته د زنانه هرمونو پیچكار كوم او ستا بدن كراړ، كراړ جراحي ته اماده کیږی.

هَلَك چي نور ژوند ته هېڅ اميد نلري بغير د څه ويلو
ډاکټر ته غوږ نيسي ډاکټر هم ورته په کراره او بيغمه
توگه وايي يوه بله مياشت بايد دا پيچکار درته وکړم
ترڅو کامل توگه اماده شي د دې خبرو وروسته هلک
چي خپل د ځان په ليدو روح يې د بدن څخه وتلې
بيرته په کټ تړي او ورڅخه ځي همدا رقم يوه مياشت
تيريږي او د يو مياشت وروسته ډاکټر په هلک باندې
پيچکاری کوي او کله چي بې هوښه شي نو خپل
شخصي روغتون ته يې وړي او هلته خپل ځينو ملگرو
ډاکټرانو ته چي هغه هم د ده په رقم جراحان دي
راغواړي او ورته وايي چي يو هلک ماته راغلي او دا څو
مياشت کيږي زاري کوي چي تغير جنسيت عمل ترسره
کړم (تغير جنسيت مطلب د نر څخه يې ښځه کړم) او
بيحد په تکليف دي او دومره پيسي هم نلري نو ما
ورباندې زړه وسوځيد او غواړم دا عمل ترسره کړم.

نو که ستاسو څخه کوم يو راسره مرسته وکړي نو ډير
به مو منندوی اوسيدم. هغه ډاکټران چي هم دا خبري

اوری نو فکر کوی چی د رښتیا همدا کیسه ده او خارج
کی خو اوس هر لس نفرو کی یو نفر تغیر جنسیت کوی
نو کمک کیږی او هلک عملیات کوی د څلرویشته ساعت
وروسته عملیات بریالی کیږی او هغه بدبخت هلک یو
دم جنی جوړیږی، ډاکتر هلک بیا په همغه بې هوښي
حالت کی خپل کور ته راوړی او د څو ساعتو وروسته
چی هلک په هوښ راځی نو دا ځل نه چغی وهی نه
ژاړی او نه هم زاری کوی د یو مړ انسان پشان یوازی
ډاکتر ته گوری ډاکتر هم ورته هینداره راځی او د هلک
نوی څهره ورته ښایی او باور کوی طاها دا مضر ډاکتر
هغه هلک ته کوم څهره ورکړی؟

په گنگس انداز زبیر ته گورم چې هغه پخندا وایي:
ډاکتر خپل د مړی ښځې څهره هلک ته ورکړی.
- نه ..

زبیر- ولای، باور وکړه یو دم هغه رقم ښکاری البته د
هغې څخه لا زیات ښکلی ښکاری ډاکتر د یو نقاش
پشان د هغه بدبخت هلک هر غړی جلا، جلا جوړ کړی او

حتا خپل د ښځی کوم ځایونه چې د ده خوښ نه وه
هغه یې لا اوس جراحی کړی.
- مرگ، مرگ.

زما په خبره زبیر خاندی او وایې: خو رښتیا وایم ډاکتر
خپل ټول هنر مصرف کړی او داسي ښایسته کړی دې
هغه هلک چې زر دانې ښځې د هغه د گوتی یو نوک ته
نښی رسیدلې په څو میاشتو کې د هغه څو جراحی
عملونه کوی او زر رقم پیچکاریانې او هرمونونه دا
هلک ته تزریق کوی خو خلاصه دومره ورباندی مصرف
کوی چې بدن یې، څهره یې، غږ یې او حتا رفتار یې لا
د یو ښځې رقم کیږی، البته د حق تیر نشم د دی ټول
کارونو په موده کې ډاکتر د هلک سره ډیر ښه رفتار
کوی خپل ورته په خوله ډوډی ورکوی حتا هغه باندی
د انجونو نوم هم ایږدی خلاص چې ډیر یې ښه ساتي.

د څو میاشتو وروسته ډاکتر مجبور کیږی د یو کار په
سلسله کې یو ځای لاړ شې، نو د هلک د ساتني لپاره بیا

هغه بوډۍ ښځه راوړې خو دا ځل هغې ته سم قسمونه او قرانونه ورکوي چې دا ځل به کوم غلطۍ نکوي، ډاکټر بوډۍ ته نصيحت کوي چې د هلک شاوخوا به کوم خطرناک شئ مثال چاقو يا کوم ښيښه يا کوم بل شئ به نه پريږدي، ځکه چې ډاکټر وېرېږي هلک ځان وژنه ونکړي البته هلک څو ځله په دې مياشتو کې د ځان وژني کوښښ کړی هم و، بوډۍ ښځه ډاکټر ته وعده ورکوي چې خپل د سترگو پشان به د هلک څخه ساتنه کوي، بايد ووايم چې ډاکټر بوډۍ ښځې ته ټول کيسه کړې او هغه خبره ده چې دا ښکلۍ جنۍ اصل کی هلک دی!

خلاصه چې ډاکټر ځې او دا بوډۍ په بيحد احتياط د دروازی د شا څخه هلک ته ډوډۍ ورکوي بغير له دی چې کوم خطرناک شئ د هغه خوا کی پريږدي هلک دېته هم زاری کوي او ډېر ورته واي چې خير دې ما پريږدې، خو بوډۍ د هلک يو خبری ته هم غوږ نه نيسي او يوازی ډوډۍ ورکوي او ورڅخه ځې. په دې منځ کې

خو ورځې تېرېږي او ډاکټر بیرته کور ته راځي او گوري
چی خپرو خیرت دی، نو دا ځل ډاکټر یو کار کوي!
ډاکټر دا دومره وخت کې هلک د زیرزمیني په یو کوټه
کې ساتلی وو خو د ډیر وخت وروسته هلک ته وای
چې زه دی نن بیرون حویلی ته وړم ترڅو لږ چکر
ووهی؟! خو په دی شرط چی چغ ماچغ او شور ماشور
به نه جوړوی.

هلک چی تقریبا یو نیم کال شوی و لمر یې لا په سترگو
نه ولیدلي د ډاکټر خبره منې، ډاکټر هم هغه د لاس
څخه نیسې او کرار یې لځان سره له زیرزمیني څخه
بیرون باسی، باور کوی لمر به څه وی لیدل به یې څه
وی؟ یا شین چمن به څه وی؟ او لیدلی به یې څه وی؟
خو دا هلک د لمر او د هغه شین چمن او حویلی په
لیدو ژاړی یعنی دومره یې زړه هلته تنگ شوی وی چی
دا وچ چمن ورته جنت ښکاری.

- نچ نچ بیچاره، باور کوی د دی هلك څخه می لومړی
بد راتلل خو اوس مې ورباندی زړه سوځیږی، منم چې
کار یې غلط وو خو دومره ظلم کول هم ورسره ښه نه
وه.

زبیر پخندا وایې: لا کیسه پاتې.

- ژر یې خلاصه کړه پخدای طبعیت دی راخراب کړو
آخر څه کیږی؟

زبیر- نو غوږ شه چې ژر کیسه خلاصه کړم، هلك دومره
د چمن او لمر په لیدو احساساتي کیږی چې ژرې او بې
اختیاره ډاکتر غیږ کې نیسې او مننه ورڅخه کوید
هلك دا رفتار اصل کې یو روانې رفتار دی، او اروپوهان
وايي کله چی انسان ډیر وخت یوځای تېر کړی نو که
ظلم هم ورباندی کیږی د هغه ظلم سره عادت کیږی او
هغه ظلم ورته ښه ښکاری او خپل انساني حقوق کوم
چی خدای ورته ټاکلې هغه لیاده باسې او ځان د ظالم
کس احسان مند گڼي.

په دی هلک باندی هم څه ناڅه همداسی چل کیږی،
ډاکټر چې د هلک دا رفتار کوری نو احساس کوی چي
خپل پخواني مینه مطلب خپل ښځه یې غیږ کیده! د
هلک څهره خو پوره د ده د ښځې رقم وه نو د ده هم
ورته احساسات پیدا کیږی او کرار کرار نور هم ورسره
مهربانه کیږی او باور به ونکړی خو ډاکټر په دی هلک
مین کیږی.
- الله اکبر.

زبیر پخندا وویل: ولله الحمد.
- بلا، بلا مه خنده دا نو څنگه عجیب غریب کیسه
شوه؟!

زبیر- عجیب غریب نه جالب! ډاکټر د هلک سره مینه
پیدا کیږی او کرار، کرار یې د زیرزمینې څخه لومړی
خپل د کور یو کوټې ته او بیا کرار، کرار یې خپل کوټي
ته وړی هلک هم د دنیا څخه لاس مینځلې د ډاکټر هره
خبره منې البته خبره منې نور اجازه نه ورکوی چې

کوم کار وکړی.

- ای درد و مرض او کوم کار وکړی بی ادب.

زبیر پخندا وویل: مرض پریږده کیسه وکړم، خلاصه چې ډاکتر او هلک یو دبل سره بیحد صمیمي کیږي او ډاکتر هم ورباندې کرار، کرار باور کوی یوه ورځ ډاکتر د یو کار لپاره مجبور کیږي بیا له کور ولاړ شی او بوډی ته وای په هلک فکر ساته، بوډی هم ورته هو کوی خو کله چې ډاکتر له کور لاړ شې نو د بوډی خانه خراب هغه خبیث زوی بیا د دوی کور ته راځي هغه خبر نه دی چې د ډاکتر ښځې ځان وژنه کړې هغه خپل د مور سره لگیا دی او پیسې ورڅخه غواړي مور یې هم د پیر وېرې څخه پیسې په لاس ورکوی او ورته وایې ژر د دې ځایه لاړ شه، بوډی غواړي خپل زوی ژر له کوره وباسي ترڅو هغه هلک ونگوری خو خانه خراب هلک چې د دوی د خبرو غږ اوری نو خپل د کوټې څخه راوځي.

د بوډۍ زوي چی هلک گوري نو تعجب کوی او فکر
کوی چې دا د ډاکتر بنځه ده همغه د ده پخواني
معشوقه؟! نو لومړۍ خو باور یی نه کیږی خو وروسته
د یو کوڅه ډب سپي پشان د هلک خواته ورځي او بیا
د دروغو د محبت کیسي شروع کوی خو هلک چې د
بوډۍ زوي نه پیژني نو ورته بار، بار وای ماته نږدې مه
راځه خو د بوډۍ زوی د هغه خبره نه منې بوډۍ څو
ځله کوښښ کوی چې خپل زوي منع کړی خو زوی نه
منع کېږي او اخر کې خپل مور وهی او کله چې گوری
هلک بیخي په خبره نه دی نو په زوره یې له لاسه
نیسي او کوټې ته یې لځان سره وړی او ورته وای زه
خو دې پخوانی معشوق یم ولی ما رد کوی؟

خلاصه هلک چغې وهي خو د بوډۍ زوی لگیا دی او
بیځایه خبری کوی، چی همدی وخت کې بوډۍ لځان
سره وای چې ما د ډاکتر حق کې ډیر بد کړی او زما د
زوی له لاسه د هغه ټول کورنۍ لمينځه تللي نو دا به
لوی ظلم وی چې د هغه دا نوی امید او هیله چی د دی

هک د راتلو سره یې په ژوند کې پیدا شوی هغه هم
زما زوی ورڅخه واخلي او ډاکټر برباد کړي، په همدې
فکرونو بوږي. ډاکټر ته زنگ وهي او ورته کیسه کوي،
ډاکټر چې دومره ډیر د کور څخه نه دی لری شوی د دی
خبرو په اوریدو په بیحد تلوار بیرته کور ته راگرځي او
همدا چی راشي خپل توفنچه راخلي او خپل د کوټې
دروازه ماتوی او یو ځل بیا د څو کالو مخکې صحنې
سره مخامخ کیږي خو دا ځل په دې توپیر چې هک
ژاړې او هغه خبیث لځان څخه لرې کوی خو هغه سپي
نه ورڅخه لری کیږي.

ډاکټر چې هم د څو کالو د زړه کوفت یې زړه کې پاتي
و بغیر له دې چې د بوږي زوی ته د خبرو شانس
ورکړي خپل د توفنچي ټول مرمی د هغه خبیث په
بدن کې ورخالي کوی او ځای پر ځای مړ کوی، هک
چې په ډاکټر نظر ولگیږي نو په تلوار د هغه خواته ځي
او هغه په غیږ کی نیسي او ورته ژاړي. ډاکټر هم ورته
دلداري ورکوی او د هغه وروسته هک بل کوټي ته

استوی او خپل د بوږی سره یوزای د هغې د زوی لاش
د حویلی په یو کونج کې دفن کوی بوږی یو څو
اوښکی خپل د زوی په مړی توی کوی

خو ډاکټر ورته دلداری ورکوی او وایې چې د نن څخه
وروسته زه ستا زوی یم او هغه خبیث لیاده وباسه، د
جسد د دفن کولو وروسته ډاکټر د هلک خوا ته ځي، او
همدي منځ کی هلک یو فکر کوی هغه لځان سره وایې
چی په چغو پوغ خو کوم کار نه کیږی او نه هم د دی
کور څخه تښتیدلې شم مگر دا چې داسي وښایم چې
زما هر شی لیاده وتلې او په ډاکتر مین شوی یم!

خلاصه چې خپل په ذهن کې د جوړ کړی پلان د عملې
کولو لپاره هلک ډاکتر ته وایي چې زه ستا سره مینه
لرم او غواړم درسره واده وکړم!

- دا لا بل شرم.

زبیر بغیر له دی چې زما خبری ته کوم پام وکړی پخندا
خپل کیسی ته دوام ورکوی او وایي: د هلک په خبره
ډاکتر دومره خوشحاله کیږی چې حد نلری، هلک ته
واي چې زه هم درسره مینه لرم او سبا څو کلیسا ته او
هلته واده کو، په همدی شپه ډاکتر د هلک د خوشحاله
کولو لپاره خپل د جایداد نیمه حصه یو کور او څو لک
ډالر د هغه په نوم کوی او څو ساعت کښیني او هغه ته
د مینې، عاشقي او د ښه راتلونکي کیسی کوی هلک هم
ځان ورته مین، مین کوی او هغه شپه د ډاکتر سره
تېروی په سهار یې هلک اراده کوی همدا چې کلیسا ته
ولاړل نو د هغه ځای څخه به تښتې او پولیس به خبر
کوی.

سهار خواته ډاکتر پر ځان گوتي وهي او ځان څخه شل
کلن ځوان جوړوی او د هلک خواته ورځي او ورته
وايي راځه چې لاړشو کلیسا ته، هلک هم په دروغجنې
مسکا سمدې وایي او ډاکتر سره یوزای د کور څخه
وځي په دی گمان چې نن به یې د ازادی ورځ وی، خو

ډاکټر چی تازه یې عقل سر ته راغلې هغه هم اټکل کړی
وو چې هلک شاید وغواړي وتښتې نو ځکه یو داسی
کلیسا ته یې لځان سره وړی چې د ښار څخه بیحد لری
دی او یوازی یو پاپ هلته ژوند کوی او بس، هلک چې
کله هلته ورسیدې نو ټول د تښتیدلو امیدونه یې
خاوری ایری شې او مجبوره کیدې چې ډاکټر ته "هو"
ووايي او د هغه سره واده وکړی.

د کلسیا څخه به بیرته راتگ کې هلک کونښن کوی
ډاکټر راضی کړی تر څو کوم هوټل خوا ته لاړ شې او
یو شې وڅوری خو ډاکټر هر بار د هغه خبره رد کوی او
وايي موږ تازه واده کړی او زړه مې غواړي کور ته لاړ
شو ترڅو دواړه یوازی اوسیدو او ما بوډی. د همدی
لپاره د څو ورځو لپاره رخصت کړی ده، هلک چی گوری
ډاکټر ته چل نشې ورکولای نو نامیده او نامراده کرار
کښینه کله چی کور ته ورسیدې نو د رښتیا هم بوډی.
نشته او دوی دواړه یوازی وی، ډاکټر خو په کالو کې نه
ځایږي د خوشحالي څخه او هلک هم هیڅ کار نشې

کولای او یوازی په زړه کی قسمونه ډبوی او ظاهره کی
په دروغجنی مسکا د ډاکتر هره خبره منې

دا حالت تر ماښام روان وی ماښام خواته هلک ځان
سره وای چې تښتیدلی تر هغه وخت چې ډاکتر ژوندی
وی امکان نلری نو باید ډاکتر مړ کړم، ډاکتر د خدای
ناخبر بغیر له دی چې د هلک په نیت خبر اوییدی په
خوشحالی د هغه شاوخوا گرځي راگرځی او ورته جان
وقربان وای چې همدی وخت کې هلک ورته بهانه کوی
او وایې زه باید یو حمام وکړم او ځان لږ چمتو کړم
ډاکتر چی هم په باغونو کې گرځی فکر کوی هلک
غواړی ځان د ده لپاره سینگار کړی نو اجازه ورکوی
هلک هم د حمام کولو په بهانه د ډاکتر کوټي ته ننوځي
او په اول نظر کی خپل د زړه شی مطلب توفنچه پیدا
کوی.

توفنچه راخپې سم یې چک کوی چې مرمی لری او
کنه؟ کله چې سم صحیح مطمئن کیږی چی توفنچه

جوړه تيار ده نو له کوټي وځي او د بدبخت ډاکتر خوا ته چې په کوچ باندې پروت دی او د هلک په انتظار کې غزلونه واي ورځي، ډاکتر چې فکر کوي هلک تيار شوی نو په خوشحالي ورته وای دومره ژر تيار شوی؟ هلک هم ورته وای هو نغواري وگوري؟ د هلک په دی خبره ډاکتر پخندا خپل سترگي خلاصوي او (زبیر پخندا شو ما ته هم خندا راغله او لکه لیونیانو پشان دواړو یو څو شیبې هسی وخنډل د هغه وروسته زبیر وویل:

زبیر- کله چې هلک توفنچه په لاس ويني نو خوله یې له حیرت څخه خلاصه پاتې کیږي، اول خو خاندی او هلک ته وای چې ته ټک نشی کولای خو کله چې هلک په ډیر غوسه د هغه په پښه ټک کوي نو د ډاکتر عقل سر ته راځي او کوبښښ کوي هلک پوه کړی چې د ده په مرگ غټ ترینه ستونزه خپل هلک ته جوړېږي، ځکه هیڅوک نور هلک نه پیژنی او یوازینی کس چی د ده سره مرسته کولی شی هغه دی خپل دی، خو هلک ورباندی بل ټک هم کوي او دا ځل یې په اوږه ولی

ډاکټر چی نور خپل د ژوندی پاتی کیدو څخه نامید
شوی هلک ته وای چې مړ کوی خو می سل سلنه هغه
کې خو شک نشته خو د مرگ څخه مخکی زما یو ارمان
پوره کړه، هلک که څه هم زړه نغواری خو بیا هم وای
ارمان دی ووايه، پوهیږی طاها ډاکټر څه ارمان لری؟

- څه؟

زبیر پخندا وویل: ډاکټر ورته وای دومره زحمت مې پر
تا وویست د مرگ څخه مخکی خو یو مچکه راکړه.
د زبیر په دی خبره بې اختیاره مې خدا راغلل او ومې
ړیل: ډېر پدرلعت شې یې.

زبیر چې هم خندل ویې ویل: وا ما نو څه کړی؟ خو
رښتیا وایم ډاکټر ورته دا خبره کوی، هلک هم لومړی
داسی هک حیران پاته کیږی او وروسته غوسه کیږی یو
بل ټک ډاکټر په بل پښه په مرمې ولې چې ډاکټر هم
بغیر د کوم چغی وهلو یوازی خاندی او وایې که زما
خبره په دی خاطر نه منې چې ما درباندی ظلم کړی

صحيح دى حق لرى خو د نن د واده پخاطر چې بنځه
او خاوند شو زما دا آرمان راپوره كړه.

او عجيب ده دا خارجيان بيحد بيغرت خلك دى هلك
زړه نازړه كيږي ډاكتر چې گورى هلك زړه نازړه شوى نو
يو څه نور هم د مينې داستان تعريف كوى او هلك
تقريباً راضى كيږي خو وېرېږي چې دا كوم چل ونه
اوسېږي او هسې نه كه نږدې ورشم راگير مى كړي؟
ډاكتر چې د هلك په زړه نازړه توب پوهيږي نو ورته
پخندا واى يو بل ټك مې په دى ځاى خپل زړه ورته
ښايي وايې دلته مې ووله د هغه وروسته چې اخري
سلگۍ مې دى او كامل د لاس او پښو وليدلې يم او ته
ډاډمن شوى چې نور د حركت نه يم بيا راشه، هلك كه
څه هم د ډاكتر څخه بد راځي خو د مړ كولو زړه يې
نلري خو ډاكتر ورباندې چغى وهى ترڅو وار وكړي د
هغه په چغه هلك ورختا كيږي او وار كوى او نښه يې
همغه ځاى لږيږي كوم چې ډاكتر ورته ويلى وه ډاكتر

خپل اخی ساہ گانی اخی او هلک ؤانته نږدی
راغواړی هلک هم خواته یې ورځی او

- ډېر بی شرم انسان یې زیږ،یعنی دا مردار ؤایونه یې
داسی په خوند تعریف کوی.

زما په خبره زیږ خپل و څنگ ته په میز باندي ایخودل
شوی کتابچه پر ما وار کړل او پخندا یې وویل: اصل
چینجې ته لری نه زه، بی شرم خو ته یې زه د هغه
خراب ؤایونو څخه ژر تیرېږیم خو ته له قصد زما خبره
هغه ځای کې بندوی ترڅو درته په تفصیل باندي هغه
خبره وکړم.

- ورک شی خیرن خو ته داسې په خوند،خوند روان یې
چې زه فکر کوم که درته ونه وایم ودیږه نو په جزیاتو
به ټول داستان ووايي.

زیږ پخندا وویل: نچ زه پوهیږم څنگه د دی ؤایونو
څخه جمپ واچوم اوس پریږده کیسه وکړم چې
ناوخته ده نور باید کور ته لاړشو.

خاموش شوم ترڅو زبیر خپل دا عجیب غریب کیسه
ژر خلاصه کړی چې د رښتیا هم نور د ماښام د اذانو او
د دوکانو د بند کولو وخت وو.

زبیر- هلک نږدی راځی او ډاکتر په هغه د مرگ حال
کی د دی څخه وروسته چې ښکل کوی د غوږ څنگ کې
کرار ووايې " که څه هم مړ دی کړم خو ته زما د ښځې
څخه ډېر وفاداره وی او ځان دی هغه خبیث "مطلب
یې د بوډۍ زوی دی وای ځان دی هغه ته ونه سپارو او
د اول څخه تر اخر یوازی زما سره وی، او د دی خبرو
سره سم بدبخت ډاکتر مړ کیږی او هلک هم څو شیبی
هک حیران دریږی او د هغه وروسته الفرار.

لومړۍ د پولیسانو یو حوزي ته ځي او دا ټول کیسی
کوی خو هغوی باور نه کیږی او دی مجبور کیږی خپل
اصلی نوم او ځای ورته وښایي پولیسان هم د اطمینان
لپاره د هلک انا ته زنگ وهي او هغه چی کله راشی
لومړۍ خو دی نه پیژنی خو هلک ورته په ژړا، ژړا کی
کیسه کوی او هغوی هم د هلک په خبره د ډاکتر کور ته

خې او د رښتيا د هغه مړې پيدا كوي او باوري كيږي
چې دا جنې اصل كي د يو نيم كال مخكي ورک شوي
هلك دي. هلك خپل د انا سره خپل كور ته ځي خو نور
نړۍ هغه رقم نه ده څنگه چې يو نيم كال مخكي وه،
اوس ټول كسان ده ته بل ډول گوري او دي د هغوي د
نظر څخه په تنگ راځي او ځان سره واي كاش هيڅكله
دي نړۍ ته نه واي راغلي!

يا كه راغلي واي نو اي كاش هيڅكله مي د ډاكتر د لور
سره هغه كار نه واي كړي چې دي حال ته نه واي
رسيدلي نو خلاصه د كلام طاها جان هغه دا چې دا
هلك يو ځل د ډاكتر په لور زور زياتي وكړو خو ډاكتر
...

زبير پخندا شو ما ته هم خندا راغلل خو همغه خندا
حال كي مي ورته يو څو كنځل هم وكړل خو زبير بيا
هم خپل خوله بنده نكړل او په خندا، خندا يې وويل:
يعنې ده د ډاكتر په لور يو ځل لاس واچو خو ډاكتر دي
سل واره

- ای درد و مرض بنده کره خوله دی.

زبیر پخندا وویل: سمدہ نور خہ نہ وایم خو گورہ

جالب فلم و کنه؟

- خہ ناخہ البتہ تا چی خنگہ کیسہ وکرہ هغه دومره بی

ادب نہ وه خومره چی د فلم لومړی انځور وو؟

زما په دی خبر زبیر په شیطنت وویل: تا چی د فلم

لومړی سر کی کوم سړی او ښځه ولیدل او ما درته

ووویل دا ښځه اصل کی ښځه نه ده؟ مطلب می همدا

وو هغه ښځه چی د هغه سړی سره وه هغه همدا هلک

وو او هغه سړی همدا د کیسی ډاکتر وو.

په حیرت می وویل: دا نو خنگه؟

زبیر- په همدی خاطر خو می درته وویل چی دا کیسه

ما دری ځل وکتل، فلم ډیر گډوډ وو دا کیسه چی ما

درته وکړل دا خو د درې ځل کتلو او پوهیدلو وروسته

ما درته وکړل کنه هلته لومړی کیسه د هلک او ډاکتر د

مینی خخه شروع کیږی بیخي زما سر لومړی کی

خلاص نشو خو د دوه، درې ځلو کتلو وروسته پوه شوم

چې دلته لومړۍ هلک ښايي بيا کيسه شاته وړي او د
ډاکټر ښځه ښايي او د هغه کيسه وايي.

- اهوم خو بيا هم زما په نظر داسې فحش فلم يو ځل
لا په کتو نه ارزې څه ورسپړې درې ځل؟ که څه هم
کيسه يې عجيب غوندې وه.

زبیر - شايد خو ما وکتو اوس خو کار تر کار تير شو.
- هو د اوس لپاره خو کار تر کار تېر شو خو د دې
وروسته داسې شيان مگوره.

زبیر په خدا وويل: په سترگو مولوی صيب.

- بيحد نن ډېر ما ته مولا، مولا نه واي؟

زبیر پخدا وويل: خو ته د موليانو رقم خبری او
نصیحتونه کوی.

- د هغه جاهل خلکو رقم خبری مکوه زبیر چې دومره
بد مې راځي، کله چې ښه خبره د اسلام خبره ورته کوی
نو هغوی وايي ځان راته نیک، نیک يا مولا، مولا مکوه،
ته صبر.

خپل موبایل مې راوخیست او یو اډیو مې پلې کړل او موبایل مې د زییر خواته ونيو: واخله دیته غوړ ونیسه. زییر موبایل راڅخه واخیست او لږ غږ یې ورکړو، چې له هغه خوا د یو مولا د نصیحت غږ پورته شو چې ویل یې:

- یو مهمه خبره تاسو ټولو ورونو ته کوم چې دا څو وخت بیخې زیات زموږ په معاشره کی عام او عادی خبره ګرځیدلې، هغه د دی فحش ویډیو ګانو او انځورنو په اړه ده نو ای زما مسلمانانو ورونو او خویندو، آیا پوهیږئ چې یو بل ته د فحاشۍ ویډیوګانو، عکس ونو او یا پیغامونو لیږل څومره ستره او خطرناکه او کبیره ګناه ده؟ که تاسې د الله (ج) له عذابه وېرېدلای، او که ستاسې زړونو کې د الله جل جلاله حیا او خشیت وای، نو دا کار به مو هېڅکله هم نه وای کړی.

الله تعالی فرمایي: إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ

فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
(النور: ١٩)

ژباړه: بېشکه هغه کسان چې غواړي فحاشي (بدچلند او بې حيايي) د مؤمنانو په منځ کې خپره شي، د هغوی لپاره په دنيا او آخرت کې دردناک عذاب دی. ای وروره! ای خوری! ته به اوس فحش ویدیو یو چاته واستوي، خو پوه شه، هرڅوک چې دا ویدیو دا عکس یا دا پیغام گوري ته یې له هری گناه سره شریک کیږي، ته به مړ شي خو دغه ویدیو به لا نورو ته رسیږي او ستا د گناهونو حساب به لا هم روان وي دا خو د صدقه جاريه پر خلاف گناه جاريه شوه!

که ته دیوې بدکارې ښځې یا سړي ویدیو، تصویر یا خبرو ته وخت ورکړې او بیا یې خپلو ملگرو سره شریک کړې نو ته نه یوازې پخپله گناه کوې، بلکې نورو ته هم د فحاشۍ دروازه پرانیزي ته د یو انسان د بدننامۍ وسیله جوړیږې او د خلکو د ذهنونو د فاسدولو

سبب گرځې دا عمل نه غیرت لري، نه ایمان لري، او نه عزت.

ایا ستا همداسې ژوند خوښ دی؟ ایا ته خوښ یې چې د قیامت په ورځ دا ټول خلک ستا د اعمالو پر تله درواچول شي؟

ایا ته خوښ یې چې دا ویډیو د الله جل جلاله په حضور کې ثابته شي؟
نو خدای "ج" ته رجوع وکړه! توبه وباسه! نور دغه فاسد کار پرېږده او له نورو هم دا غوښتنه وکړه چې د داسې ویډیوگانو له خپرولو ځان وساتي. یاد ولره! بد عمل یو ځل کول گناه ده خو خپرول یې بې شمېره گناهونه لري! څه ضرور دی چی یوی فاحشی ښځی یا سړي ته تاسو دومره وخت ورکوی چی دهغی نوم او دهغی بدعمل له ټولو ملگرو سره شریک کوی تاسی پوهیږی چی داستاسی کرڼه له هغی سره د بیا گناه په حاصلولو کی څومره کمک کوی؟

زبیر زما موبایل بند کړو او ما ته په کتو یې په زړه نا
زړه لهجه وویل: یعنې ما په دی کیسی کولو گناه
وگټل؟

د زبیر دا خاصیت ډېر ښه و کله چې پوه شوی وایي
چې کوم کار یې غلط دی نو ژر پښیمانه کیدو او د
جاهلانو پشان خپل په غلط کار نه دریدو، د هغه د
دلدارۍ ورکولو په پار مې وویل: اوممم هغه وخت
گنهکار په حساب راتلې کله چې دا فحش فلم دې نورو
ته هم ښودلې وای، البته دا چې تا وکتلو دا هم گناه وه!
خو که وغواړی خپل د کتلو باوجود نور ته یې هم
وښایی نو دا بیا دوه چنده گناه ده او هو په دی هم
گنهکار راځي چې داسې بیخایه کیسه هر چاته وکړي.

زما په دی خبره زبیر خپل د جیب څخه خپل موبایل
راوخیست او لکه چې هغه فلم یې ډلیت کړو ځکه خپل
موبایل یې زما خواته ونيو او ویې ویل: کوم فلم؟ ولې
هسې په رڼا ورځ باندې پر ما تهمت لگوي؟ او کیسه خو
تا ماته وکړل بی شرم ما کله درته داسې خراب کیسه

کړې؟ توبه، توبه اخر زمانه ده خلک خپل گناه پر ما عاجز اچوی یا الله تخو شاهید وی چی دا خیرن طاها ماته هغه کیسه وکړل ما خو هیڅ ونه ویل.

د زبیر دی خبرو ته مې د حیرت څخه خوله خلاصه پاتي شوه، خو خوشیې وروسته مې خدا راغلل او ومې ویل: دومره ژر دی مذهب بدل کړو؟ زبیر چې هم کوشنې کاوه خپل خدا کنټرول کړی ویې ویل: ما کوم مذهب نه دی بدل کړی دا ټول ملامت ته وی کنه زه او داسی خراب شیان کتل؟ الله اکبر امکان نلری.

غوښتل مې یو دوه کنځل ورواچوم چې د ماښام د آذان غږ پورته شو او مجبور خوله مې بنده کړه، د زبیر سره په ګډه د دوکان شیان مو سم کړل او دوکان مو قفل کړو د هغه وروسته پخپل زور پخواني موټر سایکل کښیناستم او د کور پخوا روان شوم البته زبیر هم راسره په موټر سایکل کښیناست ترڅو تر یوځای

ورسوم، په لاره کې زیږ راته وویل: طاها ستا په نظر
ایا د ډاکټر کار غلط وو؟

داسي حال کې چې نظر مې د سړک خواته وو ترڅو
کوم ټکر، مکر ونکړم د هغه ځواب کې مې وویل: تا لا تر
اوسه هغه کیسه له ذهن څخه نه ده ویستلي؟ تر اوسه
د هغه بیځایه دروغ فلم په اړه فکر کوی؟

زیږ- زما ذهن یې پریشانه کړو، زه فکر کوم د ډاکټر کار
یو دم صحیح وو!

- ستا په نظر صحیح وو؟ خو زما په نظر خو ظلم وو.
زیږ- ظلم خو بیخي نه وو، ته فکر وکړه د هغه له لاسه
د ده د لور ژوند تباہ شو او هغه لیونې شوه، که هغه
داسي مردار کار نه وای کړی نو هېڅ وخت به هم
داسی کار نه وای ورسره شوی ده خپل د گناه بدل
ولید، دې خپل بڼه شوه ترڅو پوه شی د یو بڼې
پسې کتل، هغې باندې زور زیاتی کول څنگه دی؟ ده
باندې همغه کار وشو کوم چې ده کړی وو، زما په نظر
خو انصاف ورسره وشو!

او رښتيا ته خبر يې پاکستان کې يو قانون امضا شوی
او هغه قانون دا دی چې که کوم سړی په کوم جنۍ
تجاوز وکړي نو د قاضي لخوا حکم ورکول کېږي چې
هغه سړی شنډ کړي! مطلب د مردانګۍ څخه يې
واچوی ترڅو د داسې سړي نسل لا پاتی نشي.

په پوسخند مې وويل: چرکستان د کوم خوا اسلامي
مملکت او اسلامي قانون شو؟ د هغوی ټول قانون خو
د کفر دی، ته ولاړسه گوگل يا بل هر ځای چې سرچ
وکړي او پوښتنه وکړي چې نړۍ کې تر ټولو ډېر فحش
ويډيوګانې او فلمونه کوم هيواد کې کتل کېږي؟ نو تاته
به په اول نمبر کې دا چرکستان شريف نوم راشي نو ما
ته د دال تعريف هېڅکله مکوه، او هو ته فکر وکړه که
داسې قانون هم اوسېږي او عمل هم ورباندې وشي نو
ايا کوم فايده به وکړي؟

زه فکر کوم د فايدي لځايه تاوان به وکړي! ځکه که تو
يو نفر د هغه د انساني حق څخه محروم کړي د يو گناه

په سبب نو هغه دومره غوسه، حسد او بغض کې راځي چې دا ځل د زنا کولو لځايه ښځه وگوري مړه کوي، نو ځکه زه وایم چې اسلام او د اسلام قانون بهترینه قوانین دي او تمام.

زبیر- خو اسلام د داسې کارونو په اړه څه نه وای. - څه نه وای؟ اسلام چې څومره په دې موضوعاتو کې کلک دی د نړۍ هېڅ قانون هغسې نه دی. زبیر- ته فکر وکړه که همداسې واقعه خدای مکره په پښتنو کې پیښ شوی وای د جنې پلار د دی لځايه چې هلک ته کوم څه ووایي خپل لور یې د غیرت په نوم مړه کول.

- د اسلام نوم په دې خبرو مه بد کوه دا د ځینو جاهلو پښتنو قانون دی نه ده اسلام، زه تاته یو کیسه کوم تر څو پوه شي چې اسلام څنګه قانون لري، د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په وخت کې یوه ښځه پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته راغلل او ورته ویې ویل: چی

يا رسول الله زما څخه غلط عمل شوى او ما زنا كړى؟!
زبیر په حیرت وویل: خپل راغله او دا خبره یې وکړل؟
- هو جناب هغه وخت د صحابو وخت و د نیک خلکو
وخت و که کوم غلطې ورڅخه شوى وای راتلل او خپل
گناه یې منل ترڅو پیغمبر صلی الله علیه وسلم ورته یو
لاره وښایی او د هغه گناه څخه دوى پاک کړی.

هغې ورته وویل ما گناه کړی او پر ما حد جاری کړی او
اسلام کې د پیغلۍ جنۍ لپاره مطلب کوم چې واده نه
وی کړی او داسې کار ورڅخه وشې د هغې لپاره سزا
یې سل دوری "جلد" ده او که واده کړې ښځه داسې
وکړې بیا نو سنگسار "رجم" ده همداسې د سړی لپاره
هم دی، خو ها دا قانون هغه وخت عملې کیږي کله چې
هغه انسان خپل راشې او خپل په گناه اقرار وکړي یا دا
چې څلور سم صحیح دینداره او صادق خلک شاهی
ورکړي چې دغه کس داسې گناه کړی ده او په اسلام
کې د هر چا شاهیدي هم نه منل کیږي.

هغه هم ځانته شرايط لري البته که انسان څخه داسې
گناه وشي او هغه د دې لځايه چې چا ته ووايي او هغه
خبره پټ کړي او توبه وباسي الله "ج" به هغه معاف
کړي خو په دې شرط چې توبه يې د رښتيا توبه وي، او
زنا کې د سړي لپاره خو خبره واضح ده همغه دقه کې
يا رجم يا هم دوره وهل کيږي خو ښځه فرق کوي، دلته
دې ښځې خپل وويل چې ما داسې کړې نو رسول الله
صلي الله عليه وسلم مخ ورڅخه وگرځو.

د دې لپاره چې شايد ښځه لاره شي او توبه وباسي او
خدای به يې وبخښي خو هغې بيا وويل چې يا رسول
الله زما څخه گناه شوی دومره يې ډېر وويل چې
رسول الله صلي الله عليه وسلم ورته وويل ايا د هغه
بد عمل "مطلب زنا" څخه خو تاته حمل نه دی شوی؟
هغې ورته وويل هو زه اميدواره يم او ماشوم لرم نو
پيغمبر صلي الله عليه وسلم وفرمايل ترڅو چې دا
ماشوم نړۍ ته نه وي راغلې تر هغه وخت پر تا حد نه

جاری کیږي لاره شه کله چې ماشوم دی نړۍ ته راغلو
بیا راشه.

دا ښځه لاره خو میاشتي وروسته کله چې ماشوم نړۍ
ته راغلو هغه ماشوم یې غیږ کې ونيو او بیا رسول الله
صلی الله علیه وسلم ته راغلل او ویې ویل چې یا
رسول الله ماشوم هم نړۍ ته راغلو اوس پر ما حد
جاری کړې ترڅو خدای زما گناهونه را وبخښي پیغمبر
صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل لاره شه او دی
ماشوم ته دوه کال شیدی ورکړه ځکه ددی ماشوم پر تا
باندی حق دی کله چې د شیدو څخه دی جلا کړو بیا
راشه، ښځه بیا لاره او د دوه کالو وروسته بیا راغله
داسی حال کې چې ماشوم لږ غټ شوی و هغه یې له
لاسه نیولې و پیغمبر صلی الله علیه وسلم چې دا ځل
هغه ولیدل نو بل کوم بهانه پاتی نشول په کوم چې
وکولای شی ښځه بچ کړی نو ماشوم یې راوخیست او
ویې فرمایل:

- څوک د دی ماشوم سرپرستی کوی؟ څوک دا ماشوم ساتی؟ یو صحابه وویل یا رسول الله زه یې ساتم پیغمبر صلی الله علیه وسلم ماشوم هغه صحابه ته ورکړو او د هغه ورسته په ښځې باندې حد جاری کړو او سنگسار یې کړل، همغه سنگسار کولو وخت کې اصحابو ویل دی پر ځان سختي وکړل نو خدای به یې توبه قبول کړی او داسې به یې پاکه کړې لکه چې هېڅ گناه یې نه وی کړی. اوس و وایه چې د اسلام قانون سم دی که د کفر؟ اسلام ځکه وای سر عام د خلکو مخکی ختا کار کس ته سزا ورکړی ترڅو دا نور ورڅخه عبرت واخلي او داسی کار ونکړی.

خو د دی ټولو سختیو با وجود وگوره اسلام حتا هغه د زنا څخه جوړ شوی ماشوم ته لا حق ورکوی او پرېږدی ترڅو پیدا شي خپل حق شیدی وخورى کوم نفر یې په سرپرستي ونیسی د هغه وروسته یې مور ته سزا ورکوی، داسی قانون به ته د نړۍ په بل کوم ځای کې پیدا کړی؟

زبیر- امممم ما بیخي دا خبری نه وه اوریدلی.
په پوسخند مې وویل: زموږ د اوس نسل د اسلام
قانون باندي سر نه خلاصیږی او د خارجیانو قوانینو ته
ښه په جوش چک چکي وهې او تایید کوی.

زبیر څه ونه ویل ما هم نور خبره کش نکړل، زبیر په
نیمه لاره کی ښکته شو او خپل د کور پخوا روان شو،
ما هم خپل د کور پخوا حرکت وکړو دوه کاله مخکې
خپل هغه پخواني کور کوم چې د قبرستان خوا کې و
هغه مې خرڅ کړو او یو بل کور مې د استاد د کور
څنگ ته ونيو، ځکه هغه دنیا سر کې په یوازی کور کې
یوه ښځه او ماشوم کله اوسیدلې شول؟ د بابا کور ته
خو هم نشوم تللی د ذوالفقار کور هم داسی سیمه کې
و چې ما زر کاله وروسته هم هلته یو کور اخیستل خو
لری په کرایه لا نشو نیولې نو مجبور د استاد د کور
څنگ کې می یو کور په څلور زره افغانۍ کرایه کړو.

ترخو زړه مې بیغم اوسپړی که کوم ورځ کور ته ناوخته
لار شم یا لار نشم نو یو څوک شته چې په اقرا یا
محمد فکر وساتي، محمد! د کوم وخت څخه چې
شموئیل بیرته راغلې نو ما خپل د زوی نوم د یوازی
شموئیل څخه محمد شموئیل کیخود! ما د شموئیل نوم
خپل په زوی کیخود په دی فکر چې شموئیل مړ شوی
خو کله چې هغه راغلو نو خپل د زوی نوم مې لږ بدل
کړو د شموئیل څخه مې محمد شموئیل کیخود، د دی
څخه مخکې چې کور ته لار شم د میوه خرڅونکي
دوکان څنگ ته ودریدم او یو څه میوه مې واخیسته.

محمد بیحد کیله خوښپړی او تل یې خوله خلاصه وی
بابا کله، کیله هم نشې ویلی کله وای د هغه د خبرو په
یاد راوړلو مې مسکا پر شونډو راوړل خدایه شکر د
ټولو نعمتونو، بلخصوص د اقرا او د محمد په راکولو،
څو کاله مخکې کله چې مجرد وم او واده مې نه وکړی
ژوند مې بې هدف او بې خوند و نه پوهیدم چې سبا
که راویښ شوم څه وکړم؟ یوه ورځ به په یو خیال وم

بله ورځ په بل خو اوس د واده سره ژوند مې هدف
پیدا کړی سهار د کور وځم ترڅو یو گوله حلال ټوپی
خپل کورنۍ ته پیدا کړم او ماښام د هغوی د لیدو
پخاطر په شوق کور ته راځم.

داسې حال کې چې مجردی وخت کې نه کوم کور و او
نه هم کوم څوک چې زما راتلو ته په تمه اوسیدې، خو
اوس دوه نفره شته چې پوهیږم زما راتلو ته سترګې
په لاره دي، میوه مې واخیسته او کور خواته لاړم همدا
چې موټر سایکل مې د کور حویلی ته نښاسو محمد
مې د اقرا په غیږ کې د برندی په سر ولاړ ولید، محمد
د همغه ځای څخه ما ته چغې وهل پیل کړل دومره په
خوږه ژبه یې ناری وهل چې ژر مې موټر سایکل و درو
او بغیر له دی چې میوه راوخلم د هغه خواته ورغلم د
اقرا د غیږ څخه مې راوخیست او ښکل مې کړو یو ځل
هم نه دومره مې ښکل کړو چې د اقرا د اعتراض غږ
پورته شو.

اقرا- مږ دې کړو.

پخندا مې وويل: پدرلغت داسي ښکلی خاندی او
خبری کوی زړه مې غواړی ویې خورم.
اقرا په تروش تندی وويل: ته لومړی د ده د نن کارنامه
وگوره چې څه یې کړی؟ د هغه وروسته یې وخوره.
داسي حال کې چې کوټې ته ننوتلم ومې ويل: څه یې
کړی؟

اقرا- ته ورڅخه خپل پوښتنه وکړه.

کوټې ته په داخلیدو په نالې کښیناستم او محمد مې
خپل و مخ ته په غالي ودر و او ورڅخه مې وپوښتل:
څه کار دی کړی شوڅک چې مور دې داسې درڅخه
شکایتمنده ده؟

محمد تازه په خبرو راغلي و په ټول خبرو تر یو حده
سم صحیح پوهیدی خو تلفظ یې صحیح نشو کولای،
اوس هم زما په خبرو پوه شو نو ځکه خپل په کوچني
او خوږه ژبه لکيا شو تر څو خپل د ځان څخه دفاع
وکړی.

محمد- نه.... نه هيٺ ... نه کلي... (نه ... نه هېڅ ... نه کړې.)

داسي حال کې چې د محمد خبرو ته مې خندا راغلې وه د اقرا خوا ته مې مخ کړو او ومې ويل: دا خو وای ما هېڅ نه دی؟

اقرار- يعنی تاسو پلار او زوی عمر کې يوځل خپل گناه منلې چې اوس يې ومنی؟

پخندا مې وويل: زما په نظر تر همدا اوس بحث يوازی په زوی کې وو، ناڅاپه څنگ پلار يې منځ ته راغی؟ اقرار داسي حال کې چې کوبنس کاوه ونه خاندی ويې ويل: دا ستا زوی زما د پلار چلونه کوی؟ - څنگه چلونه کوی؟

اقرار- ته ورته ووايه دادا څنگه په لاره ځي؟

د محمد خوا ته مې وکتل او همغه جمله چې اقرا ويلي وه هغه مې ورته ووايه، او د محمد پکار لومړی خو خوله مې د حيرت څخه خلاصه پاتي شوه خو وروسته

د خدا څخه ورته شين شوم، محمد د استاذ رقم خپل
لاسونه خپل شاته نيولې وه او داسې حال کې چې
غټ، غټ قدمونه يې اخيسته سر يې ښکته نيولې و او
يو دم د هغه پشان د تگ چل يې کاوه.

دومره په ښکلې او خوږ انداز يې هغه حرکتونه تر سره
کول چې زما طاقت ونشو خپل خواته مې راکش کړو
يو دوه ځل مې ښکل کړو، خو په ښکل کولو مې زړه
يخ نشو او په غاښ مې کړو، البته زما په نظر غاښ مې
يوڅه کلک ورباندې لگولی وو، څرکع چې د ژړا غږ يې
پورته شو ما هم د اقرا خوا ته ټيله کړو او لځايه
پاسيدم ترڅو مونځ وکړم زه د جاي نماز پسې گرځيدم
چې د اقرار ناراض غږ داسي حال کې چې محمد يې
غږ کې نيولی و او کوښښ يې کاوه ترڅو هغه کرار
کړي پورته شو او ويې ويل: ته وگوره لاس دې ورته
تک شين کړو دومره کلک غاښ څوک په ماشوم لگوي؟

جای نماز مې هوار کړو خو د دی څخه مخکې چې په
لمانځه و درېږم د هغې خواته مې وکتل او پخندا مې
وویل: خپل ملامت یې داسې خوږ زوی به دی نه راوړ،
ترڅو زه هم ورباندې غاښ ونه لگوم.

غوښتل مې د لمانځه نیت وتړم چې یو خبره مې ذهن
ته راغلل په شیطنت مې د هغې خواته وکتل او ومې
ویل: البته په دی کار کې (د محمد د لاس خوا ته مې
اشاره وکړل کوم چې په غاښ کې مې و او زما د
غاښونو نښه ورباندې پاتې وه او ومې ویل: زه ملامت
یم د زوی لځایه مې باید مور ورڅخه داسې په غاښ
کړی وای.

زما په دی خبره اقرار یو دم خاموش شوه یعنې نه یې
راوکتل او نه هم الف خبره یې لا وکړل د هغې په دی
خاموشي مې خندا راغلل، د هغې عادت وو هر کله چې
ما داسې کوم خبره ورته کړی وای نو هغه ځای په ځای
خاموش کیده او د شرم تک سره کیدل د هغې د حال

په لیدو بیحد خدا راغلی وه خو زړه مې هم نه کیدو
چې داسی خجالت زده اوسیدې نو ځکه ورته مې
وویل: ما لږ میوه اخیستي وه خو ستا د زوی له لاسه
مې لیاده ووتل چې کور ته یې راوړم د موټر سایکل
سره ده هغه راوخله.

د دی خبری د کولو سره سم الله اکبر مې کړل او پر
لمانځه و درېدم اقرا هم لځایه پاسیده او غوښتل یې
محمد لځان سره ویسي خو هغه زما خواته راغلو یعنې
د دومره کلک غاښ لگولو او ژړا وروسته هغه بیا هم
زما خواته راغلو او داسي حال کې چی ما لمونځ کاوه،
هغه زما شاوخوا په گرځیدو شو او کله ناکله خو زما
پشان د رکوع او سجدی حرکتونه هم کول، اقرا چې
ولید محمد ورسره نه ځې نو خپل د حویلی خواته لاړه
او هغه یې پریخود.

د لمانځه په اخری رکعت کې وم چې محمد زما د څنگ
لری شو او د کوټی څخه ووت، همدی وخت کې خپل

شاته مې یخ شمال احساس کړو داسي لکه کړکۍ چې
خلاصه شوی وی او یخ باد ورڅخه راځي؟! خو عجیب
دا وه چې دا کوټې هېڅ کوم کړکۍ نه درلود چې
وغواړي شمال ورڅخه راشي؟ التحیات ته کښیناستم
او کوښښ مې وکړو چې خپل فکر د دی خبری څخه
واړوم تازه الهم صلی مې شروع کړې وه چې د کوټې
دروازه خلاصه شوه! ما فکر وکړو چې اقرا یا محمد
راننوت خو لا څو شیبې نه وه تېر شوی چې دروازه
بیحد په کلک بنده شوه داسي چې لمانځه کې زما اوږې
د هغه ناڅاپه ډک څخه وپریدل بد احساس مې پیدا
کړو او ژر مې غوښتل مونځ خلاص کړم خو لا سلام
مې نه وگرځولي چې د محمد چیغه مې ترغوړه شه.

په تلوار د کوټې د دروازی خواته لارم ترڅو وگورم څه
شوی، زما د تلو سره سم اقرا چې آشپزخانه کې وه
هغه هم راووتل د محمد غږ د حویلی څخه راتلو بغیر
له دی چې خپلۍ په پښو کړم د حویلی خواته مې
منډه کړل او محمد مې د کلا د دروازی سره پر ځمکۍ

ناست ولید لکه چې غوښتل یې له کور ووځي خو د دروازی سره یې پښه لگیدلې او غورځېدلې و!

په تلوار مې له ځمکې راپورته کړو او ومې کتل چې خوږ شوی خو نه دی؟ کوم خاص زخم یې نه درلود لږ د راسته پښې زنگون یې گراشه شوی وو نور ښه و، داسې حال کې چې غیږ کې مې راخیست په حیرت مې وویل: ته همدا څو ثاني مخکې کوټه کې نه وی؟ یوه دقه کې څنگه د دروازی تر خولې راورسیدلې او ځان دی خوږ کړو ها؟

خو محمد بغیر د څه ویلو یوازې ژړل اقرار چې د محمد په ژړا زما پسی له کوره راوتلې وه محمد زما څخه واخیست او ښکل یې کړو او همغه حال کې هغې هم زما پشان په حیرت وویل: ته څنگه تر دی ځای راغلې؟ تخو همدا څو شیبې مخکې لا کوټه کې وی؟

زړه مې ویل هغه شمال او د دروازی ناڅاپه ټک د محمد د داسې ناڅاپه دلته راتلو سره ضرور کوم تړاو

درلود؟! خو خپل سر مې و خوځاوه نه خدای دی نکوی
کوم فکر چې کوم هغسې دی اوسیدې.

- راځه دننه کور ته ټول همسایه گانو مو خبر کړل.
زما په خبره اقرا د کور خواته روانه شوه ما هم
غوښتل ورپسې لاړ شم چې د کور دروازه وټکیدل د
دروازی په ټک، ټک اقرا یوه شیبه خپل ځای کې ودریدل
او د دروازی خواته یې وکتل خو کله چې ما ورته د کور
ته د تگ اشاره وکړل نو هغه په تلوار کور ته ننوتل او
زه د دروازی خواته ولاړم ترڅو وگورم څوک دروازه
ټکوی؟

دروازه مې چې خلاص کړه یو ناشنا کس د دروازی
شاته ولاړ و، بیحد جگ وو تقریبا دوه متر قد یې درلود
سر تر پایه یې تور کالې اچولې وه حتا سترگي لا تک
تور وه! اول نظر کې داسې ښکاریدو لکه کوم ناشنا
ځای څخه چې راغلې وی! واضح که ووایم نو سم د
عمر سریال د خلکو پشان و، هغه سریال که مو کتلي

وی نو هغه کې چې کوم عربان دی هغوي زیاتر کالې
اوږده او د سر پکړی عجیب شانتی تړلي وه، دغه کس
هم هغه رقم کالې اچولې وه حتا خهره یې لا د عربانو
پشان ښکارېدل البته دا هم باید ووايم چې خهره یې
بیحد نوراني وه!

زما د خه ویلو مخکې لومړۍ سلام هغه وکړو، د غږ په
اوریدو یې لا حیران شوم، لهجه یې ډېر کلک او عین
حال کې فصیح وه سم د عربانو د لهجي پشان! او د
هغه څخه لا حیران کوونکي خبره دا چې غږ یې ماته د
ډېر پخوا یو خاطره ذهن ته راوړل یو وخت زما بدن
بیحد خارښت کاوه داسي چې په زیات گږولو مې ټول
بدن ویني شوی و هغه وخت یو نفر زما په غوږ کې
قران ویلې و او د هغه په دم زما بدن خارښت جوړ
شوی وو، تر اوسه مې یاد دی هغه غږ بیحد عجیب و
او بیحد هم د دغه کس د غږ پشان وو بیحد!

په فکرمند انداز مې ورته عليک وويل هغه دوه سترگي
ماته نيولې وه بغير د څه ويلو نظريې دومره دروند و
چې ما بد احساس وکړو او ورڅخه مې وپوښتل: کوم
څوک مو پکار وو؟

څو شيبې بغير د څه ويلو بيا په ځير، ځير راوکتل او
بيا د ښه شيبه خاموشي وروسته يې په دروند غږ
وويل: يو چا ويل دی کوڅه کې جومات دی خو ما پيدا
نکړو تا ليدلی؟

د هغه په دی خبره حيران شوم! ځکه جومات د کوڅي
په سر کې وو او د مسجد گنبده او لاسپيکرونه د لری،
لری څخه ښکاريدل نو بيا د څنگه نه وليدلی؟ د کوڅي
سر د جومات خوا ته مې لاس ونيو او ومې ويل: هغه
جومات دی!

هغه سړی بغير له دی چې زما د لاس د اشاری خواته
وگوری دوه سترگی زما خواته نيولی وه، کرار، کرار دا
ځير نظريې زما پر عصاب وتلگې لکه چې هغه هم پوه

شو چې ويې ويل: مننه.
- هيله كوم.

د دی خبری سره سم غوښتل مې دروازه بنده کړم چې
هغه د دروازی څنډه ونيول او په همغه ډډ او ډارونکي
غږ يې کرار وويل: خپل په ځان او خپل په کورنۍ پام
کوه او په هر چا باور مکوه.

په حيرت مې وروکتل غوښتل مې پوښتنه وکړم د دی
خبرو څخه دی مطلب څه دی؟ چې هغه مخ وگرځو او
روان شو، ما هم جرئت ونکړو ورپسې غږ کړم او
وپوښتم چې ته څوک يې؟ او دا خبری دې ولې وکړل؟

په زړه نا زړه انداز مې دروازه بنده کړه او کورته ننوتم
خو څه شپه وه هغه شپه! محمد ټول شپه بغير د يو
سah اخيستو وژړل، نه يې څه ويل، نه يې څه خوړل،
يوازی خوله خلاصه کړی وه او ژړل يې درې نيم بجي
د شپې کله چې ژړا يې بيحد زور واخيست نو اقرا ته

مې وويل: داسې نه كيږي شايد كوم خای درد کوی او
ويلي نشې موږ هم نه پوهيږو راځه ډاکټر ته يې ويسو.

اقرا لا خواب نه و راکړې چې په همغه نیمه شپه د
حويلي دروازه وټکيدل.

په حيرت مې د اقرا خواته وکتل هغې هم داسې حال
کې چې زما پشان تعجب کړې و کرار وويل: په دی نیمه
شپه به څوک وی؟

- نه پوهيږم ته دې زوي کرار کړه چې مړ شو له ژړا زه
گورم چې څوک دی؟

په تلوار د کور د دروازی خواته ولاړم خو د خلاصولو
مخکې مې غږ کړل: څوک يې؟
د هغه خوا د استاذ غږ راغلو چې ويې ويل زه يم! ژر
مې دروازه خلاصه کړه او د هغه په ليدو په حيرت مې
وويل: خیرت خو دی استاذ؟

استاذ داسی حال کې چې کور ته راننوت ويې ويل:
ولای زموږ خوا کې خو خيرو خیرت دی خو دلته (د

کور خواته یې اشاره وکړل د کوم خوا څخه چې د محمد د ژړا او چغو غږونه راتلل او ویې ویل: خو دلته لکه چې خیرت نه دی؟ شموئیل ولی داسی ژاړی؟

داسي حال کې چې د استاذ سره د کور پخوا روان وم کرار مې وویل: نه پوهیږم د ماښکر ماښام راهیسې چې په چغو شوی تراوسه ژاړی اراده مې وه ډاکتر ته یې ویسم.

استاذ خپل خپلی وباسل او کور ته ننوت د محمد د غږ په تعقیب زموږ د کوټې خواته ولاړ خو کوټی ته د داخلیدو مخکې ستوني صاف کړو او بیا ننوت، اقرا چې خپل پلار ولید نو حیرانه شوه خو د هغې د څه ویلو مخکې استاذ محمد د هغې له غیږې واخیست او موږ دواړو خوا ته یې راوکتل او ویې ویل: دا اته ساعت کیږی دا ماشوم ژاړی او تاسو اوس تازه اراده کړی چې ډاکتر ته یې ویسی؟

زما د څه ویلو مخکې اقرار وویل: هېڅ ورباندې نه دی
شوی بابا! هسې په شغ (ضد) ولیدلی نه خوږ دی، نه
وږی دی، نه هم د بدن کوم ځای درد کوی هسې ژاړی.

استاذ باندې محمد بیحد گران و نه پوهیږم دلیل یې
څه و؟ هسې د لمسی په حساب خو د ذوالفقار لور
راحیل هم لمسی کیدل د هغه نور لورگان اولادونه یې
هم لمسیان کیدل خو محمد ورباندې بیحد گران و
شاید دلیل دا وو چې ورته نږدی و او درسته ورځ د
هغه ومخ کې د هغه په کور کې وو؟ زه خو سهار د مولا
د آذان سره تلم او د ماښام په آذان راتلم اقرار درسته
ورځ خپل د پلار کور کې وه.

استاذ بغیر د څه ویلو محمد غیږ کې واخیست او د
کوټې منځ کی اخوا دیکخوا په گرځیدو شو او همغه
حال کې په محمد باندې دم کول هم شروع کړل او په
نهایت حیرت کی محمد کرار شو او د هغه په غیږ کې
ویده شو! د هغه د ویده کیدلو سره سم د سهار د آذان

غږ هم شو استاد محمد په کرار د اقرار غږ ته ورکړو او
ويي ويل: زما په خيال چې نظر شوی و؟!

د استاد په خبره اقرا بد، بد زما خواته راوکتل چې ما
په کرار وويل: زه نظر نلرم ما ته داسی مگوره.

زما په خبره استاد کرار وخنډل او ويي ويل: نظر هر
کس لری د ځينو ده ښه نظر وی د ځينو ده خراب، کله
ناکله داسی هم کيږي چې یو شي یا یو کس ستا په
نظر ډېر ښکلی راشي او ته بغیر د ماشاله ویلو ورته
وگوري نو هغه چې ستا زړه ته ډیر گران شی نظر کيږي
دیده ښه نظر د مینې نظر ویل کيږي، بیا اولاد خو وی
گران نو شاید تا ورته بیحد ډېر کتلی وی چی نظر کړي
د دی؟

د استاد په خبر مې سر ښکته واچو، د رښتیا هم نن ما
باندی محمد بیحد خوږ لگیدلی وو او بیحد مې هم
ښکل کړو بغیر له دی چې حتا یو د نظر دعا یا یو
ماشاله ووايم، استاد زما په اوږی لاس کیخود او

داسی حال کې چې د خبرو مخاطبه یې اقراره وویل:
موږ څو د سهار لمانځه ته چې قضا نشي ته هم خپل په
زوی فکر ساته که راوینن شو او بیا یې ژړل نو دا ځل
یې ضرور ډاکتر ته ویسي شاید کوم ځای درد کوی.

د دی خبری سره سم استاد د بیرون خواته روان شو
خو زه دتگ مخکي د محمد خواته چې بیغم ویده و
لارم په تندي مې کرار بڼکل کړو او اوس چې کار تر کار
تقریبا تېر و اوس مې ورباندی د نظر دعا وویل، د هغه
وروسته د استاذ پسي جومات ته ولاړم د سهار د
لمانځه وروسته په گنگس قدمونو د کور خواته راغلم
دومره ستړی وم او خوب مې راتلو چې حد نه درلود،
محمد بیغم ویده وو اقراره هم د هغه څنگ ته ویده شوی
وه، ما هم بیحد زړه غوښت ویده شم خو د ځان سره
مې وویل د خوب مخکې زیږ ته زنگ ووهم او ووايم
چې نن دې دوکان هغه خلاص کړی او زه به غرمه

خواته ورشم، خو لا مې موبایل راخیستې نه و چې د
هغه زنگ راغلو

- الو.

زبیر- الو سلام علیکم.

- علیکم سلام، خیرت خو دی په دی سهار وختې دی
څنگه زنگ و واهه؟

زبیر- خیرو خیرت دی لکه چې لیاده دی وتلې؟

په گنګس انداز مې وویل: څه مې لیاده وتلې؟

زبیر- دا چې نن دوکان ته تازه مال راځي؟

د زبیر په دی خبره خپل تندي ته مې ټک ورکړو زما
څنگه لیاده وتلې وه نن د میاشت اخره وه، نن دوکان
ته نوی مال راتلو او نن د ټول میاشتي د گټې او توان
حساب کیدو. زما په خاموش کیدو زبیر په خوبجن غږ
ووویل: شابه راروان شه زه هم اوس د کور حرکت کوم
د سړک مخکي زما په تمه شه دواړه یوځای ځو دوکان
ته.

او بغیر د نور څه ویل یې موبایل بند کړو د کوټي منځ
کې په نامیدی ودرېدم او د اقرا او محمد خواته مې
وکتل چې په بیغم او اسوده خیال باندې کرار ویده وه!
څو شیبې هملته ولاړوم د هغه وروسته د محمد خوا
ته ولاړم کرار مې ښکل کړو رنگ یې پریدلې و، په
خوب کې لا شونډان د ژړا کولو پشان بوک نیولې وه،
اقرا چې زما راتگ ته پام شو لږ سترګي خلاصې کړل او
په خوبجن او ستړي غږ یې وویل: ویده کېږی که سبا
ناری درته تیار کړم.

- یو هم نه، تاسو ویده شې نن دوکان ته نوی مال
راځې زه باید لاړ شم.

اقرا غوښتل لځایه پاسېږي د هغې عادت و تل کار ته د
تلو وخت کې د کور تر دروازی زما سره راتلل خو ما یې
اوږه ونیول او ومې ویل: ضرورت نشته ته ویده شه زه
خپل ځم، که محمد راوینښ شو او بیایي د ماښام پشان
ژړل نو ما ته زنگ و واهه تر څو ویسو ډاکټر ته.
اقرا- سمدې په ځان پام کوه.

- ته هم پام کوه هم په ځان هم په دی (د محمد خوا ته
مې اشاره وکړل: هم په دی شوخ خان صیب.
اقرا- په سترگو.

که څه هم د سهار څلور بجې وه خو بیا هم د خلکو او
موټرونو تگ راتگ ډېر وو، د زیبر راتگ ته په تمه وم
هغه ویلې وه همدلته زما په تمه اوسېږه او زه یو دقه
کې راحم خو اوس تقریبا لس دقیقې کیدل چې دی یخ
کې ولاړ وم خو د زیبر درک نه کیدو! غوښتل می ورته
زنگ ووهم چی چیرته دی او ولې نه راځی؟ چی همدی
وخت کی د سړک د هغه بلخوا څخه زیبر ته مې فکر
شو چې د همغه ځای څخه یې ماته لاس خوځاوه او
راروان وو.

په تروش تندي مې ورته کتل ترڅو راشي، کله چې
راغلو نو د سلام ویلو سره سم زما شاته کښیناستو ما

هم موټرسايکل روښانه کړو او همغه حال کې مې ورته وويل: دا درې ساعته دې څه مرک کول چې زه دی دلته منتظر درولي وم؟

زبیر داسی حال کې چې د موټر سايکل د هیندارۍ څخه ځانته کتل او خپل ویښتیان یې جوړول ویې ويل: نه گوری خپل ویښتیان مې جوړول.

د هیندارۍ څخه مې وروکتل او په تروش تندي مې وويل: یو ویښتیان پورته کول دومره وخت غواړي؟ زما په دی خبره زبیر د شالخوا په اوږه ووهلم او ویې ويل: خیرن سم وگوره خپل ویښتیان می رنګ کړی.

دا ځل لږ په توجه می وروکتل خو بیا هم کوم خاص شی ته مې فکر نشو نو ومې ويل: زما په نظر خو د تل پشان دی؟

زبیر- زموږ خلک یو خبره کوی او ولا چې حق خبره کوی، هغوی وایی غوا نو کله د گل په بوی پوهیږي؟ اوس هم ته نو کله په شټیل او فیشن پوهیږي؟ سم

وگوره لڅیره روڼد شې، خپل د وینستیانو سرونه مې
خرمایي رنگ کړی.

- ای ورک شې په دی کارونو دې، ته مگر ښځه یې چې
دومره فیشن کوی او وینستیان رنگوی؟ پوهیږی
وینستیان رنگول سړیانو ته په اسلام کی ...

لا مې خبره پوره کړی نه وه چې زیږ وویل: ته وقران
طاها ځان څخه راته د پوهنتون د ثقافت استاد مه
جوړوه، هر کار کی اسلام، اسلام دا ما خپل د زړه لپاره
جوړ کړی.

په پوسخند می وویل: هو نو تڅو هر کار خپل د زړه
لپاره کوی نه د اسلام لپاره! لومړی دی غوږ سوری کړو
او غوږوالې دی ورواچول چې دا شتیل دی، بیا خپل په
ږیره کیدې زر خط واچول چې دا شتیل دی، بیا دی په
لاس ټیټو وواهه چې دا شتیل دی بیا دې ...

زبیر- هسې غول مخوره هغه ټیټو دایمي نه وه وگوره
پاک شوی او هغه غوړ مې هم یوازی د یو میاشت لپاره
سوری کړی و او غوړوالې مې وراچولې وه اوس وگوره
هېڅ نه وراچول او سوری هم بند شوی او پاتي شوه
ږیره نو سم وگوره زه خو بیخي ږیره پرېږدم نه چې
وغواړم خط پکې واچوم.

- ته ما ته دا ووايه چې دا کارونه دی کړی وه او کنه؟
زبیر پخندا وویل: هو کړی مې وه خو اوس نه، ډېر
پخوا د جاهلیت وخت کې.

په پوسخند مې وویل: یعنی اوس جاهل نه یی؟ هسې
خپل زړه مه خوشحاله کوه ته اوس هم همغه جاهل
یی، که نه منې نو خپل حال ته وگوره، خپل وینښتیانو
رنگ کولو ته دې وگوره.

زبیر- عه عه اصلا ستا سره خبری نه کیږی، داسی دی
اسلام سخت کړی که یو نفر لږ خپل په ځان ورسپړی
بس کافر شو!

- زه ټاپه نه لگوم خو ستا کارونه د انسانانو نه دی ته
خپل دا غاړې ته وگوره دومره زنځیرونه ولا که یو
ښځه واچوی کوم چی تا اچولې.

زبیر- ته ما ته یوه خبره وکړه ابا اسلام کی د یو کس
پاک او فیشنې گرځیدل حرام دی؟
- نه.

زبیر- نو خبره خلاصه.

- البته ستا پشان هم نه ..

زبیر- بنده کړه خوله دی زما موږ مه خراب کوه زه نن
خوشحال یم.

د هینداری څخه مې بد، بد وروکتل خو نور څه مې ونه
ویل، زما خپل سر هم درد کاوه خوب مې نه وکړی
حوصله مې هم نه درلود چې وغواړم ده ته نصیحت
وکرم نو چوپ شوم دوکان ته په رسیدو هغه کس چی
مالونه راوړل د وخت راغلی و او موږ ته په تمه و،
ستړی مشې مو ورسره وکړل او ما ژر د دوکان دروازه

خلاصه کړه او د زبیر سره لگیا شو د مالونو په
ننویستلو کله چې خلاص شول نو هغه سړی ته مو
پیسې ورکړل او لگیا شو مالونه مو دوکان کی خای پر
خای کول یو قوطي خوله می چی خلاص کړه نو هغه
کی ټول د بنځو د سینگار شیان وه!

ما دا شیان نه و راغوښتي زموږ کاروبار د سینگار
شیانو نه و فکر می وکړو چې دا قوطي د غلطې څخه
راغلی نو ځکه زبیر ته می غږ کړل.
- زبیر.

زبیر- هوم.
- فکر کوم دا یو قوطي د غلطې څخه راغلی؟!
زبیر مخ راوگرځو او ویی ویل: څنگه د غلطی څخه
راغلی؟

قوطي ته می اشاره وکړل او می ویل: وگوره موږ د
سینگار شیان نه وغوښتي خو دوی دا راوړی.

زبیر زما خواته راغلو او د هغه شیانو په لیدو یې په
خندا وویل: دا ما راغوبنتی.

- ولی؟

زبیر- ته په دی خبرو نه پوهیږی، اوس وخت دا شیان
ښه بازار لری نو ما ویل فایده به وکړو.

- د ښځو د سینگار په شیانو؟

زبیر بد، بد راوکتل او ویې ویل: نه د سړیانو د سینگار
په شیانو! سترگی لري گوری چې د ښځو د سینگار
شیان دی نو د ښځو لپاره مې راوړی.
- خو زه فکر نکوم چی کوم فایده دی وکړو.

زبیر- ستا فکر غلط دی ځکه اوس وخت د هر شی
څخه ډیر شی چې اخیستل کیږی هغه همدا د ښځو د
سینگار شیان دی، البته ما لومړی ځل لږ راوغوبنتل خو
د میاشتي اخر کې کله چې دا خلاص شول نو بیا به
ډیر راوغوارم.

- خو زه فکر نکوم چې دا دي لا څوک واخلي چې ته لا
د بل ځل راوړلو پلان دی هم جوړ کړی.
زبیر- څومره ساده یې طاها! اوس وخت د ټولو څخه
زیات بازار چې گرم دی همدا د بنځو د سینگار د شیانو
دی، یعنې که یو سړی د سبا ډوډۍ لا ونه لری خو بنځه
به یې په کور کې ضرور د سینگار شیان ولری، البته
ستا او ستا د کاکا په اړه ډاډمن نه یم زه فکر کوم په
نړۍ کی خواری بنځۍ همدا ستا او ستا د کاکا بنځه به
وی.

- ولی؟

زبیر پخندا وویل: ځکه چې تخو بیخبر او ساده د عالم
یې او کاکا دی هم غوسه ناک او تند مزاج انسان دی نه
ته د بنځۍ په ارزښت پوهیږی نه دی کاکا! که زه
ستاسو د خسر لځایه وای لور خو لری خپل د لور
وینښته مې لا تاسو دواړو ته نه درکو تاسو بې احساس
خلک.

په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: ته پېر با احساس
یې؟ که زه ستا د خسر لځایه وایه ما تا ته ښځه نه
درکول موږ که نور وی کنه څهره او رفتار خو مو د
سړپانو دی، ته خپل ځانته لږ په هینداره کې وگوره د
سړپانو نوم دی شرمولي او هو د ویښتیانو رنگ دی
اوس بیڅې ښه ښکاری سم د دی بازاری ښځو پشان
سور رنگ دې ورکړی.

دا ټول خبری مې د عصاب خراب کیدو څخه وکړل او
که رښتیا ووايم یو دقه وروسته پښیمانه شوم د
سترگو له کونج مې د زیبر خواته وکتل فکر مې کاوه
شاید خفه شوی اوسیدې خو هغه کرار زما څخه لری
شو او د هینداری مخي ته ودرید د څو دقو وروسته
یې وویل: ټول خبری دی هسې غول خوړل وه خو یوه
خبره دی رښتیا وه!

سر مې پورته کړو او ور ومي کتل چې هغه په تشویش
ووویل: ما خرمايي رنگ ورکړی وو خو اوس رنگ یې

سور شوی! دا ولي؟

داسي حال کې چې خندا راغلي وه ومې ويل: تشویش
مکوه که چا درته وويل دا ولي سور رنگ دی ورکړی
ووايه دا فیشن دی.

زبیر- بلا.. بلا په دی مرداره خوله دی، د کوم وخت
څخه چې ته او ستا هغه بد اخلاق کاکا زما ژوند ته
راغلي یاست ما د خیر ورځ ستاسو له لاسه نه ده
لیدلې.

پخندا مې ورته وويل: زموږ د سر دعا کوه که موږ
دواړه نه وای دولت تاته تذکره کې د نر لځایه نر ښځې
جنسیت لیکو.

زما په دی خبره د زبیر غوسه راغله او د لاس څنگ کې
چې کوم د عطرو قوطي و هغه راوخیست غوښتل چې
په ما یې گوزار کړی چې ما ورته وويل: هسې د خر
پشان لغتي مه اچوه هغه عطرو قوطي زر روپي قیمت
لری هسې نه چې مات یې کړی.

زبیر- ستا سر دی دا عطر و خوری تا زما دا دروند
شخصیت ته توهین وکړو او هغه وخت د یو عطرو
قوطني غم اخیستی یې؟
پخندا مې ورته وویل: ستا محترمانه شخصیت به جوړ
شې خو د عطرو قوطني که مات شو بیا نو نه جوړېږي.

زما په دی خبره د زبیر غوسه لا زیاته شوه او د رښتیا
یې د عطرو قوطني زما پسي گوزار کړو ما هم یوازی
دومره وکولای شو چې ځان بچ کړم او د عطرو قوطني
لاندې پر ځمکه ولگید او مات شو.

زبیر- لاسونه دې مات شه خو گیر کړی به دی وای.
په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: بل ځل چې راتلې
د کور څخه خپل رسی لځان سره راوړه چې پښه دی
وترېم هسې دوکان کې لغتې ونه غورځوی.

زبیر- گوره نن مې درته ډېره حوصله وکړل یو بل خبره
وکړه داسې وهل و خوری چې خوند درکړی.
- که نر یې دیکخوا راشه، ولې د ښځو پشان هسې شیان

گوزار کوی؟

زما په دی خبره زبیر پخندا وویل: اخ ته ماته د جنگ خبری کوی؟ ته نیم کیلو یې خپل وچ کلک بدن ته وگوره.

- نرتوب په وزن نه دی، ته دیکخوا راشه چې درته وښایم جنگ څه دی؟

زبیر پخندا وویل: نغوایم خپل لاس ستا خیرن په وینو ولړم، لاس به مې در وړی نه وی چې د چرگ پشان به دې ساه ختلې وی، تخو چندان شی نه یې خو هغه لیونی کاکا به دی څوک درگیر کړی؟

همدا چی راغلم یو ځواب ورکړم او خوله یې وربنده کړم موبایل ته می زنگ راغي را پورته می کی د ذوالفقار نمبر وو.
- الو سلام علیکم ذوالفقار ښه یی؟

زبیر پخندا وویل: څومره حلال زاده، همدا اوس یې د خیر ذکر وو.

بدبدمی وروکتل چی د زییر خدا نور هم ډیر شول.

ذوالفقار- چیرته یی؟

- دوکان کی یم خیریت دی؟

ذوالفقار- تیار اوسه اوس درځم درپسی.

په حیرت مې وویل: خیریت خو دی؟ چیرته؟

ذوالفقار - کلې ته! پرون ماښام ماما مړ شوی.

په ورختایي می وویل: کوم ماما؟

ذوالفقار- په یو دوه کالو کېدې ټول خپل او خپلوان

لیاده وباسل؟ آفرین دي پرتا ویی!

- مطلب مې کوم یو یې؟ درې څلور ماما کان لرم په

نوم؟!

ذوالفقار- په نوم ...؟ زما ماما مړ شوی.

- ستا ماما؟

ذوالفقار - هو، اخوند زاده ماما.

- اها خدای دې وبخښې خو پوه نشوم ته ولې زما پسې

را روان یی؟

ذوالفقار- ځکه موږ دواړه څو جنازې ته یی.

- زه کار لرم ذوالفقار، خدای دې وبخښی خو زه نشم درتلی ته خپله ولاړ شه.

ذوالفقار - بنده که خوله دی بیخایه خبری مه کوه تیار اوسه پنځه دقو کی در رسیږم.

- ذوالفقار! پخدای دونی کار لرم چه ... خبره می لا پوره

کړی نه وه چی ذوالفقار وویل: گوره زه نن عصاب مصاب نلرم لکه انسان پشان خپل شیان سم کړه زه څو دقیقو کی ستاسو د دوکان مخکې یم او پاتی شول کارونه دی نو، بیغمه اوسه زه هم دومره بیکاره نه یم چی تر حلوا خوړلو هلته پاتی شم، څو جنازه کې گډون کوو درې څلور ساعته بعد بیرته راځو پخپرو خیرت.

- څه ضرورت دی زه یی جنازی ته ولاړ شم؟ ستا ماما دې ما خپل په ټول عمر کې دوه ځله لا نه دي لیدلی!
ذوالفقار- خبره د دوه یا یو ځل لیدو نه ده، ته په بعضې خبرو نه پوهیږی، څو دقیقو کې در رسیږم تیار اوسه.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیدل چی بیحده پریشانه
او یو څه هم عصبی دی او اصلا د بیخایه خبرو
حوصله نلری ځکه بغیر د خدای پاماني څخه یی
موبایل بند
کړو

زبیر- څه شوی؟ څوک مړ شوی؟ ذوالفقار څه ویل؟
زبیر ته چې مخامخ راته ولاړ و او په تشویش یی
پوښتني کول ومې کتل او ومې ویل: د ذوالفقار ماما
لکه چی مړ شوې! هغه هم را روان دی چی دواړه ولاړ
شو جنازی ته.

زبیر- بیچاره خدای دی و بخښي څو کلن وو؟
- نه یم خبر خو د ډېر عمر و، هغه وخت چې زه کلې
کې وم د 70/80 کالو و اوس به شاید د 90/95 کالو وو
زما په نظر!؟

زبیر- نچ نچ بیچاره پنځه رنځه یې سلیزی ته پاتی وه
چی عزرائیل کرین بولې
کړو.

زبیر خپل د دې خبرې سره سم پخندا شو، ما ته هم
خندا راغلل خو یو دوه کنځل مې ورواچول چې بیا
داسې خبره ونکړی، که رښتیا ووايم چندان خاص
احساس مې د هغه د مرګ د خبر په اوریدو نه درلود! د
هغه د مرګ خبر داسې وو لکه تلویزیون یا فېسبوک کی
د یو بیګانه کس د مرګ خبر چې واورم بیا لځان سره
ووايم چې خدای دی وبخښی بیچاره، او څو شیبې
وروسته بیرته خپل کار ته ادامه ورکړم د ماما د مرګ
خبر هم همدا رقم و ماته ما هغه ټول عمر کې دوه ځل
لا سم صحیح نه ولیدلې.

زبیر- خپه خو نشوی چې ستا د ماما په مرګ مې
وخنډل؟ البته زما کوم بده اراده نه وه خدای دی
وبخښی خو هغه فکر مې ناڅابه ذهن ته راغلو.
- نه کوم مشکل نشته.

زبیر- ښه نو ته یې جنازی ته ځی؟
- زړه می نفواری خو مجبور یم چې ولاړ شم.
زبیر- تر سبا بیرته راځې او کنه؟

- ښکاره ده چې راحم، ذوالفقار ویل یوازې څو جنازه
کو او بیرته راځو.

زبیر- ښه خبره ده ځکه زه یوازې ځان دا دومره
قوډیان او شیان نشم ځای پر ځای کولای.
- څومره چې کولای شې هغومره وکړه نور ما ته پریږده
سبا چې راشم خپله یې کوم.
زبیر- اهوم

- زبیر! کله چې یو جنازه کې گډون کوی نو د هغه مړ
شوی کس خپلوانو ته څه وای؟ مطلب وای خدای دی
وبخښې ښه سړی وو؟ یا وایې د ښه کسانو عمر لږ وی؟
البته د ده عمر خو ډیر وو؟

زما په خبرو زبیر څو شیبې ښه د زړه د خلاص وخنډل
د هغه وروسته یې په حیرت ویل: ته نه پوهیږې چې د
مړۍ خپلوانو ته څنګه تسلي ورکړې؟

- د کوم خوا پوه شم؟ دا زما لومړۍ ځل دی چې د
جنازې لمونځ ته ځم، البتہ د دی څخه مخکې زما انا او

نيکه وفات شوی خو هغه وخت زه ماشوم وم او ذهن
ته مې نه راځې چې څنگه حالت وو؟

زبیر- گوره کله چې هلته ولاړی نو د جنازی مونځ خو
به دی زده وی که هغه دی هم زده؟
- نه هغه مې زده مطلب اوریدلې می دی چې څنگه
کیدې.

زبیر- زه دا هم شکر چې اوریدلې د دی البته هغوي پر
تا د جنازی مونځ نکوی، یوازی غوښتل مې دا ووایم
چې د جنازی د مونځ کولو او د مړې د دفن کولو
وروسته د مړې د خپلوانو خواته لاړ شه او ووايه
خدای دی وبخښي خپل د ماما نوم واخله یا ووايه
ماما! بیا ووايه خدای دی جنتونه ورنصیب کړي او
خدای دی تاسو ته د زړه صبر درکړي او ستاسو اخری
غم دی اوسیدې.

- دا ټول خبری ورته وکړم؟
زبیر- هو، دا ټول خبری باید سم په ادب او انسانیت

وکړی د هغه وروسته هغوي به درڅخه مننه وکړي او
ته به هم په ډېر انسانیت یو دوه د دروغو ستونه وکړي
مثال هر امر او خدمت چې وو ما ته ویلې شی او زه
مو په خدمت کې یم او داسی یو څو نور د دروغو
ډيالوگ ووايه او د هغه وروسته کرار کرار ځان ورڅخه
لری کړه او راځه.

- یعنې ضرور باید دا ټول خبری وکړم؟
زبیر- هو، ضرور باید دا خبری وکړی ک....

زما او د زبیر خبری لا نه وه خلاص شوي چی ذوالفقار
راورسید! لکه چې د پنځه دقیقو څخه ډېر نږدی و
دوکان ته؟ د هغه په راتگ زه او زبیر د دوکان ووتلو او
د هغه خواته ورغلو.

زبیر د موټر خوا ته ولاړ او ذوالفقار ته یې وویل: خدای
دی وبخښي ماما دی.

ذوالفقار په یو لفظ کې ځواب ورکړو: آمین.
او بیا بغیر له دی چی کوم بله خبره وکړی ماته یي

اشاره وکړل چې موټر کی کښینم، ما هم د زیبر سره
خدای پاماني وکړل او موټر کی کښېناستلم.

- سلام ښه یی؟

ذوالفقار د سر په ښورولو ځواب راکړو او موټر یی
روان کړو، تندی یې بیحده تریو وو او معلومیدل چې
بیحده ډیر پریشاننه دی نه پوهیدم ولې؟ یعنې منم چې
ماما یې مړ شوی خو داسې نه معلومیدل چې یواځې د
هغه په مرگ دی خپه وی! داسي ښکاریدل لکه یو بل
موضوع یی هم ذهن ور خراب کړی وی؟

ذوالفقار- که ږوږی دی نده خوړلې نو شاته سیټ کی
په پلاستیک کی یو خوراک وریژی او کباب شته هغه
وخوره.

د ذوالفقار په خبره بیحده خوشحال شوم او ژر مې د
موټر د شا سیټ څخه پلاستیک را واخیست، ما سهار لا
ږوږی نه وه خوړلې البته باید ووایم د پرون ماښام
څخه!

نم، نم باران ورېدی او هوا هم وریځه وه، زه بیحه
سترې وم ذوالفقار هم تندي تروش نیولې وو او خبرې
نه کول، کلې ته هم نږدې نیم ساعت لاره وه د ږوې-
خوړلو وروسته مې ذوالفقار ته وویل چې زه یوڅه
سترګي پټي کوم که ورسیدو او زه ویده شوی وم نو
راباندې غږ وکړه، هغه هم یواځې د سر په ښورولو
ځواب راکړو لکه چې د ماما مرګ یې بیحه خپه کړې
وو؟

ډېر ژر مې سترګي درنې شول او خوب وړی وم د
ذوالفقار په آواز راوینښ شوم.

ذوالفقار- پاسه را ورسېدو.

ذوالفقار موټر مخامخ د ماما د کور د دروازي سره
درولي وو. بغیر زموږ د موټر څخه څو نور موټرونه هم
ولار وه چې معلومیدل د بنی اسرائیل قوم ځانونه
رارسولېدی. د دروازی مخکې کوچنیان ځغاستل را
ځغاستل ذوالفقار د موټر څخه ښکته شو، زه هم زړه نا

زړه ورپسې شوم، هوا دومره یخه نه وه خو نه پوهیږم
ولې زما یخ کېدو؟ ذوالفقار د تلو حال کې ماته فکر شو
او ویی ویل: یخ دې کیږي؟
- څه ناڅه.

ذوالفقار په حیرت وویل: خو هوا خو دومره هم یخه
نه ده.
- هو ولای هوا دومره یخه نه ده خو ولاکه چې ولی زما
یخ کیږي؟

ذوالفقار بغیر د څه ویلو په غټ گامو باندی رانه لری
شو، زه هم پداسی حال کې چی لاسونه مې د یخ د
سبب یو پر بل موبنل ورپسې شوم. کله چی د ماما د
کور دروازی ته ورسیدم نو د زړه درزا می تیزه شوه، د
مړې د لیدو څخه نه وېرېدم بلکې خپل د کورنۍ د
کسانو بلخصوص د بابا د لیدو څخه وېرېدم او بل دا
چې یو رقم بد احساس مې درلود او په دی هم پوهیدم
هر کله چې ما داسې احساس کړی هغه ورځ ما د خیر
ورځ نه ده لیدلی!

د بابا او نور خپلوانو سره د مخامخ کیدو څخه په دی
خاطر وېرېدم چې د کوم وخت څخه مې چې واده
کړی و نو د هغوی سره مې قطع رابطه کړی وه! زما په
قطع رابطې باندې بابا دومره غوسه نه وو ځکه د هغه
مخکې هم زه د هغوی سره نه اوسېدم بابا هغه وخت
غوسه شو چې ما د استاذ د کور څنگ کې کور کرایه
کړو او هلته اوسېدل مې شروع کړل، زما په دی کار
ټول خپلوانو ماته طعني راکول شروع کړل او ټولو راته
زنچو ویل! او ویل یې چې طاها بنځه نه ده راواده
کړې بلکې طاها بنځې ته واده شوی! چې خپل مور او
پلار یې پریخودلې او د خسر کور کې اوسېږي.

نو اوس ځکه وېرېدم چې هسې نه بابا ما وويني او
پخواني خبرې یې یاد ته راشي او د ټول کلې مخکې
راسره جنگ وکړی او سپک مې کړی! ځکه مې زړه نه
غوښتل دی جنازی ته راشم اوس هم خپل په راتلو
بیحد پښیمانه وم، تقریبا دا دوه کال مې ځان د دی بنی
اسرائیل قوم څخه جلا کړې و خو اوس مجبور وم بیا

ورسره مخامخ شم. بیحده ډیر وپرېدلې وم بلخصوص
چې بد احساس مې هم درلود او زړه مې ویل یو بد
پېښه واقع کیدونکي ده، خو ځانته مې دلدارۍ ورکړل
چې څو ساعته ډې او په یو کونج مونج کې به ځان
پټ کړم او همدا چې جنازه خلاصه شول نو دوه پښې
به څلور کړم او د دی کلی او خلکو څخه به یې الفرار
وکړم.

حویلۍ داسې ډک وه چې ما په زور باندې خپل او
پردې پکې پیژنده، د خدای شکر ما بغیر د کاکا خیلو او
ماما خیلو څخه دا نور قوم خویش نه پیژنده! نو ځکه
سر، سری هر یو چې مې مخکې راتلې ورسره سلام
علیک مې وکړل او د ذوالفقار پسې شوم. مخامخ د
حویلۍ دیوال خواته یې فرش هوار کړی وو او بعضی
بوډاگان او مشران ورباندې ناست وه بابا، ذوالقرنین
کاکا او زما ماماگان چې ما دا درې څلور کال بیخې
لیدلې نه وه په فرش ناست وه، د حویلې منځ کی په

یو کټ باندی ماما پری ایستلی و، کفن کړی او زنه یې
ورنه تړلی وه لکه چی غسل یی ورکړی وو؟

بیحده بوډا شوی و آخرین دیدن مو تقریبا څو کاله
مخکې و هغه وخت لږ ځوان و خو اوس بیحد بوډا
شوی و، هغه بیحده شني سترگی یې پټی وه. د مړي
پسې خبری کول ښه کار نه دی خو زه تل د ماما د هغه
بیحد شنو سترگو څخه وپرېدلم بیحده شني وه لکه
جادوگرانو پشان! او داسې په ځیر، ځیر درکتل چې ساه
اخیستل درته سخت کیدل.

ذوالفقار هم لکه چې درک کړې و چې د بابا سره زما
مخامخ کول ښه پایله نلری نو ځکه هلته د تلو مخکې و
درېد او د لاس په اشاره یې ما ته یو ځای وښود تر څو
هلته لاړ شم د هغه د لاس د اشاری په تعقیب خپل د
ژوند د منفور ترین، بدبخت ترین او هغه کس چې ما
ورڅخه بیحد بد راتلل د هغه کس سره مخامخ شوم
فرید!

د فرید په لیدو مې په تلوار ذوالفقار ته وویل: زه هلته نه کښینم.

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی، زه ستا لپاره وایم خپل خو پوهیږی چې پلار دی خومره درته غوسه دې دا شرم به چیرته ویسو چې مړي په میدان پورت وی او تا او پلار دی جنگ شروع کړي وی؟ - بابا دومره هم لیوني نه دی.

ذوالفقار- لیوني دی او کنه زه د هغه سره کوم کار نلرم خو دومره پوهیږم چې ته د هغه مخ ته ولاړ نشې بهتره ده.

- سمده د هغه ومخ ته نه ځم، خو د فرید څنگ کې هم نه کښینم.

د دی خبری سره سم بغیر له دې چې د ذوالفقار خبری ته غوږ شم چې څه غواړی ووايې د حویلی کونج ته روان شوم کوم خوا کې چې ما کوم داسي کس نه پیژندو چې شناخته اوسیدې او ما ته مزاحمت وکړې، کله چې لږ ځای پر ځای شوم نو سر مې راپورته کړو او

يو نظر مې خپل شاوخوا راغلو خلکو ته وکړو بېحد
ډير خلک راغلې وه.

ماما اصل کې مولا و! مطلب مې د مولا څخه عالم يا
کوم مفتي نه دې بلکې تعویزگر مولا دی! البته ذوالفقار
ويل څو کاله مخکې دا کارونه پریځودلې وه او توبه
يې ویستلي وه، خو زما په خیال کوم کسان چې اوس
راغلي د هغه زیاتر برخه د ده مشتریان دی! مطلب هغه
کسان دی کوم چې ده ورته خپل په ژوند کې تعویذونه
کړي وه، د کور دننه څخه د بنځو د ژړا او قرآن ویلو
آوازونه راتلل نه

پوهیږم دوي ولې مړی نه وړی چی پت یې کړی؟

تر کوم ځایه چی زه په اسلامي موضوعاتو پوهیږم، نو
اسلام وایې چې په مړی نه باید ډیر وخت تېر شې او
باید ژر تر ژره یې دفن کړې! خو د ماما په دفن کولو
يې بېحد وخت تېر کړو، ذوالفقار ويل ماما پرون ماښام

مړ شوی وو! نو اوس هغه دی د بل ورځي ماښام کیږی
نو ولي نه پټ کوی؟

په همدې فکرونو کې وم چې د ښځو د ژړا آوازونه تېر
شول، سر مې چې پورته کړو نو یو څو کسان مې
ولیدل چې د ماما جنازه یې له کوره وباسل د جنازی د
ویستلو سره سم په حویلی کې موجود دا نور خلک هم
ورپسې د کوره ووتل زه هم خپل لځایه ولاړ شوم ترڅو
د جنازی پسي لاړ شم، زه چې کوم ځای کې ناست وم
هغه اصل کې یو تخته وه! د لرگی یو تخته وه او زه نه
پوهیدم چې دا اصل کې د څه لپاره دلته کیځودل
شوي ده؟ خو همدا چې یو گام مې واخیست او د دویم
گام د اخیستلو اراده مې وکړه هغه د لرگی تخته کوم
چې زه ورباندې ناست وم هغه مات شو د هغه د مات
کیدلو سره سم زما د پښو لاندی خالي شو او درب زه
لاندې وغورځېدم.

خو متره د ځمکې لاندې مې سقوط وکړو او په یو کلک
شې ولگیدم، د لگیدلو سره سم د ډېر درد څخه مې اخ
له خولې ووت، د څو شیبو لپاره اصلا پوه نشوم چې
څه چل وشو؟ خو وروسته د خلکو په شور ماشور او د
ذوالفقار په غږ چې په زوره یې ماته نارې وهل هوش
مې سر ته راغلو خپل شاوخوا مې وکتل تک توره شپه
وه پورته مې چې وکتل نو تازه مې سر خلاص شو چې
څه مصیبت راباندې نازل شوی، زه څاه کې ولېدلې وم!
البتة باید ووايم چې څاه تقریبا وچه وه او د ماما
کورنۍ خپل د کور گند او کثافت دلته اچول او تقریبا
څاه ډک شوی وه یوازې اته، نهه متر پاتې وه چې کامل
ډک شې.

دا هم شکر چې څاه یې ډک کړی وه که دا خالي وایې
او زه پکې راغورځیدلې وای نو ولاکه ژوندی پاتې شوی
وايې البتة اوس هم چندان بڼه وضعیت مې نه وو
راسته لاس مې بیحد درد کاوه او پوهیدم چې زخمې
شوی، پښه خو مې بیخې درد یې د حد اوړیدلې و،

تندی مې هم لکه چې د څاه په دیوال لگیدلې و البته
مات شوی نه وو خو بیحد درد یې کاوه خلاصه چې
فکر مې کاوه بدن مې ټوټه، ټوټه شوی د ذوالفقار
اندیښمن او ورخطا غږ مې چې واورید خپل د دردونه
له فکر راوتلم او ځواب مې ورکړو.

- ذوالفقار!

زما د غږ په اوریدو د ذوالفقار هوسا ساه اخیستل مې
د همدې ځایه لا احساس کړل.

ذوالفقار- ښه یې طاها؟ خوږ شوی خو نه یې؟
- ښه خو نه یم خو مږ هم نه یم.

د لاندې څخه ما ته یوازې د هغوی غږونه راتلل او
څوک مې صحیح لیدلي نشو خو دومره پوهیدم چې
ډېر کسان د څاه خولې ته ولاړ دي یو د هغه کسانو
څخه وویل: همدا چې ژوندی یې شکر باسه څو
میاشتي مخکې یو ماشوم په دی څاه کې وغورځید او
د څو ساعتو وروسته مو جنازه ورڅخه راپورته کړل، د
همدې لپاره خو مو د څاه خوله بنده کړې وه.

د هغه سړی په دی خبره په وېره باندې د خولي لاری
مې تېری کړل او خپل شاوخوا په کتو شوم، یعنې دلته
یو ماشوم مړ شوی وو؟ په دی فکر ناخاپه ټول بدن کې
مې وېره خپره شول او تقریبا په بیحد عاجزانه لهجه
مې ذوالفقار ته غږ کړل: ذوالفقار ما له دې ځایه وباسه.
ذوالفقار- سمد، سمد، طاها! آرام اوسید، هېڅ خبره
نشته اوس دی راباسم.

د دی خبری سره سم غږ یې پورته کړو او خپل شاوخوا
کسانو ته یې وویل: یو رسی یا زینه راوړی تاسو ټول
ولی دلته ولاړ یاست؟

د ذوالفقار د خبری سره سم څو کسان د څاه له خولې
لرې شول او لکه چې د رسی یا هم کوم بل شې د
راوړلو پسی ولاړل، د هغوی تر راتگ ما د څاه شاوخوا
ته کتل پیل کړل تک توره شپه وه هېڅ هم نه ښکاریدل
خو دومر بد بوی شاوخوا و چې حر یې نه درلود زما
پښې تر زنگونو پوری په هغه گندو کې ننوتلې وه او د

گندو او کثافاتو مرداری اوبه مې ټول کالې ککړ کړې
وه.

ذوالفقار- ستا په نظر څو متر لاندې يې؟

- نه پوهيږم خو دومره نه ده.

د همغه بيگانه سړي غږ بيا راغلو کوم چې د هغه
کوچني د مرگ کيسه يې ماته کړې وه ويې ويل: دا څه
تقريباً 32/33 متره ده خو دا څو کلونو کې چې اوبه
يې وچې شوی وه نو موږ هم ډک کړل اوس شايد
اته، نهه متر خالي اوسيږي.

ذوالفقار- اته، نهه متر خو ډېر دی فکر کوم د دی څخه
به کمه اوسيږي.

- هو زه هم همدا فکر کوم ځکه که اته يا نهه متر واي
نو اوس به زه ضرور مړ واي.

هغه بيگانه سړي بيا يو څه وويل خو ما د هغه خبرې
ته فکر نشو ځکه د څاه د ديوال سره يو شې و خوځيد
که څه هم تياره وه خو غږ يې ما واضح واوريد، د وېرې

څخه مې لارې تيری کړل ژر مې خپل جيب ته لاس
کړو تر څو موبایل گروپ مې روښانه کړم خو کله چې
موبایل مې راوويست نو بدبخت موبایل مې مات شوی
و او هيڅ نه روښانه کيدو د هغه شې کرار، کرار حرکت
مې خپل خواته احساس کولای شو په لږزانه لهجه مې
وويل: ذوالفقار دلته يو شئ دی؟

ذوالفقار- آرام اووسيدړه طاها! څه دی؟
- نه پوهيږم تياره ده ليدلې نشم خو زما خواته راراون
دی غږ يې اوريدلی شم.

د ذوالفقار لځايه بيا هغه کس وويل: دا څاه کلونه کيږي
چې بنده ده شايد کوم مار

ذوالفقار د هغه سړي خبره په غوسه وربنده کړل او څه
ناڅه جنجال يې ورسره شروع کړو، داسی حال کې
چی هغوی جنجال کاوه هغه شئ ورو، ورو ماته د
رانږدی کيدو، نور نو د پير وېرې څخه د ژړا حال ته

رسیدلی وم په عاجزانه لهجه مې ذوالفقار ته غږ کړل:
ذوالفقار.

ذوالفقار- طاها مه وېرېږه کوم شې نشته زما په نظر
ضرور کوم موږک دی.

هغه شې ښه رانږدی شو او ما اوس کولای شو په همغه
تیاره کی هم د هغه د دوه سترگو ځلیدل وگورم، نور نه
ښکاریدي چې څه دی؟ خو دوه سترگی له ورايه
پرځیدل شاخوا می خپل لاس وگرځو ترڅو خپل د
دفاع لپاره یو شئ پیدا کړم خو لاس کې می یوازی د
کثافتو پلاستیکونه راغلل د ډیر ناچاری څخه ژړا راغلی
وه بدن مې د وېری څخه په ریږدو وو نور مې د
ذوالفقار یا د کوم بل چا غږ نشو اوریدلې یوازی د هغه
شئ دوه سترگی مې لیدلې شول او بس.

څو شیبې هغه شې ولاړ وو او یوازی زما خواته راکتل
د څو شیبو وروسته بیا په حرکت شو، یو ځای مې
اوریدلی وه چې حیوانات هر کوم حیوان چې اوسېږي

هغه په هغه کس یا شې حمله اچوی کوم چې د حرکت
یا د تثبتیدو حال کې اوسیدې! نو ځان سره مې دا
پریکړه وکړه چې خپل لځایه به ښور نخورم ځای پر
ځای ولاړ وم او هغه شې ښه رانږدی شو بیا یې خپل
لاره بدله کړه زما د څنگ تیر شو څو ځله پر ما ښه
وڅرخید او تازه زه هلته پوه شوم چې دا د رښتیا هم
مار دی؟! او بیحد هم غټ و او کرار کرار لگیا وو ځان
یې پر ما راپیچو لږ چې لاس او پښې راڅخه وپیچل
نو پوه شوم چې دا می د عمر اخری شیبه دی

نو څه چې د قران ایتونه مې زده وه د هغه ویل مې
شروع کړل سترګې می تړلې وه او همدا ایتونه می
ویل چې ناڅاپه عجیب چغه په څاه کې خپره شول او
هغه مار زما له شاوخوا لری شو په حیرت مې سترګې
خلاصی کړې او همغه حال کې د ذوالفقار اندیښمن غږ
مې هم وارید چی ماته یې غږ کاوه.

ذوالفقار- طاها زما غږ اوري؟ طاها.

په لږزنده لهجه مې ځواب ورکړو: ه ... هو اورم.

ذوالفقار- نو ولی رسی نه نیسی؟ ښه یی؟ کولای شې
رسی ونیسی چې زه دی پورته راکش کړم یا زه لاندی
رانبښته شم؟

حیران وم نه پوهیدم هغه مار څنگه ناڅاپه ورک شو؟
مار خو د قران په ایتونو نه ورک کیږی مگر دا چی
مگر دا چی پیری اوسیدې؟ خو کاله مخکې شموئیل
راته ویلې وه چې د پیریانو بیحد خوښیږی چې خپل
ځان د مار په شکل کیږی یا هم پیشو او کفتره! دا هغه
شکلونه دی چې پیریان یې زیاتر وختونه غوره کوی.
ذوالفقار- طاها زما غږ درځی؟

- هو .. هو نه ضرورت نشته ته راشی زه رسی نیولې
شم.

د دی خبری سره سم په تیاره کی می لاس شاوخوا
وگرځو او رسی می پیدا کړه همدا چې ما رسی کلک

ونیول ذوالفقار پورته خواته کش کړو او ډیر ژر یې له
څاه څخه وویستلم.

د څاه څخه چې راووتلم څو شیبې هملته پروت وم
زړه کې مې دومره توان او انرژي نه وه چې پاسیډم، خو
څو شیبې وروسته چې سترګې مې خلاصې کړل او
خپل شاوخوا مې هغه دومره ډیر خلک ولیدل نو لځان
سره مې وویل کاش څاه کې د هغه مار وو که پیری و
هر څه چې و د هغه سره پاتې شوی وای خو دا حال
مې نه وای لیدلې، ټول کالي مې د گندو څخه ډک شوی
وه د راسته اوږې لستونې می شکیدلې وو او د اوږې
څخه می وینه راتلل ذوالفقار غوښتل زما زخم په یو
شئ وتړی خو د هغه خلکو د منځ څخه یو سړی چی د
څهری څخه د ذوالفقار په عمر معلومیدی ویې ویل:

- لومړۍ دی یو حمام وکړی او یو جوړه نوی کالی دی
واچوی د هغه وروسته که زخم یې جدی و نو ډاکټر ته
به یې ویسو.

د هغه خبره ټولو ومنل او زه هم په تلوار بغير له دې
چې چاته وگورم د کور خواته روان شوم د ډير شرم
څخه مې سر نشو پورته کولای، د راغلو کسانو څخه
نیم ډله يې د ماما جنازه وړې وه او نیم نور يې زما په
سر د څاه سره ولاړ وه دا هم زما د راتلو فايده، زه مثلاً
راغلی وم چې د دوی سره مرسته وکړم خو د مرستې
لځايه ورته مصيبت جوړ شوم دا هم ښه وو چې فرید،
بابا او ذوالقرنین کاکا د جنازې سره تللی وه او دلته نه
وه چې ما په دې حال وويني.

البته که په دې حال يې ليدلي واې نو زړونه يې نه
راباندې سوځيدل بلکې خوشحاله کيدل بلخصوص
فرید.

يو سړی زه د يوه دروازي خواته ويوړلم او راته ويې
ويل چې دا حمام دې زه هم په تلوار ننوتلم هغه راته
شامپو او يو جوړه تور کالۍ چې ښکاريدل د ده خپل
دې راکړل او د حمام څخه ولاړی، ما هم په تلوار خپل

کالی د خان خخه لری کړل او غوښتل مې ژر تر ژره
حمام وکړم او د ذوالفقار سره د دی کور او کلي خخه
ژر تر زره لار شم، نه می غوښتل یو نفر لا وگورم،
غوښتل مې کمیس له سر وباسم چې د کمیس بغل
جیب کې مې یو دروند شی احساس کړو داسی حال
کې چی موبایل مې حمام ته د راتلو مخکې ذوالفقار ته
ورکړو وو بیا نو زما جیب ولی داسی دروند دی؟

په حیرت او مشکوک انداز مې خپل جیب ته لاس کړو
او هغه شی مې راوویست کوم چې جیب کې مې وو
یو تعویذ وو!

په موټر کی ناست وم د ماما د کور خخه د ذوالفقار
سره د ښار خواته روان وو، ما خپل سر د موټر په
ښیښی تکیه کړی و او بیرون مې کتل، هوا په تیاره
کیدو وه تقریبا شل دقیقې کیدل چې د ماما له کور
خخه مو حرکت کړی وو، بدن مې بیحد درد کاوه

بلخصوص راسته اوږه مې چې نه پوهیږم په څه باندې
خیری شوی وه او پښه مې چې د درد څخه صحیح
نشوم ورباندې تلې، خو د دی دردونو څخه ډېر
انديښمن چې وم په څاه کې د هغه لیدلی مار او بیا
حمام کې خپل جیب کې د هغه پیدا شوی تعویذ ته
.انديښمن وم.

کرار مې خپل لاس د جیب خواته ویوړ او تعویذ مې
لاس کې ونیو نه پوهیږم د څه تعویذ دی او څنگه زما
جیب ته راغلې وو؟ خو یو حس می راته ویل چې دا
بی دلیل زما جیب ته نه دی راغلې او هر چا چې دا زما
جیب کې کیخودلې ضرور یو مقصد یې د دی کار څخه
درلود، خو نه پوهیدم چې څه مقصد؟

ذوالفقار- ډاډمن یې چې ښه یې؟ او نغواری ډاکټر ته
لارښې؟

- دا زرم "1000" ځل دی چې دا خبره کوی ذوالفقار!
ومې ویل چې ښه یم او ډاکټر ته نه ځم، یوازی خپل د

خير که زحمت نه درته کيږي ما تر کوره ورسوه، کنه د
سرک غاړه کې می هم ښکته کړی مشکل نشته خپل
خُم.

ذوالفقار په غوسه راوکتل او ويې ويل: زه ستا په غم
کې یم خر، اوس په گرمو وینو کې یې په درد نه
پوهیږی هسې نه څو ساعت وروسته حالت دی خراب
شي!

- هېڅ نه کیږي زه ښه یم.

ذوالفقار- تا هلته د شاه خنګ کې څه مرګ غوښتل؟
مګر ما تاته ونه ويل چې د فرید خنګ ته لاړ شه؟

- ذوالفقار ته وقران بحث مه کش راکش کوه حوصله
نلرم، هرڅه وشو بس د قسمت کارونه وه که زه خبر
وای هلته شاه ده او زه پکې غورځیږم نو ته فکر کوی
زه بیعقل وم چې هلته له قصد لاړ شم؟

ذوالفقار- ما ونه ويل چې تا له قصد ځان په شاه کی
واچو زه دا وایم چې ته ږوند وی تا هغه شاه ونه لیدل

چې تللی وی او د هغه په سر ناست وی؟
ناخپه غوسه راغلل دا نیم ساعت کې ذوالفقار زر ځله
دا خبری کړی وه او اوس هم لگیا وو او دا خبری کول
په همغه غوسه مې وویل: هو زه پوند یم ما څاه ونه
لیدل صحیح شو؟ بس دی پخدای سر دی را په درد
کړو

ذوالفقار خپل لاس لږ پورته کړو خو بیرته یې ښکته
کړو او په غوسه یې وویل: شکر وباسه چې سر دی
مات دی او زخمی، زخمی یې کړه داسی ډب می درکړی
واې چی یوه هفته لځایه نه وای پاسیدلي.

که رښتیا ووايم لږ و ویریدم ځکه ذوالفقار په داسی
وهلو کې د رښتیا هم ماستری درلود، په نامحسوس
توگه لږ ورڅخه لری شوم البته زما په نظر ذوالفقار پوه
شو چې بد، بد یې راوکتل خو څه یې ونه ویل څو
شیبی بغیر د څه ویلو موټر روان وو د هغه وروسته
ذوالفقار وویل: تا څه ویل؟

- ما؟ ما خو هېڅ نه دی ویلی.

ذوالفقار- مطلب می اوس نه دی، هغه وخت چې څاه کې وی نو و دی ویل دلته یو شی دی؟ هغه څه وو؟

نه مې غوښتل چې ذوالفقار ته ووايم چې هلته ما یو مار ولید چې خپل غیب شو! نه مې غوښتل هغه یو ځل بیا زما د ژوند په ستونزو کې رابښکیل شي، هغه کلونه کیدل چې زما ستونزی حل کول نور بس وو هغه اوس د یو ماشوم پلار و نو دا به بې انصافي وی چې زه خپل د ستونزو لپاره هغه د کورنۍ څخه جلا کړم. نو ځکه مې وویل: هېڅ نه وو.

ذوالفقار- ډاډمن یې؟

- هو.

ذوالفقار- نو تا بیا ولې وویل چې هلته یو شی دی؟

- هسې وپېرېدلې وم نو په نظر کې مې داسې راغلل چې هلته کوم شی موجود دی خو اصل کې هېڅ نه وه.

ذوالفقار نیم نظر راوچو او ویې ویل: ډاډمن اوسیدم
چې رښتیا وایې؟

- هو رښتیا وایم ذوالفقار هلته هېڅ نه وو.
ذوالفقار- نه پوهیږم ولې خو داسې احساس کوم چې
یو شی زما څخه پټ کوی!
- باید ووایم چې دا احساس دی غلط دی، ځکه ما درته
رښتیا وویل.

ذوالفقار نور څه ونه ویل خو له څهرې ښکاریدل چې
زما په خبرو یې باور نه دی کړی. د نیم ساعت وروسته
ذوالفقار زه خپل د کور د کوڅې مخ کې له موټر ښکته
کړم خو د تلو مخکې بیا خپل نصیحتونه یې شروع
کړل او ویې ویل: که ښه نه یې هسې ضد مکوه راځه
ډاکتر ته لاړ شو.

- ښه یم ذوالفقار، مننه چې تر کوره دی راوړسولم نور
نو خدای پامان.

ذوالفقار- که ماښام خوا ته دی حالت خراب شو یا کوم

کار دی درلود نو ماته زنگ وواهه سمده؟
- سمده، په سترگو نور نو خدای پامان ورځه.

ما غوښتل ذوالفقار لارې شې او د هغه وروسته زه روان
شم ځکه چې پښه مې درد کول او سم په لاره نشوم
تلی او نه مې غوښتل چې هغه زما ګوډ، ګوډ تګ
وګوری او بیا خپل خبره راوخلی چې راځه ډاکتر ته،
خو ذوالفقار هم ضد نیولی وو په غوسه یې وویل: ته
زما سره څه کار لری؟ ته روان شه خپل کور ته زه هم
ځم.

د ذوالفقار په تنده لهجه پوه شوم کې یو څه نور د هغه
د تلو لپاره ټینګار وکړم، نو سم صحي شکی کیږی او
ولاکه بیا قدم لارې شې نو ځکه اوږی مې پورته واچول
او ځان مې بې پروا ورته وښود او کرار روان شوم البته
خپل ټول زور می ووهی چې سم په لاره لار شم، ترڅو
چې زه د کور تر دروازی رسیدم ذوالفقار هملته ولاړ وو
دروازی ته په رسیدو چې ماته سم د ترکیه او ایران د

قچاق لاره بڼکاره شوه یوه هوسا ساه می واخیسته د
کور د دروازی د خلاصیدو مخکي می د کوڅي سر کی
ولار د ذوالفقار موټر ته می لاس وخوځاوه او هغه هم
د یو هارنگ په وهلو روان شو.

د هغه د تلو وروسته په سترې او دردمند انداز می
دروازه خلاصه کړه او کور ته ننوتلم د حویلی د دروازی
په غږ اقرا زما راتگ ته فکر نشو کله چې دهلیز ته
ننوتلم نو تازه د هغې فکر زما راتگ ته شو نه می
غوښتل چې ورخطا یې کړم خو زما پریدلي رنگ او
هغه تور اوږده کالی چی زما پسان دوه نفر پکی ځای
کیدل هغه ورخطا کړل په تلوار زما خواته راغله خو ما
ورباندی وار له مخ کړو او ژر می وویل: وغورځیدم
کالی مې لږ خیرن شول نو ځکه دا کالی می واچول
خپل له خیر که زما یو جوړه کالی راوړی.

اقرا- چیرته وغورځیدی؟ خوږ خو نشوی؟
- نه خوږ شوی نه یم، محمد چیرته دی؟

اقرا داسی حال کی چی پہ اندیبنی زما خواته را کتل
وویل: محمد د بابا کور کیدی موٹر سایکل دی نن نه دی
راوړی؟ د موٹر سایکل سره خو دی ټکر نه دی کړی؟
داسی حال کی چی د کوټی خواته تلم د هغې د
تشویش لری کولو لپاره مې پخندا وویل: که د موٹر
سایکل سره می ټکر کړی وایی اوس به د کور لځایه په
شفخانه کې وای!

اقرا- خدای دی نکوی داسی خبری مکوه، خو تندی دی
خوږ دی کالی دی هم ..
مخ مې وروگرځو او په کلک می وویل: ومی ویل ښه
یم یوازی یو جوړه کالی راکړه بس.
اقرا- سمدېه .. خو ...

کوټی ته ننوتلم او اجازه می ورنکړل چی هغه نور
خبری وکړی، څو شیبی وروسته اقرا په لږ مرور انداز
راته کالی راوړل او له کوټی ووتل ما هم ژر خپل کالی
بدل کړل راسته اوږه می بیحد درد کول د کالو بدلولو

وروسته مې تعویذ راوخیست نه پوهیدم چې څه
ورسره وکړم؟ خو یو احساس نه پریخودلم چې لری
خطا کړم بیرته مې خپل بغل جیب ته واچو او په نالی
کښیناستم، اقرا راغله که څه هم اندیښمنه ښکاریده
خو څه یې نه ویل خاموش وه، پوهیدم چې زما د
تیزی لهجې څخه لږ خفه شوی لومړی خو می زړه نه
غوښت چې ورته اصل کیسه وکړم خو وروسته دی
نتیجی ته ورسیدم چې لږ رښتیا ویل او لږ خبره پټ
کول په ګټه دی نو ځکه مې ورته وویل:

- نن سهار چې له کور ووتلم دوکان ته نوی مال راغلی
و هغه مې ځای پر ځای کول چې ذوالفقار راته زنگ
وواځه او ویې ویل راځه چې کلي ته لاړ شو ماما مږ
شوی.

زما په دی خبره اقرا په حیرت باندی "وی" کړل او ویې
ویل: څنگه مږ دی؟

ټول کيسه مې ورته وکړل کلي ته دتلو او څاه کې د
غورځيدو خو دا مې ورته ونه ويل چي څاه کې مې
څه وليدل؟ کله چې ورته ومي ويل څاه کې
وغورځيدم نو په تشويش زما خواته راغلل او
هرڅومره چي ما ورته ويل ښه يم خو هغې زما خبرو
ته غوږ ونه نيو او مجبور يې کړم چي خپل کميس
وباسم کله چي زما زخمي، زخمي بدن او بلخصوص
زما خوږ شوي لاس يې وليد نو عجيبه وه خوږ شوي زه
وم، درد ما درلود خو ژړل هغې؟ په حيرت مې وروکتل
او ومي ويل: ليونۍ شوي يې؟ ولي ژاړي؟

اقرا په همغه ژړا حال کې وويل: ولې خپل د ځان په
فکر کې نه يې؟

پخندا مې وويل: چا ويل چې خپل په فکر کې نه يم؟
اقرا- همدا حال دی د هرڅه گواه دی، ته څاه کې
غورځيدلی وی او دومره خوږ شوي يې او هغه وخت
يو ډاکټر ته هم نه يې تللی؟
- ځکه چي ښه وم.

اقرا- خنگه بڼه وی؟ ته دی دا رنگ ته وگوره، ته دی دا
خپل زخمي بدن ته وگوره، فکر مکوه چی زما درته پام
نشو سم په لاره هم نشوی تللی، د دی دومره خبرو
باوجود یو ډاکتر ته ولی نه ځی؟

- د ډاکترانو څخه می بد راځی، د اوس وخت ډاکترانو
ته که رک روغ انسان هم ورشې نو زر رقم چکاپ او
درد و مرض به ورته ولیکي او دومره کوچني خبره به
هم درته د سرطان تر خبری ورسوی او بیا به درته یو
بوجی دوا په شا درکړی او خپل جیبونه به د پیسو ډک
کړی د اوس وخت ډاکتران ډکتران نه دی بلکي قصابان
دی انساني قصابان، او هو دی دوه زخمونو ته هم
دومره تشویش مکوه ما دا رقم ډیر ټکونه خوړلي.

اقرا- شاید، خو ته هم دی خبری ته فکر وکړه چی ته
اوس هغه د څو کالو مخکی کس نه یی، اوس تاته یو
کورنی گوری که خدای نکرده په تا کوم شی وشې نو
زه او محمد څه وکړو؟

- ستا خبری یو دم صحیح دی خو اوس زه ښه یم او دا
ټول خبری تېر شوی او هیر شوی نو ته یې هم هیر کړه
د بحث حوصله نلرم سر می درد کوی د پروڼ راهیسي
چی ستا د زوی د برکت وینس یم که اوس دی] اجازه
وی یوه شیبه ویده شم که څنگه؟

اقرا که څه هم خفه ښکاریدل خو نور یې څه ونه ویل
او ماته یې یو کمپل راوړو ما هم بالښت د سر لاندی
سم کړو او ویده شوم، نه پوهیږم څومره وخت ویده
شوی وم خو دومره پوهیدم چې ډیر وخت نه کیدو د
پروڼ مازدیگر پشان می یو شمال احساس کړو البته په
دی توپیر چی دا ځل هغه باد ما خپل شاوخوا احساس
کاوه داسی وه لکه چې باد زه د ځمکې څخه پورته
کولم؟

دومره دا احساس مې قوی وو چې همغه د خوب حالت
کی مې خپل لاس وڅوځاوه او کوښښ مې وکړو ترڅو
د کوټي غالي باندی لاس ووهم او ډاډمن شم چې

پرځمکه یم! خو ځمکه می احساس نکړل داسی لکه
چی د رښتیا په هوا کی وم؟ د دی خبری په پوهیدو په
تلوار می سترگی خلاصی کړل او د هغه سره سم درب
په نالې وغورځیدم د درد څخه می بی اختیاره اخ له
خولی ووتل چې د کوتی دروازه خلاصه شوه او اقرا
رانول په مشکوک انداز یی راوکتل او ویې ویل: څه
شوی ښه یی؟
- هو ښه یم.

اقرا- که خوب دی پوره شوی اوسیری نو بابا او ادی
راغلی راشه بیرون.
- تا خو ورته کوم څه نه دی ویلی؟
اقرا- ما هغوی ته هېڅ نه دی ویلی.
- مطلب هغوی خبر دی خو تا ورته نه دی ویلی؟ بیا نو
چا ویلی؟
اقرا- حفصی خور ادی ته زنگ وهلی و او ورڅخه ستا
پوښتنه یې کړی وه چې اوس ښه یی او کنه؟

بې اختياره مې وويل: اه ذوالفقار ... سمدۀ اوس
درځم.

حفصه د اقرا مشره خور او د ذوالفقار ښځه وه! لکه
چې ذوالفقار هغې ته زما د څاه وليدو کيسه کړې وه او
هغې هم خپل مور ته زنگ وهلی وه او خلاصه چې
ټول کلي خبر شوی وو چې زه څاه ته غورځيدلی وم،
خو عجيب خبره دا وه راته چې ذوالفقار څنگه دا خبره
خپل ښځې ته کړې وه؟ يعنی د هغه عادت نه وو داسې
خبرې او موضوعات د کوم چا سره شريک کړي او ورته
کيسه وکړي!

د کوټې څخه ووتم استاذ او د اقرا مور چې ما ورته
خاله ويل دهليز کې ناست وه، ما د اقرا مور ته خاله
ويل! يعنې ما ډېر کسان ليدلې چې خپل خوانښی ته
مور يا مورجانه وايي خو زما نه خوښيدل چې د اقرا
مور ته دی مور يا مورجانه ووايم! داسې نه ده چې بد
مې ورڅخه راځي نه اصلا، خو پر ژبه مې نه راځي

چې ورته مور ووايم زما په نظر لږ چاپلوسانه لفظ دی،
په هر حال شايد د ځينو کسانو خوښيږي خو زما هېڅ
نه خوښيږي په کلک لهجه مې سلام واچو او په يو
خالي نالې د استاذ خواته نږدې کښيناستم محمد چې
تراوسه د استاذ په شاوخوا گرځيدو او شوخي کول
زما په ليدو زما خواته راغلي

که څه هم پرون درسته شپه ما د دغه نيم کيلو، شوخ
موجود له لاسه خوب نه وو کړی خو اوس چې داسې
په منډه زما غيږ ته راغلو او خپل په خوږه ژبه يې
بابا، بابا ويل شروع کړل ټول ستړيا مې له بدن ووتل زه
د محمد سره لگيا وم چې استاذ په طنز لرونکي لهجه
ووويل: پرون ماښام زوی دی نظر شوی وو او ټوله شپه
يې وژړل نن سهار لکه چې ته نظر شوی وی چې څه
کې و غورځيدلی که څنگه؟

که دا خبره کوم بل چا راته کړی وای شايد خفه شوی
وای، يا هم غوسه شوی وای يا هم امکان يې درلود فکر

مې کړې وای چې مقابل نفر راباندې ریشخند وهې خو
کله چې استار دا خبره وکړل نو خندا راغله او ومې
ویل: بس د قسمت کارونه دی، کنه چندان ښایست هم
نلرو چې څوک دی موږ نظر کړی.

زما په دی خبره د اقرا مور په تشویش وویل: خدای
دی نکوی چې څه درباندې وشې، تل دی خدای جوړ او
روغ لره، زه هم د اقرا جانې د پلار د خبرې سره موافقه
یم شاید خدای مکره بد نظر به وهلی یاست چې داسي
کارونه درسره کیږي؟

د هغې په دی خبره ناڅاپه استاز پخندا شو او ویې
ویل: ستا د خوابنې مطلب د بد نظر څخه اصل کې دا
وو چې هغه فکر کوی د مړې درنه سایه پر تا
غورځیدلې.

د استاز په دا رقم شیطنت می خندا راغله او د اقرا د
مور خواته مې نیم نظر واچو چې په غوسه یې د
استاز خوا ته کتل د اقرا مور که څه هم مثال د خبرې د

مولا بښځه راتلل خو بېحد خرافاتي عقايد يې درلود او
د هغې په دې عقايدو او فکرونو استاذ تل د هغې سره
جنجال وو.

استاذ خپل تکيه پر بالښت سم کړه او داسي حال کې
چې خپل بښځی ته يې کتل د خبرو مخاطب يې زه کړم
او ويې ويل: ځينې کسان داسې جاهلانه، بې اساسه او
بيځايه خرافاتي عقيدې لري چې په اوریدو به دې
سترگی له حيرت خلاصی پاتی شی، ته فکر وکه محمد
طاها يو جارو دی جوړ شوی د دې لپاره دی چې کور
ورباندی جارو کړی او پاک يې کړی خو همدا جارو که
يو ماشوم راوخلې يا هم د شپې لخوا کور ورباندی
جارو کړی نو ځينې بې منطق کسان وايي "جارو مه
وهه چې ميلمه راځي"

د استاذ په دې خبره مې خدا راغلل چې هغه هم
پخندا وويل: زه دېته حيران یم چې جارو يې په ميلمه
راتلو څه؟ يا وايې قيچي هسې مه جنگوه کنه جنگ

کیدی.

نوکان د شپې لخوا مه کموه چې بد شگون لری. که
پیشو دی مخکې لاره بنده کړه نو بد ورځ به په مخکې
ولری، که د مړي په کور کې چرګ چیغې کړی نو یو بل
نفر به هم د هغه کور څخه مړ کیدی!

استاذ چی کوم خبری وکړل هغه ما زیاتر اوریدلي وه
خو دا د چرګ چیغه او د هغه کور څخه د نفر مړ کیدل
می نه وه اوریدلی په حیرت می وروکتل چی استاذ
پخندا وویل: اوس هم ستا خوانبي په همدی خاطر
ورخطا ده ته فکر وکړه چی د مړی د کور د چرګ په
چغی بل نفر مړ کیدلې شې نو د مړی د کور څاه ته په
غورځیدو به د هغه نفر څنگه حال وی؟

د اقرا مور ناڅاپه وی کړل او ویې ویل: خدای دی
نکوی چې کوم شی ورباندی وشي، ما چې همدا
واوریدل چې طاها زوی څاه کې غورځیدلې نو لس

چرگان مې ورته نضر کيخودل سبا يې د پير بابا زیارت
ته وړم انشاءالله چې هېڅ به ورباندې ونشي.

د هغې په داسې ساده لهجه ما او استاذ خندا شروع
کړل ځکه زما په نظر د رښتیا هم د اقرا د مور ځینې
خبرې بیحد خرافاتې وه، خو د اقرا مور زموږ پخندا
غوسه شوه خو د هغې د څه ویلو مخکې استاذ په
شیطنت ورته وویل: نه ... نه ته لږ صبر لا مې هغه
ستاسو د سپین سرو لخوا جوړ شوی کتابي خبرې پوره
نه دی ویلی لږ غوږ شه.

د اقرا د مور بغیر دهلیز کې موجود ټول کسانو که هغه
استاذ وو، که زه وم، که اقرا وه، که د اقرا کشره خور
وه ټولو خندل استاذ هم د شیطنت په لهجه خپل
ښځې ته وویل: ستاسو په کتاب کې راغلې چې یو نفر
چې ډیر وځاندی نو بیا به هغومره اندازه ژاړې! که
غابښ مو مات شو نو هغه په یو ټوکر کې تاو کړه او د
بام پر سر یې کیږده نو نوی غابښ به دی ښه راووخې،

که نوی کال دی پخندا سره شروع نکړو نو ټول کال به
دی بد تیر شی، که په کور کې مو میړیان پیدا شول نو
بی اتفاقي به راشې، که جولای "عنکبوت" مو په کور
کې خاله جوړه کړل نو قرضدار به شی ...

استاذ د دی خبرو د ویلو وروسته د څو شیبو لپاره
خاموش شو او ناڅاپه هغه خندانه څهره یې په غوسه
بدله شوه او خپل بڼې ته یې په تنده لهجه وویل: دا
ټول خرافات دی دا ټول د خلکو د بی سوادۍ له امله
ستاسو ذهنونو کی پاتي شوی او د قران کریم علاوه یو
بل کتاب مو ځانته راویستی او د هغه ځای دا فتواګاني
صادروی قرآن کریم او سنت د رسول الله "صلی الله
علیه وسلم" د دې ډول باورونو او خبرو پر خلاف دی
قران کی خدای وایي: وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ. پر الله مه وایاست هغه څه چې نه پرې
پوهېږئ.

يعني هره خبره چې الله قران کي نه وي کړي پيغمبر
"صلى الله عليه وسلم" په حديثو کي نه وي کړي
اصحابو څخه روايت نه وي نیک خلکو نه وي کړي بيا
ته څنگه په هغه خبرو باور کوي؟ ته لږ عقل نلري؟ خپل
فکر نشي کولای چې د غاښ ښه راوتل د ټوکر او بام
سره څه تړاو لري؟ يا د مړي د کور د چرک چيغه د بل
چا د مرگ سره څه تړاو لري؟ د کوم وخت څخه
مرگونه خدای د چرگو په چغو تړلې؟

استاذ په يوه ساه دومره ډېر خبری وکړل خو د اقرا
مور هېڅ ځواب ورنکړو شايد هغې هم احساس کړي
وو چې دا عقيدې او خبری هسي د خلکو خرافات دي
او بس. استاذ چې ښه خپل زړه خپل پر ښځې تش کړو
د هغه وروسته خاموش شو اقرا او مور يې هم څو
شيبې دهليز کي ناستي وه د هغه وروسته د شپي
ډوډۍ د تيارولو په بهانه له دهليز ووتل د هغوی په تلو
ما کرار استاذ ته وويل: لکه چی خاله خفه شوه؟

زما په خبره استاذ راوکتل او ویې ویل: پوهیږم چې
خفه شوه، خو بله چاره نه وه، زر ځله مې ورته په کراره
نصیحت کړې، زر ځله مې ورته په مینه ویلي چې
ښځې د دی کارو څخه لاس واخله دا بیځایه د جاهلیت
کارونه او خبری پریږده خو په خبره نه ده، پخوا بیا هم
ښه وه تر یو حده یې ځان کنترول کاوه او زما څخه د
وېرې پخاطر یې هم داسې ښکاره کوم کار نکوه خو
پرون ...

غوږ وم چې استاذ خپل خبره وکړې خو هغه خاموش
شو، که څه هم زړه مې غوښت پوه شم چې پرون د
اقرا مور څه کړی چې استاذ تر دی حد ورته غوسه وو؟
خو کله چې استاذ څه ونه ویل ما هم نور خبره کش
نکړل، د ماښام ډوډۍ مو یو ځای وخوړل او د هغه
وروسته ما او استاذ جومات ته لاړو، البته که زما
خوښه وای نو جومات ته نه تلم! البته تللې نشوم خو
کله چې استاذ روان شو او دهلیز کی یوازی د اقرا مور
او کشره خور پاتی شوه نو زه هم د مجبوری د استاذ

پسې روان شوم بده وه د ښځو مجلس کی کښیناستلی
وايې.

جومات کې په اخری صف کی ودریدم او بیحد په
کراره باندي خپل مونځ مې وکړو د لمانځه د خلاصیدو
وروسته په تمه شومم ترڅو د استاذ سره یوځای لاړ
شم چی همدی وخت کی یو ځوان هلک چی د شل یا
هم یو ویشته کالو ښکاریدی د استاذ خواته راغلو او د
سلام او ستړی مشې وروسته یې په بیحد کرار انداز د
استاذ څخه پوښتل: مولوی صاحب یو پوښتنه مې
درلود که وخت ولرې؟

استاذ خپل پټو راوخیست او ویې ویل: وایه بچیه څه
پوښتنه لری؟

هلک- البته پوښتنه نه ده اصل کې یو ستونزه ده، ولای
نه پوهیږم څنگه ووايم خو دا څو وخت کیږی چې
پیریان مې بیحد پغذابوی.

د هغه هلک په دې خبره ما خپل غوږونه ښه تېز کړل او
په توجه مې وروکتل او غوږ مې ونيو او ځان سره مې
وویل طاها بچی پیریان لکه چی یوازی ستا پسې نه
دی دا بدبخت پسې هم دی، اسلامي لحاظ ښه نه دی
چی د کوم مسلمان په ستونزه انسان خوشحال شې
خو متاسفانه چی زه خوشحال شوم! مطلب کله چی
ویې ویل پیریان مې پعدابوی نو لږ مې زړه سکون پیدا
کړو چی یوازی زه په دې مشکل کی نه یم گرفتار، بلکې
بل نفر هم راسره دی او هر مشکل کې چی انسان کله
یوازی وی نو زیات ورته سخته وی خو کله چی وگوری
نور کسان هم د ده په ستونزه اخته دی بیا لږ یې زړه
راحت کیږی او د هغه هلک په دې خبره زما زړه لږ
راحت شو استاذ ورته په ځیر وکتل او ویې ویل: څنگه
پعدابول کوی؟

هلک- ولای مولوی صاحب ستاسو څخه یې څه پټه
کړم دشپي خوب ته مې نه پرېږدی دروازه، ټکوي یا

کړکۍ خلاصې او بندې کوی او داسی کارونه کوی چې
ما وډاروی.

استاذ- دا کارونه یوازې د شپې لخوا کوی؟ مطلب یوازې
تا خوب ته نه پریږدی؟

هک- نه یوازې د شپې لخوا نه دی او د خوب خبره هم
نه ده بلکې ... څنگه ووایم عبادت ته مې نه پریږدی هر
وخت پر لمانځه ودرېږم داسی کیږی او اکثر ډارول یې
بیا د شپې لخوا وی د ماښام، ماخوستن او کله ناکله
چی تهجد ته ولاړېږم د غه وخت کی بیا بیخي زیات
مې وېروي.

د هک په دی خبره استاذ مسکي شو او ویې ویل: تازه
په لمونځو راغلی یی؟

هک په گنگس انداز ویل: څنگه پوه نشوم؟
استاذ- مطلب د دی څخه مخکې دی مونځونه پر وخت
کول که اوس تازه پر لمانځه راغلی یی؟
د استاذ په دی خبره هک په شرم خپل سر ښکته واچو

او کرار یې وویل: نه وختي مې دومره لمونځونه نه کول ورځ کی یو یا هم دوه وخت مې کول او دوه درې وخت می پریخودل خو دا یوه میاشت کیږی چې خپل ټول لمونځونه پر وخت کوم حتا تهجد هم کوم.

استاذ- ستونزه دی همدغه ده.

هلک- څنگه؟

استاذ- گوره بچي پیری هم د شیطان د اولادی څخه دی او کافر پیریان خو بیخي سم صحیح شیطانان دی، نو تا چی پخوا یو مونځ کاوه او دوه درې دی خوشی کول نو دوی درسره کوم کار نه درلود ځکه هغوی ته پخپل ډله کی شمارلې! خو کله چې ته د اسلام خواته مکمل راغلی او زړه دی د لمانځه سره ولگید نو دا خبره خو د د رڼا ورځ پشان ښکاره ده چې شیطانانو باندی ستا دا کار بد ولگیده او هغوي ځان سره وویل چی دا بې نماز څنگ نیک انسان شو؟

نو ځکه اوس تا وېروي او ستا زړه کی دا ډار اچوی چې
لمونځ او عبادت د دی ټول شیانو سبب دی او غواړی
په دی کارونو تا د خدای څخه لری کړی، زه تاته یو لنډ
مثال درکوم البته شاید تا خپل هم اوریدلې وی ډېر
مشهوره کیسه ده، وایې په پخوا وخت کې یو شیون و
هغه د میړو یوه رمه درلوده خو دا شیون ډیر بې نماز
سړی وو یوه ورځ یې د یو نیک انسان څخه واوریدل
چې پر لمونځ کولو باندی خدای په مال کی برکت
اچوی! نو دا شیون لمونځ کول شروع کړل نو کله چی
شیطان ته دا خبر ورسېد چې شیون د مال د برکت
لپاره پر لمانځه راغلې نو د شیون خواته ورغې

او شیون به چې هر وخت لمونځ ادا کاوه شیطان به د
هغه یوه میړه مړه کول ترڅو د شیون عقیده خراب
کړی او هغه د مونځ کولو څخه بند کړې، خلاصه چی
شیون یو وخت مونځ وکړو شیطان یوه میړه مړه کړل،
شیون بل وخت مونځ وکړو شیطان بله میړه مړه کړل
او شیون بیا لمونځ وکړو شیطان بیا بل میړه مړه کړل،

خلاصه چې دا کار دومره روان وو ترڅو چې د شپون
يوه مېړه پاتې شوه دی وخت کې د شپون اراده او
نیت هم بدل شوی وو او کرار، کرار یې دا عقیده پیدا
کړه چې په لمونځ کولو باندې زما مېړې مړه کېږي!

لکه څنگه چې تا دا عقیده پیدا کړی چې په لمونځ کولو
باندې می پیريانون وېروي! شپون چې کله ولیدل ټول
مېړې یو د بل پسې مړه کېږي نو د لمونځ کولو څخه
یې لاس واخیست او نه پوهیدو چې څه وکړي؟ همدې
وخت کې هغه پاتې اخري مېړې بد حال شروع کړو او
هسې چغې وهل یې پیل کړل نو شپون خپل هغه
اخري پاتې شوی مېړې ته وویل: هسې بغاری مه وهه
اودس هم لرم یوازی یو رکعت مونځ دی چاره درکوی!

د استاذ په دی خبره ما وخنډل چې استاذ هم پخندا
شو او ویې ویل: مطلب د شپون عقیده دومره خرابه
شوی وه او هغه تر دی حد د شیطان تر ولکې لاندې
راغلې وو چې خپل مېړې ته یې په لمونځ کولو باندې

گوانب کوو.

هک- نو اوس زه څه وکړم؟ یعنی باید د هغوي

پعذابول وزغمم یا د لمونځ څخه پر شا شم؟

استاذ- گوره بچي شيطانان په انسانانو هېڅکله حاکم

نه دی هغوی یوازی یو وسوسه او وېرول دی، نو هر

کله چی پر لمانځه درېږی نو ایت الکړسي ووايه او پر

ځان یی چوف کړه او دا فکر په ذهن کی وساته چی د

دوی پعذابول په دی سبب دی چی زه په صحیح لاره

روان یم او خدای ته نږدی کیږم او هیڅکله د لمانځه

څخه مخ مه اړوه د دی څخه به غوره مرگ څه وی

چی په لمانځه دی یو څوک مړ کړی؟ دا خو د شهادت

مرگ دی البته ورخطا کیږه مه شيطانان انسان د لمانځه

کولو په سر نشی وژلي یوازی وېروی بس.

د استاذ د خبرو وروسته هک سر د پوهیدو په انداز

وخواوه او روان شو د هغه د تلو سره موږ هم د

مسجد څخه ووتلو او کرار، کرار د کور پخوا روان شو
چې استاذ پخندا وویل:

دا هلک د پیری نوم واخیست ما ته یې یوه کیسه رایاد
کړه.

- څنگه کیسه؟

استاذ- څو وخته مخکې مې یو کتاب ویلو نو هغه کې
د پیریانو ډېر یو عجیب کیسه هغه لیکوال رانقل کړې
وه پخپل کتاب کې، ډیر عجیب او څه ناڅه طنز امیز
کیسه وه! هغه لیکلې وه چې یو مولا و هغه به تل خپل
پټو پخپل مخ پیچو داسې چې یوازې سترگی، پوزه او
لږ ډېره به یې ښکاریدل خو هېڅکله به یې خپل
غوږونه نه ښکاره کول.

یوه ورځ د هغه ځینو شاگردانو د هغه څخه د دې کار
علت وپوښت چې استاذ صیب تاسو ولی تل داسې
نقاب پوښ گرځې او هیڅکله خپل غوږونه نه ښکاره
کوی؟ د شاگردانو په دې خبره د مولا رنگ یو دم وپرید

او ډیر کوبښن یې وکړو چې خپل شاگردان یو رقم
راضې کړي او د دی خبری څخه تېر شي خو هغوی ډېر
زاری وکړل او اخر کې هغه مولوی مجبور شو خپل پټو
د سر لری کړی، کله چې هغه پټو له سر لری کړو نو
شاگردانو ولید چې د مولا صیب یو غوږ نشته او په بیخ
کې پری شوی!

نو شاگردانو یې ډېر حیرت وکړو او ورڅخه پوښتنه یې
وکړل چې دا غوږ باندی مو څه شوی او ولی پری
شوی؟ د هغوی په خبره مولا په ژړا شو او په همغه ژړا
کې خپل شاگردانو ته وویل زه به تاسو ته اصل کیسه
وکریم او هغه دا ده چې زه د مولانا *** د خاص
شاگردانو څخه وم او ما د هغه ډېر خدمت کړی نو په
اخری کلونه د خدمت کې ما د هغوی څخه یو
درخواست وکړو، او ما هغوی ته وویل چی ماته یو
داسي دمچ وښایست چې د هغه په وسیله زه پیریان
وگورم خو پیریان ما ونشي لیدلي!

په حیرت باندی د تگ حال کې می استاد ته وکتل چې
هغه پخندا وویل: اوس پیریان موږ وینې خو موږ
هغوي نشو لیدلې دا مولا خپل د استاد څخه داسی دم
غوښت چې دی پیریان وگوری خو پیریان دی ونشی
لیدلی! دا مولا کیسه کوی او وایی ما ډیر زاری وکړل
خو زما استاد ما ته هغه دم نه ښود او ویل یې چی هر
سوک د هغه دم طاقت نلری او هرڅوک یې صحیح
استعمال هم نشي کولای خو وایی زه دومره ورپسي
شله شوم او دومره مې زاری ورته وکړل او وکړل چې
بلاخره استاد راضي شو او ما ته یې هغه دم وښود خو
د دم د ښودلو سره یې ما ته دا هم وویل چې غلط گټه
که د دی دم څخه پورته کړی نو خدای دی تاته سزا
درکړی.

مولا چی دم زده کړو نو استاد یې خوشې کړو او راغی
کور ته په همغه شپه یې د استاد لخوا زده کړی دم ویل
پیل کړل او دومره یې وویل او وویل چې بلاخره کوم
پرده چې د انسانانو او پیریانو د نړۍ ترمنځ خدای

حائيله كړې هغه لری شول او دا مولا پیریان لیدل
شروع کړل خو پیریانو دی نه لید، نو دا مولا کې مرض
وو ده دا دم زده کړی د مضريت لپاره و نو د پیریانو په
تنگول او پعدابول یې پیل کړل لکه څنگه چې پیریان
انسانان وېروې ده هم همغسي د پیریان وېرول شروع
کړل

او پیریانو به چغې بوغې وهل چی یو انسان دی او یو
انسان دي، خو هغوی لیدلې نشو لکه څنگه چې موږ
پیریان نشو لیدلې، دا حالت تر څو کلونو روان وو او
مولا همداسې لگیا وو د پیریانانو په پعدابولو باندي تر
دې چی یوه ورځ ډله، ډله پیریان یې ولیدل چې خپل
ځانونه جوړوی او یو دبل سره په خوشحالی روان دی،
مولا حیران سو چې څنگ چل دی نن چې دا پیریان
داسې خوشحاله دی؟

نو د پیریانو څنگ ته لاړو چې پوهه شې اخر کیسه څه
ده؟ او څه خبره ده چی دا ټول داسي خوشحاله دی؟

کله چې د پیریانو څنگ ته ورسیدو نو د هغوي خبرو ته غوږ شو او پوه شو چې نن د پیریانو د مشر پیری د لور چی یو ښاپیری ده واده دی د یو بل پیری سره! نو مولا هم د پیریانو په منځ کی د هغه واده خواته ورغلو او هلته په تگ کله چی د ده نظر په هغه ښاپیری ولگید نو موږ وایو کله فلانکی جنی باندی پیری ناست دی یا پیری ورباندی مئین دی ځکه چی ډیره ښایسته ده!

نو دا مولا باندی هم څه ناڅه همدا چل وشو، همدا چې نظر یې په هغه ښاپیری پریوت نو ورباندی مئین شو، ښاپیری خو وی ښایسته نو دی د هغې پر ښایست باندی اصل کی مئین شو او مخامخ ولاړ او نه سلام نه کلام د ښاپیری لاس یې کلک ونيو، د هغې د لاس په نیولو ښاپیری چغې شروع کړی چې یو انسان نیولی یم او یو انسان نیولی یم، ټول پیریان ورباندی راټول شول خو هیچا ته هېڅ نه ښکاریدل خو ښاپیری همداسی چغې وهل د ښاپیری پلار چی خپل لور په دی حال کی ولیدل نو زموږ د خلکو پشان چی کله پر چا پیری

کښينې نو مولا ورته راوړو نو د ښاپيري پلار هم پيريان
واستول ترڅو يو مولا راوړي او دا انسان د ښاپيري
څخه لري کړي.

د پيريانو مولا راغلو او دم او چوف يې شروع کړو خو
هرڅومره چې زور يې ولگو ويې نشو کړي چې هغه
مضر مولا د ښاپيري څخه لري کړي، ځکه چې د مولا
دم کوم چې استاذ ورته ښودلې وو هغه ډير ځواکمن
وو، د پيريانو مولا دم او چوف کول او دا مولا کرار
بيغم ناست و او ښاپيري کلک نيولي وه او ښاپيري چې
لومړۍ ځل داسې کار ليدو څنگه چې انسانان ورخطا
کيدې چې دا څنگه چل دي؟ همغسې هغوی هم ورخطا
شوی وه او نه پوهيدل چې څه وکړي؟ نو دی وخت
کې د ښاپيري پلار چې کله وليدل د دوی مولا کوم کار
نشې کولای نو په تلوار يې يو پيري ته وويل چې لاړ
شه او پاچا ته د دی خبري خبر ورکړه.

خُکه چې دا د دوي په نړۍ کې يو نامعلوم او عين حال
کی خطرناک موضوع وه، داسې يو موجود راغلی و
چې پيريانو نشو ليدلې او هغه موجود دويته تکليف
رسو او د ده لور يې د واده په ورځ نيولی وه، د پيريانو
پاچا ته چې کله د ښاپيری د پلار خبر ورسيد نو هغه
هم هک حيران شو چې دا نو څنگه چل دی؟ انسان
څنگه زموږ نړۍ ته راغلی؟ او زموږ جنۍ ولې نيولې؟ د
پيريانو دا پادشاه ډير هوښيار پيری وو او هر کله چې
د کوم ځاي پادشاه هوښيار وی نو ضرور د هغه د
شاوخوا کسان هم ورسره هوښياران وی

پادشاده ژر خپل يو ډير زبردست عالم ته خبر ورکړو
چې د هغه خدمت کې حاضر شې چې داسې يو
موضوع راپيښه شوی، نو هغه عالم پيری فوراً حاضر
شو او د پادشاه خدمت ته راغلو دا عالم پيری ډېر بوډا
و هسې خو پيريان طبعیتاً زرگونه کلونه عمر کوی نو دا
عالم پيری هم بيحد د عمر د لحاظ په ټولو پيريانو مشر
و، د هغه په راتگ پادشاه د هغه ډير احترام وکړو او

هغه ته يې حکم ورکړو چې د هغه جنۍ خواته دی لاړ
شې او هغه انسان دی ورڅخه لری کړی.

عالم پیری هم د پادشاه حکم ومنو او روان شو، کله
چې هلته ورسید نو لومړۍ نظر کې دا عالم پیری هغه
انسان مولا ولید چې د ښاپیری لاس یې نیولی او ...
(استاذ پخندا شو ما ته هم خندا راغلې وه خو عین
حال کی بیحد هم شرمیدم دا هم د خدای شکر و چې
کوڅه کی وو او شاوخوا تیاره وه او یو بل مو نشو
لیدلې کنه د شرم د لاسه پر ځمکه ننوتلم. استاذ د خندا
وروسته کرار وویل: عالم پیری د هغوی خواته ورغې او
همدا چې مولا ته وروسید نو په کلک غږ یې ورته
ووویل: د جنۍ لاس خوشې کړه رزیل مولا!

مولا چې عالم پیری ولید او د هغه لخوا یې خپل ځانته
د مولا د لفظ خطاب واورید نو پوه شو چې دا پیری ما
ویني! نو لاړ و وېرېد خو بیا هم د هغه ښاپیری لاس یې
خوشی نکړو او برعکس خپل د استاذ لخوا ورکړل

شوی دمونه یې بیا ویل شروع کړل ترڅو د دی عالم
پیری له نظر هم ورک شی، خو هغه عالم پیری ورته بیا
وویل: خوشی کړه دهغې لاس او له دی خایه ورک شه.
خو مولا چې هم په ضد راغلې و د پیری ځواب کې
وویل: زه نځم ته ورک شه.

عالم پیری بیا مولا ته وویل چې لاړ شه خو مولا بیا
انکار وکړو تر دی چې عالم پیری یوه څانګه د درختي
راوخیسته چې څو پاڼي ورباندې موبستي وه او دم
کول یې په شروع کړل د دیخوا څخه هم مولا دم ویل
پیل کړل او چوف، چوف تر دې چې عالم پیری خپل دم
خلاص کړو او د هغه څانګي څخه یې یوه پاڼه وشکول
د پاڼي د جلا کولو سره سم د مولا غوږ له بیخ پری شو
او چغې بوغي وهل یې شروع کړل خو د دی باوجود
بیا هم د ښاپیری لاس یې کلک نیولی وو

د هغه په دی کار عالم پیری ورته پخندا وویل: اخی
چانس درکوم که دا ځل د جنی لاس خوشی نکړی نو

قسم پر خدای چی دویم دم به ستا د سر د پرې کولو
کوم او هیڅوک به ستا د مرگ ضموار نه وی مگر ته
خپل.

مولا چی دا خبره واوریدل نو په ډار باندی د بڼاپیری
لاس خوشې کړو او دوه پښی یې درلود او دوه نور یې
هم قرض کړل او د هغه ځای وتښتید. دا ټول کیسه دا
مولا پخپل خپل شاگردانو ته وکړل او اخر کی ورته
وویل دا ټول کارونه چی زما سره وشول د دی اصلي
سبب دا و چې ما خپل د استاذ سره کړی وعده ما ته
کړه او د هغه د رازده شوی دم څخه مې غلط استفاده
وکړل.

د استاذ د کیسی د خلاصیدو وروسته تقریبا کور ته
رسیدلې وو چی ما په حیرت ورڅخه وپوښتل: ایا په
رښتیا داسی دم شته؟
زما په خبره استاذ پخندا شو او ویې ویل: څنگه ته هم
کوم بڼاپیری غواړی که څنگه؟

د استاذ په دی خبره دومره وشرمیدم چی نور یوه
خبری مې لا ونکړل او کور ته ننوتم، استاذ هم خپل
کور ته ولاړ د اقرا مور او خور هم تللی وه دومره
ستړی وم او بدن می درد کاوه همدا چی کور ته
ورسیدم سر می کیخود او ویده شوم،همغه ویده کیدلو
حال کی می ځان سره فکر کاوه چی ایا بښاپیری د
رښتیا هم دومره ښکلی وی؟ پر ما هم یوه مئینه وه خو
ما یو ځل ولا نه لیدل د زبیر خبره موږ له سر شانس
نلرو.

استغفرالله مې وویل او خپل فکر می د دی خبری څخه
واړو، زړه مې غوښت زبیر ته زنگ ووهم او ورته ووايم
چې سبا دوکان ته نه ورځم او لږ طبیعت می ښه نه
دی، خو متاسفانه چی موبایل می د ذوالفقار سره وو
البته مات وو که راسره وایې هم نو بیا مې هم کوم
کار نشو کولای، بیا مې د ځان سره وویل چې سبا نځم
نو زبیر به هم خپل پوهه شې چې کار به لرم او نه یم

ورغلي، په همدې فکرونو کې مې سترگی پټی کړل او
ويده شوم.

سهار د دروازی په ټگ، ټک له خوبه راپاسيدم چې ومې
کتل لمر ښه سم صحيح راپورته شوی او د سهار لمونځ
هم قضا شوی، د اقرا خواته مې وکتل چې لا هم کراره
ويده وه ما هم ورباندې غږ ونکړو هسې هم مونځ قضا
وو راوینس کول يې فايده هم نه درلود، په ناراضه توگه
د دروازی خواته روان شوم ترڅو وگورم څوک په دې
سهار وختي راغلی؟ تلو، تلو کې مې زړه کې ښه کنځل
هغه کس ته چې داسې سهار وختي زما د کور دروازه
يې ټکول وکړل.

هسې هم د سهار مونځ خو قضا شوی وو که دا
منحوس نه وايې راغلی که نور نه وو خوب خو به مې
کامل کړی وايې، کله چې دروازه مې خلاصه کړه نو
زبیر مې په خندانې خوله خپل د موټرسايکل سر وليد!
همدا چې اراده مې وکړه يو دوه خبری ورته وکړم چې

هغه په تشویش وویل: ستا په دی تندی څه شوی

طاها؟ ښه یې؟ جنگ دی کړی؟

- هو ښه یم نه جنگ چیرته وو.

زبیر- نو بیا ولی دا تندی دی داسې پرسیدلې؟ د

ذوالفقار سره دی جنگ کړی؟

- ولې چټیات وای؟ لیونی یم چې هسې میدان د

ذوالفقار سره جنگ وکړم؟

زبیر- نو بیا څه درباندی شوی؟ پرون چې تلي رک روغ

وی اوس څه بلا وهلی یی؟

- غواړی همدلته د کور مخکی درته ټوله کیسه وکړم؟

اصلا ته د څه لپاره راغلی؟

زبیر- عجب بی لیاقت انسان یی ما فکر وکړو چی موټر

سایکل دی زما سره دی نو ته به پیاده دوکان ته لاړ شې

نو ستا غم می وکړو او سهار وختې خپل د نازنین

خوب څخه تېر شوم ترڅو تا خیرن دوکان ورسوم.

- ما نن نه غوښتل چی دوکان ته راشم غوښتل می
ویده شم خو ته لکه د عذاب فرېښته راناښل شوی.
زبیر ناساپه په مهربان لهجه وویل: که حالت دی ښه نه
دی مه راځه استراحت وکړه، زه خپل ځم دوکان ته خو
دا راته ووايه چی څه درباندی شوی؟ ولی دی د پروڼ
مانښام راهیسي خپل موبایل ته جواب نه ورکو؟

د زبیر په داسی مهربانه لهجه می خندا راغله او په
شیطننت می وویل: داسی په مینه راڅخه اظهارات
اخلې یوه شیبه می فکر وکړو دویمه ښځه می یی!
زما په دی خبر زبیر غوسه شو یو ټک یې راته په اوږه
راکړو او ویې ویل: د مرگ خبر دی راشه لڅیره، ستا
سره انسان نیکې هم نشي کولای.

زبیر زه په همغه اوږه وهلی وم کوم چی خوږه وه د
هغه په ټک می خپل اوږه د درد ونيول چې زبیر په
ورخطای وویل: ما خو دومره کلک هم ونه وهلی څه
درباندی وشول؟

- نه ته ملامت نه یی زما اوږه د وخت درد کول.
زبیر- کونګي شی طاها خو خبری وکړه څه مرګ
درباندي شوی چی داسی ټوټه،ټوټه یی؟ ته تللی وی
چی خپل د ماما جنازه وکړی که خپل جنازه؟ ذوالفقار
خو موټر نه وو ټکر کړی؟

کله چې د زبیر پرلپسې خبری مې واوړیدل نو پوه شم
د ده څخه خلاصون نشته نو ځکه مې ورته وویل: ته لږ
صبر زه خپل شیان راوخلم اوس ژر بیرته راځم.
زبیر -چیرته راځی؟

کور ته د تلو حال کی مې وویل: راځم چی ولاړشو
دوکان ته.

زبیر غوښتل څه ووایی خو زه ژر کورته ننوتلم اګرا ته
چې په درنه خوب ویده وه ومې ویل چې زه ځم کار
ته،هغې هم د خوب حال کی اهوم وویل خدای خبر
چی زما په خبره به پوهه شوی وی او کنه؟ خو زه
پاسیدم چې لاړشم چې نظر مې په محمد ولګید دومره
ښکلی ویده وو خپل دواړه لاسونه یې خلاص نیولی

وه، د هغه په لیدو مې خندا راغله خواته یې ورغلم او
ښکل مې کړو د هغه وروسته له کوره ووتم او د زییر
سره یوځای د دوکان پخوا روان شوم.

لاره کی زییر دومره ډیر وویل چی څه شوی؟ او څه
شوی؟ چی مجبور ټوله کیسه مې ورته وکړل عجیب
وه ما زییر ته څاه کې د هغه لیدلی مار کیسه هم وکړل!
نه پوهیږم ولی ما ذوالفقار او اقرا او هیچا ته د هغه په
اړه ونه ویل خو زییر ته می وویل کله چی دوکان ته
ورسیدو زییر په خلاص خوله د حیرت څخه وویل: ته
ډاډمن یی چی مار وو؟
- اهوم.

زییر- بیا ناڅاپه خپل غیب شو؟

داسی حال کی چی د دوکان دروازه می خلاصول بیا
مې هم اهوم د هغه په ځواب کی وویل چی زییر په
ورخطایی وویل: ته ډاډمن یی چه ښه یی؟ ولی یو
ډاکتر ته نه ولاری؟

- خوشې کوه زبیر تخو پوهیږی چی ما د ډاکترانو څخه
چندان بڼه نه راځی.

زبیر- بلای بڼه نه راځې خر انسان ته هغه دومره څاه
کی غورځیدلی وی پښه دی خوږه شوی بدن دی ټول
زخمي شوی باید تللی وایی یو ډاکتر ته.
- نچ ضرورت نشته.

زبیر ډیر راته وویل ترڅو د هغه سره یو ډاکتر ته لار شم
خو ما ونه منل، هغه چې هم کله ولیدل زما ځواب
ورته "نه" دی نو یو څو کنځل یې راته وکړل او
خاموش شو، خو څو شیبې وروسته بیا په خبرو شو او
بار، بار یې راڅخه د هغه مار په اړه پوښتنه کول کوم
چی ما څاه کی لیدلی وو.

- زبیر!

زبیر- ها!

- گوره ما څاه کې د مار دلیدلو کیسه ذوالفقار ته نه ده
کړی.

زبیر- ولی؟

- بس، زړه مې نغوښت چې هغه خبر شي او یوځل بیا
زما د ژوند په ستونزو کې راگیر شي، تا ته مې هم
نکول خو تا دومره ټینګار وکړ چې مجبور شوم درته
ووایم، نو هیله لرم چې ته ذوالفقار ته دا خبرې ونکړي
سمده؟

زبیر- که ته نغواري هغه خبر شي سمده زه ورته کوم
څه نه وایم، خو هو بد به دی کړی وای چې ما ته دی دا
خبره نه وای کړي.

کرار مې وخنډل او تازه خپل جیب کې هغه تعویذ ته
می فکر شو او زبیر ته می وویل: رښتیا زبیر یوازی د
مار کیسه نه وه!

زبیر- یعنې څنګه چې یوازی د مار کیسه نه وه؟ نور څه
شوی؟ ایا څاه کې کوم بل شی هم وو؟

- نه مطلب مې دا دی چې یوازی د مار کیسه نه
وه، بلکې کله چې له څاه راووتلم او غوښتل مې حمام
وګرم نو خپل جیب کې مې یو تعویذ ولید داسې حال

کی چی زما سره دا تعویذ هیڅکله نه وو د څاه څخه د
راپورته کیدو وروسته مې هغه تعویذ جیب کی وو!

زبیر- اوس درسره شته که لری دی ختا کړو؟
- نه راسره شته، نه پوهیږم خو زړه مې ونشو چې لری
ختا کړم.
زبیر- ته ماته راکړه.

خپل د جیب څخه مې تعویذ راوویست او زبیر ته می
ورکړو زبیر تعویذ د میز په سر کیخود او په ځیر، ځیر
ورته به کتو شو د څو شیبو وروسته یې کرار وویل:
طاها!

- هوم؟
زبیر- دا ما ته تعویذ نه ښکاري!
- څه مطلب تعویذ نه ښکاری؟ که تعویذ نه دی نو څه
دی؟

زبیر- گوره ما تعویذونه لیدلې خو یو یې هم په دا رقم
نه دی پیچل شوی؟ ته د دی پوښ ته وگوره که څه هم

د ډېر وخت مخکې ښکاری خو تر اوسه ورباندې د
ستنوی نښه شته داسې ښکاری چې ستنې ورباندې
ننویستل شوی وی؟ او تا کوم تعویذ لیدلې چې خلک
ورباندې ستنه ننباسی؟
- هوم ولاکه نه پوهیږم.

زبیر- ته هغه قیچې راکړه زه به دا اوس معلوم کړم
چې دا د رښتیا تعویذ دی او که جادو؟
- قیچې څه کوی؟

زبیر هغه تعویذ پورته ونيو او ویې ویل: غواړم دا
خلاص کړم او وگورم چې دننه یې څه دی؟
- زما په نظر دا فکر به دی سم نه وی!
زبیر: ولی؟

- ځکه چې ما اوریدلې تعویذ په خلاصولو باندې باطل
کیدي او اثر یې لمینځه ځي!
زبیر- دا خو بیخي ښه خبره ده نو موږ یو ثواب کار
کوو؟!

- خو زه دی تعویذ ته ښه احساس نلرم.

زبیر- ولی؟

- گوره زبیر پیریان ډېر مضر مخلوقات دی، زه فکر نکوم چې کوم پیری دی د ښه نیت څخه دا تعویذ زما جیب کې کیخودلې وی؟! بلخصوص هغه بد وخت کی زه فکر کوم ضرور کوم خبره د دی شاته شته؟

زبیر- ستا خبری هم صحیح دی خو تا خپل وویل چې تعویذ خلاصول د دی سبب کیږی چې د هغه اثر لمینځه لاړ شي نو که خلاص یې کړو کوم تاوان به ونکړو او اثر به یې لاړشي او زه فکر نکوم چې دا دی کوم ښه تعویذ اوسیدی چې په غم کی اوسیدو چې اثر یې لمینځه لاړ شي، زه خو وایم په خلاصولو به یې ثواب وگټو شاید د کوم بدبخت بیچاره په حق کی دا غلط جادو شوی وی چې په خلاصولو به یی هغه د مصیبت خلاص شي؟!

زبیره دومره ډېر ټینگار وکړو چې بالاخره ما یې هم خبره ومنل او قیچی مې ورکړل ترڅو هغه تعویذ

خلاص کړې، که رښتیا ووايم نو زما په نظر هم تعويد نه راتلو! ځکه چې بيحد عجيب شکل يې درلود د عام تعويدونو پشان نه وو زير په بيحد هيجان بسم الله کړل او داسي په احتياط يې تعويد خلاصول پيل کړل څوک وا د زړه يا د مغزو جراحي علميات کوي! تعويد په تور چرمي پوښ کې پيچل شوی و خو جرمۍ پوښ يې سوري، سوري وو داسی لکه چې ستنې پکې نويستل شوی وی؟

د چرمۍ پوښ د لری کولو وروسته ما فکر کاوه چې د تعويد ورځه به ښکاره شي خو نه! يو بل پوښ هم ورکړل شوی وو دا ځل د کتان ټوکر څخه يو سور پوښ ورکړل شوی وو خو عجيب دا وه چې د پوښ خوله په تار نه وگنډل شوی! داسی وه لکه په وينبتيانو چې بند شوی وی؟ د هغه وينبتيانو په ليدو زير زما خواته راوکتل او ما د هغه خواته او ناساپه يو فکر مې ذهن ته راغلو او زير ته مې وويل:

- دا جادو دی!

زبیر- خومره عقلمند یې ماشالله اوس پوه شوی؟
- ریشخند مه وهه، وگوره دا پوښ یې په ویښتیانو
ترلی او ویښتیان یوازی په جادو کی کارول کیږی.
زبیر- اهوم ته څنگه پوهیږی چې ویښتیان یوازی په
جادو کی کارول کیږی؟ امکان لری چې تعویذ اوسیږی؟

- نه تعویذ خو بیخې نه دی، زه ډاډمن یم چې سل په
سل دا جادو دی! ځکه چې اوریدلې می دی کله چې په
پیغمبر صلی الله علیه وسلم جادو وشو نو هغه جادو د
رسول الله صلی الله علیه وسلم په ویښتیانو مبارک
باندی شوی وو، چې د هغه جادو د سبب پیغمبر صلی
الله علیه وسلم بیحد مریض شو او هیڅوک نه پوهیدو
چئ دلیل یې څه دی؟ تر دی چې الله "ج" وحی ورته
وکرل او د هغه په واسطه یې پیغمبر صلی الله علیه
وسلم خبر کړو او عجیب دا ده چې هغه جادو هم په
یو ځاه کې اچول شوی وو؟

زبیر- هوم شاید دا جادو همداسی کار کوی، بڼه ته
اوس خپل خبری پرېږده راځه وگور دا څه دی؟

زبیر بیا په کرار لگیا شو ترڅو هغه پوښ هم لری کړی
چی ما ورته وویل: صبر.

زبیر- بیا څه خبره ده؟

- گوره دا جادو دی کنه؟

زبیر- هو، نو تا خپل وویل چی جادو دی بیا اوس په
شک کې وولیدلی؟

- مطلب می دا دی چې دا جادو دی، و دې کی هیڅ
شک نشته نو جادو انسان همداسی نه خلاصوی.

زبیر- نو څنگه یې خلاصوی؟

- گوره جادو ولې اثر کوی؟

زبیر- ولاکه زما خسر ملا نه دی چی دا خبری راته وکړی
چی ولی اثر کوی او ولی نه کوی؟

- بلا، بلا گوره جادو تاثیر په پیریانو باندی دی!

زبیر- څه مطلب چې په پیریانو باندی دی؟

- گوره کله چی یو جادوگر جادو کوی نو اصل کی هغه
دا کار یو پیری ته ورکوی تر څو لار شی او هغه انسان
ته ضرر ورسوی، نو د هر جادو سره یو پیری مقرر کیږی
که موږ دا خلاص کړو امکان لری هغه پیری زموږ پسی
راشی؟!

زبیر- دا بیا چا ویلی؟ هسی خبره ده.
- ته غواړی دا خلاص کړی؟
زبیر- هو.

- سمدې خلاص یې کړه خو د خلاص کولو سره یې
سورت الناس، فلق او اخلاص ووايه ځکه چې دا
سورتونه د جادو ضد سورتونه دی او جادو دفع کوی.
زبیر- سمدې.

زبیر داسی حال کې چی سورتونه ویل پوښی لری
کړو او کاغذ یې چې په یو پلاستیک کې تاو شوی وو،
راووېست د پلاستیک د لری کیدلو وروسته یې په

خوشحالی کاغذ خلاص کرو، زہ ہم ورثہ خیر شوم چہ
وگورم خہ لیکلی؟

د کاغذ خلور کونج کی خلور نومونہ پہ غت تکو لیکل
شوی وہ شداد، قارون، فرعون او نمرود! د هغه نومونو
پہ لیدو زبیر زما خواته راوکتل او ویی ویل: یو خو
نومونه کم دی لکه چی لیاده یی وتلې هغه ولیکی؟
ابوجهل، ابولهب او هامان!

ما ته خندا راغله چی زبیر هم پخندا وویل: ولای د دی
درې نفرو حق کی ظلم شوی دی دا هم غت، غت نامی
کسان وه د دوی نومونه هم باید لیکل شوی وای.

- دا خبری ایله کوه وگوره نور خہ لیکلی؟

د دی خبری سره یم دواړو بیا خپل فکر د ورقي خواته
کړو عجیب شیان په ورقي ورباندی رسامي شوی وه،
خو د ټولو خخه عجیب د ورقي منځ کی یو مثلث و
چې د هغه په منځ کی یو شی لیکل شوی وو خو زیاتر
الفاظ یې پاک شوی وه او نه ښکاریدل چې خہ لیکل

شوی خو په دقت می چی وکتل نو یو نوم په هغه مثل
کی لیکل شوی وو چې تراوسه پوره نه وو پاک شوی
زبیر هم همغه ته فکر شو او ښه په خیر یې ورته
وکتل.

زبیر- عجیب ده!

- څه؟

زبیر- گوره دا ټول لیکنه په عربی لیکل شوی خو دی
مثلت کی دا یو ټکی په پښتو لیکل شوی او د هغه
څخه عجیب لا دا چی یو نوم لیکل شوی!

- شاید دا جادو په همدی کس شوی وی؟

زبیر- شاید، امکان یې شته خو وگوره یوازی دا نوم نه
دی دی مثلث کی دوه نور نوم هم دی خو بدبختانه چې
هغه پاک شوی!

- دا نوم هم تقریبا پاک حساب کړه ځکه نه معلومیږی
چې څه لیکل شوی؟

زبیر ورقه د میز څخه پورته کړل او د دوکان کړکۍ
خواته له کوم خوا چې لمر راتلو هغه خوا ونيول او
دواړو کوښښ وکړو ترڅو په مثلث کی لیکل شوی نوم
ووايو خو سم نه ښکاریدی اخر کی ما وکولای شو د
هغه لفظونه برابر کړم او ومی ویل: اها زبیر پوه شوم
دا لومړی لفظ یې "ف" ده.

زبیر- دویم هم زما په نظر الف دی؟
- هو الف دی او و رپسی دا د "ط" پشان ما ته ښکاری؟
زبیر - ما ته هم "ط" ښکاری.

دومره مو د هغه نوم لفظونه پورته ښکته کړل چې
بلاخره یو نوم مو ورڅخه را بهر کړو "فاطمه!"

د فاطمي د نوم د ویلو سره زبیر په غوسه کاغذ زما د
لاس کش کړو او زما د څه ویلو مخکې خیری کړو، د
هغه وروسته یې په غوسه وویل: دومره زحمت مې
ووېست چې اخر کی د دی منحوسې خاله نوم راشی؟
(د ابلیس ناول دویم پړاو بوجۍ ناول کی د فاطمي

کيسه راغلې دلته به په لنډ ټکو کې ووايم چې طاها او
زبير د فاطمه نومى جنۍ څخه چندان ښه خاطره نلري
او زبير خو بيخي ورسره جنگ کړى وو او تل يې ورته
خاله ويل مطلب بودى ښځه).

پخندا مې د زبير خواته وکتل او ومې ويل: ورک شه
خيرن فاطمه خو يوازي يوه دانه نه ده چې تا ورکه
خيرى کړل دا ضرور کوم بل څوک وه!
زبير- هرڅوک چې وه بس زما ذهن ته يوازي همغه نوم
راغل. او افسوس زما په هغه دومره زحمت چې د دى
لپاره مې وويست، زه ځم يو شې د خوړلو لپاره راوړم
تخو کوم څه نغواري؟
- نه مننه.

زبير په همغه تروش تندى له دوکان ووت ترڅو د سبا
نارى لپاره ځانته يو شى واخلي د هغه د تلو وروسته
زه پاسيدم ترڅو د پرون پاتي مالونه ځاى پرځاى
کړم، کرار، کرار ليگاوم او شيان مې ځاى پرځاى کول

چې دوکان دروازه وټکیده فکر مې وکړو کوم مشتری
راغلی نو ځکه مخ مې وگرځو خو هیڅوک نه وو!
تعجب مې وکړو ځکه ما د دوکان د دروازی ټک، ټک،
خپل اوریدلی وو!

خو بیا هم دومره توجه مې ونکړل او بیا لگیا شوم د
شیانو په سم کولو چې دا ځل دروازه د لومړۍ ځل
څخه په کلک وټکیدل داسې چې په غږ یې زما اوږې
وپریدل په تلوار وگرځیدم چې وگورم څوک دی چې
داسې دروازه ټکوی؟ خو بیا هم څوک نه ښکاریدل!
فکر مې وکړو چې شاید زییر اوسیدې او شوخی کوی
نو غږ مې کړل: زییر ته یې!

د هغه خوا کوم غږ رانغلو د دوکان د باندې سړک خوا
کې موټرونه په تگ راتگ وه رڼا ورځ وه او همدا رڼا
ورځ زما زړه لږ ډاډمن کاوه او وېره یې راکم کول،
شیان مې خوشی کړل او د دوکان د دروازی خواته
ورغلم ترڅو وگورم څوک دی چې دروازه ټکوی؟ د

دوکان دروازه مې خلاصه کړه او بیرون ووتلم راسته
خواته مې وکتل هیڅوک نه وه خو همدا چې چپه
خواته مې وکتل ساه مې سینه کې بند شول یو کوچني
ماشوم وو خو... خو د انسان د ماشومانو پشان نه وو!
دوه کوچنې د بزی د ښاخونو پشان ښاخ یې درلود د
انسانانو پشان کالې اچولې وه خو د پښو ګوتي هم د
بزی پشان وه!

بغیر له دی چې ما ته وګوري کرار بیغم زما د دوکان
مخکې ناست وو او د سرک هغه بلخوا ته یې کتل او
کله ناکله یې د ساتیری څخه زما د دوکان دروازه په
پښه وهل! د هغه په لیدو زه نه پوهیدم چې څه وکړم!
پوهیدم چې د پیری بچی دی ځان سره مې وویل چې
لارشم او یو چاقو یا قیچی راوخلم که حمله یې وکړل
نو خپل د ځان څخه د دفاع لپاره یو څه ولرم ځکه
پیریان د داسې تیز شیانو څخه وېرېږي خو لا مې شاته
قدم لا نه و اخیستې چې یو کلک غږ زما د شالخوا

وویل: د دې ځای څخه لاړ شه ماشوم دا ستا د لوبې
ځای نه دی.

د هغه غږ په اوریدو په تلوار مې شاته وکتل شموئیل
زما شاته ولاړ وو! د دی څخه مخکې چې زه ورته
ووايم ما چیرته ساتیری کاوه؟ چې هغه د پیری بچي
په تلوار زما د دوکان له مخی پاسید او وتښتیدو د هغه
په تلو تازه پوه شوم چې شموئیل هغه ته دا خبره کړې
وه نه ما ته! د هغه د تلو وروسته شموئیل زما خواته
راوکتل او ویې ویل: ما درته یو ځل مخکې هم ویلی
وه چې کوم ورځ که د غلطی څخه دی کوم پیری ولید
نو هیڅکله داسی ورته مگوره او ځان داسی ناگара
واچوه لکه ته چی هغه نه وینی خو تا اراده وه چې دا
ماشوم ووژنی!

- نه ... نه ... چا ویل چې زما اراده وه هغه ووژنم؟
شموئیل خو شیبی په ځیر، ځیر راوکتل داسی لکه کوم
بیعقل انسان ته چی گوری د هغه د کتلو توان می نه

درلود نو خُکه مې وویل: منم چې نیت مې وو کوم
چاقو یا قیچی راوخلم خو د هغه د وژلو لپاره می نه
راخیست، یوازی د احتیاط لپاره مې راخیست که کوم
وخت وغواړی راباندی حمله وکړی د ځان خخه دفاع
وکړم!

زما په دی خبره شموئیل بغیر د څه ویلو د دوکان
خواته روان شو ما هم یو هوسا نفس واخیست او
ورپسی دوکان ته ننوتلم. زما په ننوتلو شموئیل زما
خوا ته راوکتل او په تروش تندی وویل: هغه یوازی یو
ماشوم وو، که تا د دی لځایه چې د هغه لاس او پښو او
په سر باندی ولاړ ښاخونو ته کتلی وایې، لږ دی خپل
نظر هغه خواته کړی وای کوم خوا ته چی هغه کتل نو
لیدلی به دی وایې چې د هغه پشان نور کوچني پیریان
هم هلته وه او ساتیری کاوه، دا پیری سترې شوی و او
دلته ناست و او ستا سره یې هیڅ کوم کار نه درلود
خو تا د هغه د وژلو نیت درلود.

د شموئیل په خبرو بیحد شرمنده شوم ما یوازی د
وېری څخه داسې اراده درلود ما فکر کاوه چې هغه به
د کوم مضرت لپاره راغلی وی.
شموئیل: کوم پیری چی د مضرت یا تا ته د تکلیف
رسولو اراده ولری هغه داسی نه راځی او دومره اجازه
هم نه درکوی چی ته یې سر ته ودریږی او د هغه د
وژلو پلانونه جوړ کړی.

- زه منم چې ما غلطی وکړل، خو ته هم ما درک کړه ما
دا څو کالو کې د پیریانو څخه یوازی وهل ټکول لیدلې
نو ځکه فکر می کاوه دا هم د هغوی له ډلی څخه دی.
شموئیل څو شیبی په ځیر راوکتل چې ما وویل: کوم
کار دی زما سره درلود؟

شموئیل: هو.

- څه کار؟

شموئیل - اوس نشم ویلې.

- ولې؟

شموئیل - ځکه چې زبیر نږدی دی او اوس رارسیرې، زه

نن ماښام ستا کور ته درځم باید د یو موضوع په اړه
ستا سره خبری وکړم.

د دی څخه مخکې چې ووايم د کوم موضوع په اړه
غواړی خبری وکړی؟ چې زبیر دروازه خلاصه کړل او
راننوت. د هغه د راتلو سره سم شموییل هم غیب شو
زبیر په مشکوک توګه شاوخوا وکتل او ویې ویل: کوم
څوک راغلی وو؟

- نه ولې؟

زبیر- هسې احساس مې وکړو چې کوم کس راغلی وو،
ښه دا خبری ایله کوه راځه ږوی. وخوره

زبیر درې بولاني او دوه پيالي شیدي راوړی وه زه هم
وېی وم نو بغیر د کوم ست کولو لارم او ږوی. خوړل
می شروع کړل خو ټول فکر مې د شموییل خواته وو،
ولی داسی ناساپه راغلو؟ او د کوم موضوع په اړه
غواړی زما سره خبری وکړی؟ ویل یې نن ماښام ستا
کورته راځم! ایا د هغه جادو په اړه غواړی خبری

وکړې؟ یا دا چی هغه ورځ د ماما د کور په څاه کې
کوم پیری چې ما د مار په شکل لیدلې و د هغه په اړه
غواړی خبری وکړی؟ یوازی همدا دوه موضوع مې ذهن
کې ګرځیدل او فکر مې کاوه چی ضرور غواړی د
همدی په اړه خبری وکړی.

زبیر- کوم فکرونو کی ډوب یې؟
- هېڅ.

زبیر- خو زه دی خبری ته فکر کوم چی هغه جادو ولی
باید تاته ستا د ماما د کور په څاه کی د یو پیری لخوا
درکړل شې؟

- نه پوهیږم شاید د دی لپاره چی هغه خپل تعویذګر
وو؟

زبیر- څه؟ ستا ماما تعویذګر وو؟
- هو، البته ډېر پخوا دا څو کلونو کیږی چې توبه یې
ویستلې وه او تعویذونه یې نکول.

زبیر- نو عجیب نه ده چې د هغه کور کیدی داسې د
مار په شکل پیږی اوسیدې، د هغه کاروبار همدا وو.
- خو اوس مړ شوی او د مړو پسې څوک خبری نه کوی
ښه کار نه دی، او هو ومی ویل کنه چی هغه د مرگ
مخکی توبه ویستلې وه د دی کارونو څخه.
زبیر- اهوم خدای دی وبخښی خو پوهیږی ما د داسی
کوډگر او جادوگرانو په اړه څه اوریدلی؟
- څه؟

زبیر- دا چې د جادوگر جادو تر هغه وخت نه منل کیږی
ترڅو چی خپل خیمه په جهنم کی جوړه نکړی! نو که
ستا د ماما جادو کار کړی وی نو ځای یی ...
- بنده کړه خوله دی، اول خو دا چې زما ماما جادوگر
نه وو او دویم دا چی تر مرگ د توبی دروازه خلاصه ده
نو ده توبه ویستلې نو امکان لری خدای به بخښلی
وی؟!

زبیر داسی حال کی چی خپل پیاله شیدی څښل کرار
وویل: خدای خبر.

تر ماڏيگر د زبیر سره دوکان کی وم د ماڏيگر اڌان
وروسته دوکان مو بند کړو او د کور پخوا روان شو،
خو زبیر زما سره رانغلو هغه یوځای کار درلود نو ځکه
زه یوازی روان شوم، د یو څلور لاری څخه تېرېدلې چې
بیحد د موټرانو د بیروبار له سبب نیم ساعت په
ترافیک کی بند پاتې شوم، دومره مې خلق تنگ شو
هلته چې هسې مې هخوا دیکخوا کتل شروع کړل ترڅو
خپل وخت تېر کړم، چې ناساپه نظر مې په یو کس
ولگید چې دوه سترگی ماته نیولي وه!

لومړۍ مې فکر وکړو چی غلط به متوجه شوی اوسیدم
او هغه به کوم بل چاته گوري؟ نو ځکه خپل شاوخوا
مې وکتل ترڅو هغه کس پیدا کړم، خو نه هغه سړی د
رښتیا هم دوه سترگی ما ته نیولی وه! ما هم خو شیبې
وروکتل خو ناساپه د شموئیل خبره مې رایاد شول چې
راته ویلې وه که پیریانو درته کتل نو ته ځان داسې
بیخبره واچوه لکه ته چی هغوی نگوري؟

که شه هم هغه سړی ډیر عادی و او زما په نظر انسان
ښکاریدو خو د احتیاط لپاره مې سترگی لاندې ځمکې
ته ونيول او ځان مې داسی ونيو لکه زه خو تا بیخي
وینم نه! ښه وو همغه شیبه کې لاره خلاصه شوه او زه
په تلوار بغیر له دی چې یو ځل د هغه کس خوا ته
وګرم له هغه ځایه ولاړم، کور ته چې ورسېدم نو د
ذوالفقار موټر مې کوڅه کې ولید کله چې خپل کور ته
ننوتلم نو اقرا راته وویل چې ذوالفقار د استاد کور کی
ما ته په تمه دی او نن شپه موږ ټول د استاد میلمانه یو
ما هم مونځ وکړو او د استاد د کور خواته ورغلم.

ذوالفقار د استاد سره په همغه کوټه کې ناست وو کوم
کې چې ما لومړۍ ځل د استاد څخه پکې درس زده
کړی وو د هغه کوټی په لیدو په خدا مې اقرا ته چې
زما څنګ ته راروانه وه ومې ویل: په یاد لری څو کاله
مخکې کله چې زه ستاسو کور ته راتلم او د استاد
څخه به مې درس زده کاوه نو تا به تل موږ ته چای

راوړو او د کوټې د دروازی شاته به دې کیخودو او
دروازه به دې ټکول؟

زما په دی خبره اقرا هم لکه چی هغه وختونه په یاد
شول چې پخندا یې وویل: هو لومړۍ ځل چې ته د بابا
سره زموږ کور ته راغلې نو ما درته د کوټې د پردی تر
شاه کتل.

- نو ولې د پردی تر شاه؟
اقرا- نو مخامخ درغلې وای؟
پخندا مې وویل: هو نو څه کیدل؟
اقرا بد، بد راوکتل او ویې ویل: او دا کتل می هم ځکه
وکړل چې بابا لومړۍ ځل یو نفر کور ته راوړی وو! د
بابا عادت نه دی چې خپل کوم شاگرد یا کوم بیګانه
کس کور ته راوړی، نو ځکه کله چې لومړۍ ځل یې ته
لځان سره کور ته راوړی نو موږ ته پېر عجیب وه.
- اهوم.

زه هغه کوټې ته ننوتلم کوم کې چې ذوالفقار او استاذ
وو او اقرا خپل د مور او خور څنگ ته بل کوټې ته
ولاره، کوټې ته په ننوتلو په لوړ غږ مې سلام واچو چې
ځواب کې استاذ او ذوالفقار دواړو عليک وويل،
غوښتل مې کښينم چې ذوالفقار لځايه پاسيد! د هغه
په پاسيدو په حيرت مې وروکتل خو هغه په بيغم
خيال ولاړ و ترڅو زه ورسره ستړی مشی وکړم! که څه
هم د ذوالفقار کار راته حيرانونکي ښکاريدے خو مجبور
ورسره په بغل کشې مې ستړی مشی وکړل او د هغه
څنگ ته کښينا ستلم، د ذوالفقار دی کار ته مې بيحد
خندا راغلی وه يعنی موږ پروڼ يو بل سره وليدل خو
نن مو داسی بغل کشې او ستړی مشی وکړل لکه کلونه
مو چې يو بل سره نه وه ليدلې.

ذوالفقار- فکر مې نه کاوه چې په دی حال به دی کار ته
ولاړ شې، سهار لس بجو خواته راغلم ستا د کور خواته
خو ته نه وی.

پخندا مې وويل: څه مرمی خو می نه وخوړلی

ذوالفقار چې د پاسیدو او چیرته د تگ نه وم.
ذوالفقار په دروند نظر راوکتل او ویې ویل: یو همدا
مرمی پاتی نور خو هر رقم ټک دی خوړلې.
نه مې غوښتل زما د وهلو، ټکولو کیسي دی د استاز
مخکې بیان شې نو ځکه خبره مې بدل کړل او ومې
ویل: لور دی چیرته ده؟
ذوالفقار- خپل د مور سره هغه بله کوټه کېده.

همدغه وخت کې محمد کوټې ته راننوت او د همدغه
ځای په خوشحالي چغې وهل شروع کړل او عجیب
لفظ یې زده کړی وو! د بابا لځایه ویل زما بابا! دومره
په خوږ ژبي، په شوق او په ناز باندې دا لفظ ویلو چې
ذوالفقار پخندا وویل: زما لور لا دومره ناز نلری څومره
چی دا ستا زوی ناز او ادا لری.

غوښتل مې ځواب ورکړم چې محمد راغلو او ځان یې
زما غیږ کې واچو د هغه په راتگ ذوالفقار ته ځواب
ورکول مې لیاډه ووتل څو ځله مې پر مخ ښکل کړو او

هغه هر ځل خپل د مخ بل اړخ راپو چې دا خوا پاتي د
هغه دی کارو ته استاز او ذوالفقار خندل اخر کې
ذوالفقار محمد زما څخه واخيست او ورته ويې ويل:
لږ وشرميږه تخو جنۍ نه يې چې دومره ناز کوی لږ د
نرانو پشان اخلاق ولره.
خو محمد ورته په غوسه خپل په نيم ژبه وويل: ن...
ن .. زما ... بابا ...

د مانبام د ډوډۍ تر تيار کيدلو موږ درې سره لگيا وو د
محمد سره مو مجلس کاوه! عجيب ده کته خو زموږ د
خبرو څخه ډير د محمد خبرو خوند کاوه نو ذوالفقار او
استاذ کونښن کاوه هغه په خبرو کړی او هغه هم د
دواړو ځواب په بيحد ناز او نخرو ورکو چې د هغه په
دی کار به موږ ټولو خندل د ډوډۍ خوړولو وروسته
چای راغلل او د چای څښلو وخت کې د ذوالفقار ښځه،
اقرا، خاله او د کور نور نفران هم همغه کوټه کی راغلل

کوم کی چی موږ ناست وو، ما په بیحد کرار انداز د
ذوالفقار د بڼڅې سره سترې مشی وکړل او راحیل مې
ورڅخه واخیستل، دومره ماشاله بنایسته ماشومه وه
چی حد یی نه درلود شکل او صورت یې ټول خپل مور
ته تللی وه همغسی عاجزه او خاموش.

خو یوازی شکل یی معصوم وو نور ماشاله د اخلاقو
له لحاظ د ذوالفقار دویم اتوکاپی وه، یعنې همغه یوه
شبهه کې بیچاره محمد دومره و واهه چې اخر ما
ورڅخه راکش کړو او ذوالفقار ته چې پخندا یې خپل د
لور دی کارنامو ته کتل ومې ویل: لږ دی دا لور
درکټرول کړه زما زوی مړ کړو.

زما په دی خبره د ذوالفقار خندا لاپسې زیاته شوه او
داسی حال کی چی خپل پیاله چای راخیستل ویې
ویل: زه په دی موضوع کی هیڅ کوم کار نلرم، ستا
زوی دی نر شی او خپل د ځان څخه دی دفاع وکړی.
- منم چې اوس ستا لور ورباندی زوروره ده خو دا

خبره هیڅکله لیاډه مه باسه چی هلکان چې هرڅومره کمزوی شې بیا هم د یو جنۍ چاره کولای شې، څو کاله وروسته کله چی محمد لږ غټ شې بیا هغه وخت ستا د لور د وهلو نمبر راځي.

زما په خبره ذوالفقار پخندا شو او ویې ویل: غم مکوه تر هغه وخت زه خپل لور ته د هلکانو د وهلو طریقه هم زده کوم.

د ذوالفقار په دی خبره موږ ټول پخندا شو، چې ذوالفقار خپل جیب ته لاس کړو او زما موبایل یې ماته راکړو او ویې ویل: واخله دا لیونی موبایل دی پروڼ ټوله شپه خاموش وو سهار خوا ته ناساپه روښانه شو او زنگونه راتلل ورته شروع شول ټول خوب یې راته خراب کړو.

په حیرت مې خپل موبایل د ذوالفقار د لاس څخه واخیست او ومې ویل: دا څنگه روښانه شو؟ دا خو مات وو؟

ذوالفقار- هسې چینایی موبایل دی خپل خاموش کیږي

او خپل روښانه کیدې، زما منې یو بل نوی موبایل
واخله دا څو کاله کیدې چې همدا یو موبایل دی لاس
کیدې.

- ښه وو چې و دی ویل تا ماته چنایی موبایل راوړی
وو.

ذوالفقار- ما تاته چنایی موبایل راوړی وو؟
- هو نو، همدا موبایل تا ماته راوړی وو لیاده دی وتلی؟
ذوالفقار- کله می راوړی وو؟

پخندا می وویل: اممم تقریبا اته، نهه کال مخکي کله
چې د لومړۍ ځل لپاره د هندوستان څخه راغلی نو تا
دا موبایل دی ماته په سوغات کې راوړی وو.
ذوالفقار په حیرت وویل: رښتیا وایې؟
پخندا مې وویل: په قران همغه موبایل دی.
ذوالفقار- ما اوریدلې وه چې د اقتصاد څخه فارغ شوی
کسان پیر عجیب غریب کارونه کوی خو باور می نه
راتلو.

د ذوالفقار په دې خبره پخندا می وویل: نو اوس سم
صحيح باور وکړه موږ د اقتصاد پوهنځي محصلين
همداسې اقتصادي فکرونه کو.

زما په خبره ذوالفقار کرار وخنډل او ويې ويل: سبا
بيکاري؟

داسي حال کې چې خپل موبایل مې پورته ښکته کاوه
او حيران وم چې دا نو څنگه خپل ناساپه جوړ شو
ومي ويل: اهوم سبا جمعه ده رخصت يم خو ..
ذوالفقار- خو څه؟

د سترگو له کونج مې وروکتل او ومې ويل: خو
ستاسره هېڅ ځای نهم.

ذوالفقار په تروش تندي وپوښتل: ولی؟
- هسې لږ کار لرم ځکه.
ذوالفقار- څه کار لری؟

د ذوالفقار کارو ته حيران وم! يعنې د هغه دومره
رسوای وروسته بيا هم هغه غوښتل ما د هغه خلکو

مخکې ویسی، یعنی هرڅومره چې زه زور وهم تر څو
د دی خپلوانو او قومیانو څخه لری شم هغومره
ذوالفقار کوښښ کوی چې ما د هغوی خواته کش کړی،
زړه مې غوښت سم په واضح توګه ورته ووايم چې زه
نغواړم ستا د بنی اسرائیل قوم سره تګ راتګ وکړم خو
ځکه چې د استاذ کور کی ناست وم او استاذ د داسی
خبرو څخه بد راتلل نو څه می ونه ویل، استاذ بیحد
کرکه درلود له دی چی د خپلوانو سره تګ راتګ بند کړم
حتا استاذ یو شرط د اقرا د راکولو په وخت کی همدا
کیخودلې و چی د اقرا د غوښتلو لپاره باید بابا ویسم.

سم واضح راته هغه وخت وویل چې زه دی د کاکا په
غوښتني خپل لور تا ته نه درکوم او باید خپل پلار
راوړی، یو دلیل چې د بابا سره می دا څو وخته بیخي
تګ راتګ بند کړی همدغه دی، یعنی کله چی ذوالفقار
ورته وویل طاها په یو جني مئین شوی او ته راشه د
مشر په توګه د پلار په توګه هغه جني ورته وغواړه نو
لومړی خو څلور ساعت فکرونه یی وکړل او ځان یی

کش راکش کړو خو کله چی ذوالفقار ورته وویل یوازی
طاها نه بلکې ما ته هم په همغه کور کی جنی وغواړه
نو راغلو مطلب خپل د ورور پخاطر راغلو نه زما
پخاطر.

خو بیا هم ما څه ونه ویل او خوشحال وم چی راغلې
خو نه پوهیږم د استاذ په لیدو څه وشول خو بابا یو
دم لیونی شو او ویې ویل "ترڅو چی زه ژوندی یم
اجازه نه درکوم د دی جنی سره واده وکړی." یعنی ټول
راضی وه خو بابا ویل "نه" او دومره په کلک باندی "نه"
وویل چی هېڅ رقم خپل د خبری څخه نه پر شا کیدی،
د هغه خوا څخه هم استاذ یوه خبره نیولی وه چې
پلار به دی مرکې ته راوړی کله لور مې نه درکوم، یعنې
زه بدبخت په دوه لارو کې حیران پاتې وم نه استاذ
راضی کیدو نه هم بابا.

آخر کی ذوالفقار نه پوهیږم بابا ته څه وویل چی هغه
یی راضی کړو او بابا په داسی یو شکل راغلو هغه

مرکې ته چی نه وای راغلې بهتره وو! ټول مرکه کی
یوه خبره لا ونکړل یوازی په شمار باندی لس دقی
کښیناست او همدا چی دسمال مو را واخیست بابا د
ټولو څخه لومړی له کوره ووت د هغه په تگ باندی
ذوالقرنین کاکا او یو څو نور خپلوان چی راغلی وه
هغوی هم پاسیدل او د تگ مخکې ما د ټولو خبری
اوریدل چی یو دبل سره یې ویل پلاری یی په دی واده
راضی نه وو خدای خبر چی دا واده څخه به د خیر
ورځ وگوری!

یعنی سم خیر کار کی بابا راته شر جوړ کړو او زه یی
ټول خپلوانو ته وشړمولم څومره خبری هغه ورځ زما
او د اقرا پسې وشول یو ویل دا جنی سره د وخت
جوړ وو او اوس یی د نوم بدی ورکړل نو ځکه د هلک
پلار خپه دی، بل ویل شاید هلک کی کوم مشکل وو
چې داسی وکړل خلاصه چې سم خوشحالی کی بابا
راته غم جوړ کړو او اوس زه کونښن کوم هغه خبری

لياده وباسم خو ذوالفقار مې نه پريږدي او هر دقه ما د هغوی خواته وړی.

زما واده کې زما مور او خويندي د بيگانه ښځو پشان راغلې او يو ساعت کښیناستل او بيا ولاړل، ځکه چې بابا اجازه نه وه ورکړي او هغه يو ساعت هم شايد بابا د ذوالفقار د خاطر اجازه ورکړې وه، داسې حال کې چې ادې د طاهر په واده يوه هفته مخکې سيل او تماشا نيولې وه خو زما ... ژوره ساه مې واخيسته او بغير له دې چې د ذوالفقار ځواب ورکړم لځايه پاسيدم او له کوټې ووتم، ما د دې خپلوان د دې پلار د دې ماماگانو، کاکاگانو البته بغير د ذوالفقار څخه نور د هيچا څخه د خير ورځ نه وه ليدلې خو بيا هم ذوالفقار نه پوهيږم ولې دومره ليوال دی چې ما د هغوی خواته کش کړی؟

زه همداسې حويلۍ ته راوتلی وم تر څو لږ مې عصاب پر ځای شې، او داسې خبره د استاذ په کور کې د دې

دومره کسانو په مخکی ذوالفقار ته ونکړم چې سبا
ورځ ورته د کتلو سترګي ونلرم خو همدا چي قدم می
حويلي کی کيخود احساس می وکړو چي د پوزي
څخه مې يو شی راځی کله چي لاس مې ونيو نو ومی
لید چي پوزه مې په وینو شوی!

ژر د حویلي کونج کی د اوبو د نل خواته ورغلم او
خپل په مخ مې اوبه وشیندل ترڅو وینه راتلل بند شي
خو شیبی وروسته تازه د پوزی څخه مې وینه راتلل
بند شوی وه چي د حویلي دروازی سره می یو کس
ولید البته نه ښکاریدو او یوازی د سایي پشان وو خو
دومره ډاډمن وم چې کوم سړی دی! لومړی می فکر
وکړو چي استاذ یا ذوالفقار به اوسیري خو کله چي
سایه لږ وخوځیده او په هغه تور شپي کې دوه سترګي
وځلیدل نو پوه شوم چې استاذ یا هم ذوالفقار نه دی،
بلکې هغه دوه سترګي ما ته څاه کې د هغه مار د
سترګو پشان ښکاریدل همغسې ځلیدونکي او ډارونکي.

د هغه سترگو په لیدو مې د زړه درزا یوسلو اتیا ته پورته شوی وه او هره شیبه په تمه وم چی کوم عجیب غریب او ډارونکي شی د هغه سایي څخه راووځی او پر ما برید وکړي خو ناساپه شموئیل له هغه تیاری څخه راووت او پخندا یې وویل: کله چې وپرېږې بیحد جالب ښکاری ماشومه!

د شموئیل په لیدو بې اختیاره می یو هوسا ساه له سینی ووتل خو ډیر ژر د هغه وپرې ځای غوسی ونیو او ومی ویل: زما خو دی زاره راوچول او ته وایي جالب ښکاری؟ ایا تاسو ټول پیریان همداسی مضر یاست؟ او خپل د وخت تیروولو لپاره یو انسان تر مرګ ډاروی؟

شموئیل پخندا وویل: ما یوازی غوښتل وگورم ته چی کله د کوم پیری سره مخ کیږی نو څه کار کوی؟ په غوسه مې وویل: اوس دی ولیدو چې څه کار کوم؟ شموئیل په همغه مضر خندا وویل: هو ومی لیدو یوازی خپل ځای کی درېږې او خپل فاتحه وای.

بیحد می زړه غوښت ویې وهم! خو پوهیدم چې زور
مې ورباندې نه رسیږي او نشم وهلې، نو زړه مې
غوښت کنځل ورته وکړم خو بدبختانه چې کنځل مې
هم نشو ورته کولی.

شموئیل: اوممم د وهلو څخه راتېر شه کنځل هم زه تر
یو حد شاید وزغمم خو ډیر نه.

لومړۍ په حیرت مې وروکتل خو څو شیبې وروسته
مې یاد ته راغلل چې زما مقابل کې ولاړ کس شموئیل
دی او هغه کولای شی هغه خبرې چې موږ لځان سره
په ذهن کې کو واورې نو ځکه بغیر له دی چې څه
ووایم مخ مې وگرځو او داسې حال کی چې خپل مخ
مې وچ کاوه ومې ویل: د څه لپاره راغلی یې؟

شموئیل: ویلي مې وه درته چې درسره کار لرم.
- هو ویلي دی وه خو فکر مې نکو چې داسې راشي.
شموئیل- طاها زه کولای شم ستا د ذهن خبرې واورم.
په حیرت مې وویل: هو پوهیږم.

شموئیل- بیا نو ضرورت نشته چې په خولی خبرې

وڪري هغه هم په دومره لور غږ ضيالحق ديخوا تا ته
درگوري.

د شموئيل په دې خبره په تلوار مې د هغه ګوتي خواته
وکتل کوم کې چې استاذ او ذوالفقار دوي ناست وه،
زما د کتلو سره سم د ګوتي پرده ټيکنه شوه، يعنې د
رښتيا استاذ راکتل؟

شموئيل: هو هغه ديخوا کتل، اوس خبرې نه کيږي
لارښه خپل مجلس وکړه ماښام خواته که څوک نه وه
او وينې وي بيا زه راحم کنه يو بل وخت به خبرې
وکړو.

کرار مې وويل: د څه موضوع په اړه غواړي خبرې
وکړي؟

شموئيل: داسې په تلوار نه ويل کيږي.
- نو څنگه و...

لا مې خبره پوره کړې نه وه چې دا ځل د استاذ غږ مې
د ګوتي د دروازي سره واوريد چې ويی ويل: خيـرت

خو دی محمد طاها؟ ولی نه راځی؟
- لږ کار می درلود اوس درځم.

عجیب وه شموئیل هملته ولاړ وو خو استاذ لکه چی
هغه نه لید! یوځل بیا مې د شموئیل خواته وکتل چی
هغه وویل: ورځه نور یی مه مشکوک کوه بیا وروسته
خبری کوو.

بغیر د نور څه ویلو روان شوم خو د تگ وخت کی مې
شاته وکتل خو شموئیل نور هلته نه وو کوټی ته چی
ننوتلم استاذ یو ځل بیا خپل پوښتنه تکرار کړل او
مجبور ما ورته وویل چې پوزه مې ناساپه په وینو
شول نو ځکه یو څو دقي بیرون ولاړ وم د استاذ
حرکات او کارونه لږ عجیب شانتی وه په بیحد
مشکوک نظریی زما خواته راکتل!

زما په خبره چی ومې ویل پوزه مې په وینو شوی وه
ذوالفقار په اندیښني وویل: ولی دی پوزه په وینو
شول؟

- نه پوهيږم نن لږ گرمی وه شاید د هغه له سبب وی؟
ذوالفقار- خو دومره هم نه وه چی بیخي تا پکي جل
ووهی، آیا شاه کې د ولیدلو له سبب خو داسی نه یې
شوی؟

د ذوالفقار په دی خبره د اقرا او د هغه د مور د دواړو
ورخطا غږ پورته شو چی ما پخندا وویل: نه هسی کوم
خبره نه ده او هو دومره وینه هم نه وه.

ذوالفقار په غوسه راوکتل او ویې ویل: خبره د لږ او
پیر وینو نه ده، هسی د پوزی څخه وینه راتلل بی دلیل
نه وی هغه هم داسی حال کی چی پرون تا یو ټک
خوړلې او امکان لری د هغه له سبب وی؟!
- ذوالفقار کوم خاص خبره نه ده.

داسی په کرار انداز مې ذوالفقار ته دا خبره وکړل او د
سترگو په اشاره مې ورته استاذ او د هغه کورنۍ
وښودل چی ذوالفقار هم مطلب واخیست او نور د
مجلس تر اخره یی ماته څه ونه ویل خو کله چی کور

ته تلو نو د هغه مخکی سم خبری راته وکړل او څو ځله
یی راته وویل چی سبا یو ډاکتر ته ولاړ شه کنه زه دی
په زوره وړم، ما هم د دروغو وویل چی سمدۀ! د
ذوالفقار د تلو وروسته موږ هم خپل د کور خواته روان
شو او هلته بیا درې ساعت اقرا زما عصاب راوخوړل
چې ډاکتر ته لاړ شه او ډاکتر ته لاړ شه.

خو بلاخره هغه مې هم راضی کړل ترڅو زما بدبخت د
سر لاس واخلي د شپې دونیمې بجې وه او زه تراوسه
وینښ وم ترڅو شموئیل سره خبری وکړم. کله چی د
اقرا او محمد د ویده کیدلو څخه ډاډمن شوم نو له
کوټی ووتلم د اوبو څښلو لپاره اشپزخانی ته ولاړم
ځانته می پیاله کی اوبه واچول او لا می یې یو غږپ
نه وو ورڅخه کړی چی د شالخوا می د شموئیل غږ
واورید.

شموئیل- دا څنگه کیسه ده؟ ایا ته څاه کی غورځیدلی
وی؟

د هغه د راتلو څخه دومره ونه ډار شوم ځکه راتلو ته
يې په تمه وم خو د هغه په دې خبره په حيرت مې
وروکتل او ومې ويل: ته نه وی خبر؟
شموئيل - نه!

- عجيب ده ما فکر کاوه ته د همدې خبرې لپاره راغلی
ترڅو راته ووايي هغه څاه کې د مار په شکل پيری
څوک وو؟ او ولی غوښتل ما ته تکليف راوړسوی؟ او
بيا ولې ناساپه ورک شو؟ او هغه جادو چا او د څه
لپاره زما جيب کې کيخودلې وو؟

زما د خبرو د خلاصیدو وروسته شموئيل په حيرت
راوکتل او ويې ويل: زه د دې خبرو څخه په يو هم نه
وم خبر، پوره کيسه راته وکړه څنگه چل وو؟ ته چيرته
تللي وی چې دا شيان دی وليدل؟

په لنډ ټکو کې مې شموئيل ته د هغه ورځې کيسه وکړه
زما د هر لفظ سره د شموئيل د څهرې رنګ بدلیدو کله
چې مې خبرې خلاصې شوی نو هغه بغير د څه ويلو

خاموش ولاړ و زه هم څو شیبې صبر شوم ترڅو هغه
لږ فکر وکړي خو د هغه فکر کول بیخي زیات شول تر
دی چي زما حوصله تنگه شوه او ومې ویل: ما فکر
کاوه ته تل پر ما فکر ساتي او ما ویني!

زما په خبره شمویل په گنگس انداز راوکتل او ویې
ویل: چا ویلي چې زه تل پر تا فکر ساتم؟ زه هغه وخت
پر تا فکر ساتم کله چې پوه شم په خطر کې یې او
مرستي ته اړتیا لری.

- نو څنگه هغه ورځ پوه نشوی چي زه خطر کی یم؟
نږدی وو هغه مار .. البته بهتره به وی چي ووايم هغه
پیری ما مړ کړی خو دا هم ښه شو زما دعاگانو کار
وکړو.

شمویل- نه ستا دعاگانو هغه پیری ستا څخه لری
نکړو.

- څه؟ نو بیا چا لری کړو؟ تا خو ویل ته نه وی خبر! بیا
څنگه دی زما سره مرسته وکړل؟

شموئیل - خبره همدلته ده هغه ورځ بیځې ما ته دا احساس ونشو چی ته په خطر کی یې، نو ځکه ستا خوا ته درنغلم خو یو بل کس ستا سره مرسته کړی. - مطلب یو بل پیری؟

شموئیل - اهوم.

- ایا ته یې پیژنی؟

شموئیل - په یو دانه شک لرم خو ډاډمن نه یم.

- ښه نفر دی که بد؟

شموئیل راوکتل چی ما ژر وول: مطلب مې ستا کوم ملگری یا شناخته دی؟ هغه زما سره مرسته وکړل که څه هم ما ونه لیدو.

شموئیل - تا لیدلی.

- څه؟

شموئیل - تا هغه لیدلی.

- چیرته؟

شموئیل - نه پوهیږم چی څنگه دی لیدلی خو دومره پوهیږم چی تا د هغه سره ملاقات کړی.

- نه دا امکان نلری ما ستا بغیر د هیڅ کوم بل پیری سره لیدنه نه ده کړی.

شموئیل- پوهیږی طاها! موږ پیریان یو بل څنګه پیژنو؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل چی هغه وویل: په بوی!
موږ یو بل په بوی کولو پیژنو هغه ستا خواته درغلی
وو او زه ستا د بدن څخه د هغه بوی احساس کولای
شم، هغه د ډیر نږدی څخه ستا سره ملاقات کړی.

- شاید ته غلط شوی اوسیدې ما درته وویل چی هغه د
مار په شکل پیری ځان په ما وپیچو شاید د هغه بوی تا
احساس کړی وی؟

شموېیل- نه زه غلط نشم کیدلې هغه د مار په شکل
پیری اصل کی *** د ذات دی هغوی زیاتر په داسی
ځایونو کی ژوند کوی هغه ستا سره هیڅ کوم دښمنې
نه درلود ته د هغه ځای ته ورغلی وی، نو هغه هم خپل
د کور د ساتني لپاره غوښتل پر تا برید وکړی خو کوم

کس چی هغه پیری ستا څخه لری کړو ایا تا هغه بیڅې
ونه لید؟

- نه، ما څاه کی یوازی همغه یو مار ولید او بس! او تا
وویل لری کړو مطلب مړ کړی نه دی؟
شموئیل- نه مړ کړی نه دی یوازی ستا څخه یې لری
کړی خو ولی؟

شموئیل بیحد دی خبرو ته فکرمند وو، خو ما ورته
دومره فکر نه کاوه، ځکه هغه پیری چې هرڅوک وو
هغه زما سره مرسته کړی وه نو مرسته خو تل ښه نفر
کوی کنه؟

- شموئیل!

شموئیل- هوم.

- هغه تا غرمه ویل غواړی د یو موضوع په اړه زما سره
خبری وکړی.

شموئیل څو شیبی راوکتل او بیایي کرار وویل: کوم

خاص موضوع نه وه غوښتل می ووايم په ځان پام
ساته.

د شموئیل په دی خبره مې په حیرت وروکتل، د هغه د
خبرو څخه په واضح توګه ښکاریدل چی یوه خبره زما
څخه پټوی! نو ځکه غوښتل مې ورته ووايم چی څه
خبره زما څخه پټوی؟ خو زما د څه ویلو مخکې هغه
ژر وویل: زه کار لرم باید لاړ شم، بیا وروسته خبری
کوو.

او بیا بغیر له دی چی په تمه شې چې زه کوم څه
ووايم زما د سترګو د وړاندې څخه غیب شو، د هغه
دی حالت ته بیحد حیران شوم ولی ناساپه داسی شو؟
ایا امکان لری هغه بل پیری چی زما سره مرسته کړی
کوم غلط مطلب ولری خپل د کار څخه؟ او شموئیل څه
غوښتل ووايي چې ناساپه د ویلو څخه یې پښیمانه
شو؟

سهار که څه هم جمعه وه او زه بیکار وم خو محمد
دومره زما په سر او اوږو پورته ښکته شو او دومره ډېر
يې چغې بوغی کړل چې مجبور خوب مې پریځود او
پاسېدم، اقرا کوټه کی نه وه او دا شیطان یې ماته
پریځودلی وو غیر کې مې راوخیست او د کوټی ووتم
زړه می غوښتل لږ پټکه په اقرا وکړم. هسې زه یو نن
بیکار شوی وم نو یو همدا نن خو به یې دا خپل زوی
منع کړی وایې ترڅو زه لږ خوب وکړم.

خو کله چی هغه مې ولیدل چی له یو خوا کالی
راخیستی مینځې او له بلخوا ژر، ژر لگیا ده او کور
پاکوی او دی منځ کی دیگ هم پځوی نو خپل خوله
مبارک مې بنده ونيول، محمد مې راوخیست او دهلیز
کې ورسره په لوبو لگیا شوم ترڅو اقرا خپل کارونه
خلاص کړی، هغه هم په تلوار څو ځله بغیر د څه ویلو
زما د مخ څخه اخوا دیخوا تېر شول خو دریم ځل چی
حویلی خواته ولاړل نو یو خبری ته می فکر شو!

هغې خپل چپه خوا نیولی وه او داسې ښکاریدل لکه
چی درد لری؟ ورپسې ورغلم کالو ته ناسته وه زه یې
مخامخ ودریدم او د هغې پریدلې رنگ ته په کتو مې
وپوښتل: ښه یې؟
زما په خبرې هغې راوکتل او په کمزوری غږ یې وویل:
هو ښه یم.

- خیرت خو دی؟ یو وخت کې لگیا یې هم کالی
مینځې، هم کور پاکوی او هم دیگ دی باندی کړی کوم
خبره ده؟

اقرا- خیرو خیرت دی نه کوم خاص خبره نشته یوازې
نن زما د خاله لورگاني راځې، نو ما ویل شاید دلته
زموږ کور ته هم راشې ځکه ژر، ژر لگیا یم او کور پاکوم
هغوی بیځې زموږ کور ته نه دی راغلی نغوایم لومړې
ځل راتگ باندی فکر وکړی زه د کور دساتلو نه یم.

- عجب! دا رنگ دی ولی داسې پریدلې؟ کوم ځای دی
درد کوی؟

اقرا- نه، ولي؟

-هومم نو ستا په نظر زه ږوند هم یم؟

اقرا- نه خدای دی نکوی زما مطلب داسی نه وو.

- رنگ دی پریدلې ملا دی درد کوی؟

اقرا داسی حال کی چی کالی مینخل کرار وویل: نه

پوهیږم دا خو ورځی کیږی درد لرم ما فکر کاوه شاید د

میاشتنې ناروغی له امله وی خو ...

- خو څه؟

اقرا داسی حال کی چی سړیې همغسی ښکته نیولی

وو په شرم باندی وویل: خو پرون مریضه شوم خو

اوس هم درد لرم، فکر کوم ګرده مې درد کوی؟

- ګرده؟

اقرا- هو یو ځل مخکې هم داسی په درد شوی وه بیا

بابا ډاکټر ته ویوړم، ډاکټر ویل لږ میکروب لرم او دوا

یې راکړل د هغه دوا سره ښه شوم.

- کوم ډاکټر وو؟

اقرا- څه يی کوی؟

- څه يې کوم؟ خو تا وړم هلته پاسه راځه.

اقرا- نه .. نه ضرورت نشته دومره درد هم نلرم.

- خو زه فکر کوم ډېر درد لری.

اقرا- نه دومره درد نلرم ښه يم، زه اصلاً داسی دردونه

په درد نه شمارم.

د اقرا په دی خبره خندا راغلل او ومې ویل: هو نو تخو

باهو بلې یی دا دردونه خو تاته هېڅ نه دی.

اقرا د شرم څخه خپل شونډه وچيچل او سړیې

لاپسی ښکته کړو او ویې ویل: نه مطلب می دا نه وو

خو باور وکړه دومره درد نلرم پریږده خپل کار وکړم

نغواړم خپل د خاله لورگانو ته یو بی سلقې ښځه

ښکاره شم چې خپل کور نشی پاکولي.

- لومړی خو هر څوک چې داسی فکر ستا په اړه کوی

بد کوي، او دویم دا چې کور پاک دی دا کالی هم اوس

پرېږده راځه لومړۍ لارښو ډاکتر ته.

اقرا- نه ډاکتر ته نځم.

هرڅومره چې اقرار ته مې وویل راځه ډاکتر ته او وروسته به خپل کارونه وکړي، خو هغې ونه منل ماته یې طبیعت ښه نه ښکاریدو د اقرار دا بد عادت وو ترڅو چې خپل کارونه یې نه وایی پوره کړي نو که خدای مکره تر مرګ هم تللی وای پراو یی نه درلود کله چې د هغې ضد می ولید نو محمد مې هملته پرځمکه خوشې کړو او د اقرار له څنګ یو بل لګن(تشت د کالو مینځلو کاسه) راوخیستل او هغې ته مخامخ د کالو مینځلو ته کښیناستم زما په دی کار اقرار څو شېبې هک حیران راوکتل او بیا یې په همغه تعجب وپوښتل: دا څه کوی؟

- نه گوری کالي مینځم؟!

اقرا- نه ... نه ضرورت نشته ولاړ شه هسې زما کالی خراب کوی.

پخندا مې وویل: ما ته وایې کالی خراب مینځم؟
اقرا د کالو مینځلو څخه لاس اخیستی وو او پخندا یې
زما خواته راکتل ویې ویل: هو نو کالی مینځل دی نه
زده هسې ټول کالې رنګ او روی لمینځه وړې.
- اووو په کراره قربان! هېڅکله یو محصل ته چې د
کور څخه یې څلور، پنځه کاله لری ژوند کړی مه وایه
چی کار دی نه زده، ما نه یوازی خپل کالی بلکی د
ذوالفقار کالی لا مینځلی.

زما په خبرو د اقرا خندا لا زیات شوه او ویې ویل: د
ذوالفقار او خېبی کالی تا مینځل؟
- هو، ذوالفقار د کالو مینځلو او کور پاکولو څخه بد
راتلل نو ځکه هغه یو دوه کال چې د ذوالفقار کور کې
اوسیدم کارونه مو یو د بل سره ویشلي وه، کالی
مینځل، کور پاکول زما کار وو او آسپزی کول او کله
ناکله لوبې مینځل د ذوالفقار کار وو، خو اخر کې
ذوالفقار په زوره باندې لوبې مینځل هم زما تر غاړې
کړل.

اقرا- وی ته وقران د خدا څخه دی مړه کړم، ایا د
رېښتیا تا او ذوالفقار اوڅښی د کور کارونه یو د بل سره
تقسیم کړی وه؟

پخندا مې وویل: هو، نو موږ پوخ مجردان وو بله چاره
نه وه خپل کارونه مو خپل کول البته باید ووايم زیاتر
کارونه ما کول ځکه ذوالفقار په امر ورکولو کی تکره
وو او اوس هم تکره دی، نور خو د کوم کار نه وو، باور
کوی کالی مینځل خو یې لومړۍ زما تر غاړې کړل او
خپل ځان یې ورڅخه بیغم کړو بیا دی منځ کې کله
ناکله خپل کالی هم راباندی اوتو کول.

اقرا خپل په چپ تشې کوم گرده چې یاد کړی وه درد
کوی پر هغه یې لاس کیخود او پخندا یې وویل: وی ته
وقران بس دی د خدا دی مړه کړم، دا چی فکر لا ورته
کوم چی تا او ذوالفقار اوڅښی داسی کارونه کول خدا
مې راځي، داسی مو یو د بل سره کارونه تقسیم کړی
وه ته وا ښځه او خاوند واست.

ما ته هم خدا راغلل او ومی ویل: هو ولای هغه
وختونو کی کله ناکله داسی احساس ما هم کاوه، اوس
هم خور ته دی وایه که د ذوالفقار په اړه کوم معلومات
غواړی نو ماته دی ووايي زه یی میره ښه په زیر او زیر
پیژنم.

اقرا- بس دی ته وقران د ډیر خدا څخه می نس په
درد شو ولاړ شه ضرورت نشته ته کار وکړی څومره بد
ښکاری د کالو مینځلو وخت کی هغه اشپزی کول بیا
هم لږ ښه دی خو دا کار بیخي د ترانو سره بد خوند
کوی.

- نچ ترڅو چی ډاکټر ته رانشی زه هم نه پاسیږم.

اقرا- سمدہ ځم.

- افرین ولاړه شه راځه.

اقرا- نه اوس نه.

- نو کله؟

اقرا- باور وکړه زه اوس دومره درد نلرم هر کله چې
درد می زیات شو قول چې درته وایم اوس هم ته
پاسه هسې نه څوک راشی او تا په دی حال کی
وگوری.

داسی حال کی چې پاسبیدلم محمد چې ځان یې د اقرا
د لاس کالو کې اچولې و او لگیا و خپل په گمان یې
کالی مینځل را واخیست او ومې ویل: و دې گوری نو
دې کې څه خبره ده؟ پیغمبر صلی الله علیه وسلم خپل
کور کې خپل د بیبیانو سره د کور کار کړې دی، په دې
کې نو د شرم څه خبره ده؟

اقرا- شاید خو بیا هم بل ډول ښکاری، اوس هم ورځه
کوټې ته لمر تیز دی محمد مریضیږی.
- صحیح دی،ته دی هم کار ژر خلاص کړه.
اقرا- سمد.

تر غرمي کور کې وم او فکر مې د اقرا خوا ته وو او په
تمه وم که حالت یې لږ خراب شې نو که په رضا نه وه

په زوره یې ډاکټر ته ویسم، خو لکه چې درد یې کم
شوی وو ځکه زما په نظر ښه ښکاریدل، ما چې هم ښه
ولیدل نو د جومات خوا ته روان شوم، هلته چې
ورسیدم نو استاد د جمعي خطبه شروع کړی وه او
داسې یو بحث یې راخیستی وو چې د ټولو سرونه یې
ښکته اچولې وه استاد د نصیحت کولو او بیان کولو
وخت کی داسی په جذباتو کې خبری کول چې انسان
یې مجبور کاوه په پوره پام باندی ورته غوږ ونیسي،
اخری صف کې کښیناستم او ورته غوږ شوم چې څه
وايي؟

استاد- یو هلک هغه ورځ راغلي و مسجد ته، البته د دی
منطقي څخه نه وو ځکه د دی ځای زیاتر هلکان زه
پیژنم زما شاگردان دی الحمدالله، دا هلک ما ته د کوم
بل ځای ښکاریدو کله چې راغلو د ستړی مشي وروسته
یې وویل مولا صیب زه یو پوښتنه لرم، ما ورته ویل
مهرباني څه پوښتنه لری؟ نو ویې ویل مولا صیب زما
یو ملگري دی حافظ د قران دی ماشاءالله او بیحد ښه

هک دی ماشاءالله او بیحد دیندار دی ماشاءالله او
بیحد پوه او ذهین دی ماشاءالله او بیحد خپل د مور
خدمت کوی ماشاءالله او بیحد ...

ما ورته وویل خبره دې کاوه پوهه شوم چې اولیاء د
زمانې دی پوښتنه وکړه چې څه چل دی په دی بیحد
ماشاءالله کې؟ نو هک لږ شانتې خاموش شو او د هغه
وروسته په بیحد ماشالله کرار انداز باندې (د استاذ
خبرو ته ما خدا راغلل داسې په طنز امیز توګه یې دا
کیسه راخیستې وه، خپل یې هم مسکا پر خوله وه)
وویل بس یو ستونزه لری هغه دا چې بیحد خپل مور
ورباندې ګرانه ده او قدر او عزت یې کوی ماشاءالله،
خو خپل د پلار څخه یې بیحد بد راځي او حتا خبری
لا ورسره نکوی او تل وایي چې پلار مې زما سره مینه
نکوی او تل یې پر ما ظلم کړي نو ایا د ده دا کار
صحيح دی چې خپل د پلار سره خبری نکوی که غلط؟

نو ما ورته وویل بیحد کار یی غلط دی ماشاءالله(د)
استاذ په دی خبره ټول مسجد پخندا شو خو استاد په
جدی انداز وویل: ما ورته وویل سل سلنه کار یی غلط
دی. د پلار حق ډېر لوی حق دی حتا تر دی حد چې
پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمایلي د جنت مینځني
دروازه پلار دی! مطلب جنت ته د ننوتلو لاره د پلار
رضایت دی. که پلار ناراضا وی د جنت بوی لا درباندي
حرام دی.

نو هغه هلک وویل مولا صیب خو پلار یی هم لږ داسي
ښه سپړی نه دی، نو ما ورته وویل مسلمان دی؟ ویل
څوک؟ ما ویل د هلک پلار؟ ویل هو بی شک مسلمان
دی، نو ما ورته وویل د کافر پلار په حق کی پیغمبر
صلی الله علیه وسلم فرمایلي که ستاسو څخه د یو چا
پلار کافر و، مشرک و، بت پرست وو او د بت عبادت یی
کاوه او پلار یی مریض شو او بت خاني ته نشو تللي او
هغه ستاسو څخه درخواست وکړو چې هغه بت خاني
ته ویسي ترڅو د بت عبادت وکړی، نو تاسو خپل پلار

په شاه باندی تر بت خاني ویسي او پریږدی تر څو هغه
خپل په زړه خپل د بت عبادت وکړی د هغه وروسته
خپل پلار په ډېر احترام بیرته کور ته راوړی!

نو ته فکر وکړه د مشرک او کافر پلار احترام کول
دومره فرض دی نو د مسلمان پلار حق به څومره وی؟
زه تاسو ته یو کیسه کوم ترڅو په دی کیسی باندی
تاسو د پلار په حیثیت پوه شې.

د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په زمانه کې یو صحابه
و دا صحابه یو زوی درلود یوازی یو زوی او بس! او دا
زوی بیحد ورباندی گران وو او په بیحد ناز او نعمت
کې لوی کړو کله چې هلک لوی شو، ځوان شو، زلمې
شو، نو د دنیا ژوند خو تل همداسې وی کنه پلرونه او
میندي خپل عمر، خپل ځواني، خپل راحت ورکوی او
ماشومان غټوی او کله چې اولادونه غټ شی نو ډېر
کم داسي کسان وی چې د مور او پلار قدر کوی او
زیاتر یې ناصالح او نافرمان وي.

او اوس وخت خو بيځې 100 کي 95% سلنه ناصالح او نافرمان اولادونه وي يوازی پنځه سلنه که د مور او پلار خبره ومني او عزت يې وکړي، نو ته فکر وکړه د پيغمبر صلی الله عليه وسلم د وخت کيسه زه تاسو ته کوم نو هغه وخت که دانه مانه داسي خلک پيدا کيدل نو اوس 1440 کال وروسته به څه حال وی د اولادونو؟ کيسه مې کول چې دا صحابه بوډا شو کوم چی دا يو زوی درلود نو يوه ورځ يې ښځې ورته وويل چې نور ته بوډا شوی يې او د کار کولو نه یی نور ته کار مکوه، او هغه دی ماشاءالله زوی مو ځوان شوی هغه به کار کوی او موږ به ساتي!

دا صحابه هم خپل د ښځې خبره ومنل او وخت تېرېدو که څه هم هغه هلک دومره خپل په پلار او مور فکر نه ساتو خو بيا هم دوي کوم شکايت ورڅخه نه درلود، يوه ورځ د دی صحابه ښځه مريضه شوه نو د ده سره د علاج لپاره کوم پيښي نه وه دی لاړ او خپل د زوی څخه یی د پيسو غوښتنه وکړو چې لږ پيسې

راکړه چې ستا مور ورباندې طبیب ته وړم، نو دا هلك
خپل پلار ته پیسې ورکړل او که ورنکړل خو زړه کې دا
خبره راغلل چې زه پیسې گټم او پلار مې راڅخه
مصروفي دا خو انصاف نه دی!

نو په همدې خبرې دا هلك په شکایت ورغې پیغمبر
صلی الله علیه وسلم ته او خپل د پلار شکایت یې
وکړو چې یارسول الله زه پیسې گټم او زما پلار یې
راڅخه غواړي او د هغوی ټول خرچه پر ما ده دا خو
بې انصافی ده کنه؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم
چې دا خبره واوریدل نو هغه دقه یی کوم خبره
ونکړل، ځکه یوه جانبه قضاوت کول ښه کار نه وی نو
ځکه هغه صلی الله علیه وسلم یو صحابه ته چې دی
مجلس کې موجود و وویل لارښه او د دی هلك پلار ته
ووايه چې پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته غوښتې یې،
دا صحابه روان شو ترڅو د هلك پلار راوړي، کله چې
هله ته ورسید او ورته ویی ویل چې پیغمبر صلی الله

عليه وسلم ته خپل حضور ته غوښتي يې نو د هلك
پلار لږ انديښمن شو

او د راغلي صحابه څخه يې پوښتنه وكړل چې په څه
دليل پيغمبر صلي الله عليه وسلم زه غوښتي يم؟ نو
هغه صحابه ورته ونه ويل چې ستا زوى پر تا شكايت
كړې، يوازي دومره وويل چې ستا زوى پيغمبر صلي
الله عليه وسلم ته راغې نو هغه هم تاسو غوښتي
ياست. په دې خبره د هغه صحابه زړه په درد راغلو او
بغير د ويلو پوه شو چې كيسه څه ده؟

نو عربان چې دې هغوى ذات شاعر مزاج خلك دى او د
دوى په وينو كې دا شعر ويل موجود دى تر دې حد
چې عربانو به دا نور خلكو ته مطلب موږ عجمو ته به
گونگيان ويل! يعنى تاسو شعر ويلې نشي نو تاسو خو
گونگيان ياست، نو دا صحابه رسول الله صلي الله عليه
خوا ته روان شو او په تلو، تلو كې خپل زړه كې دولس
څخه تر پنځلس بيت شعر وويلو چې زياتر يې د گيلي

انداز درلود او اصل کې خپل زوي د دی شعرونو
مخاطب و، کله چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم
حضور ته حاضر شو نو د هر خبری مخکې پیغمبر صلی
الله علیه وسلم ورته وفرمایل: دلته زما څنگ کې
جبرائیل "ع" موجود دی او هغه وایي د هر خبری د
کولو مخکې ته د دی سپی څخه یو پوښتنه وکړه.

نو هغه صحابه حیران شو او ویې ویل: یا رسول الله د
څه پوښتنه؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: دا راته
ووايه کله چې دا زما قاصد ستا خواته درغلو او تا ته
یې وویل چې ما راغوښتی یې نو تا خپل زړه کې د
ځان سره یو څو خبری وکړل هغه خبری ما ته بیان کړه
څه دی وویل؟

نو هغه صحابه د ټولو مخکې پیغمبر صلی الله علیه
وسلم ته هغه شعرونه کوم چي ده خپل زړه کې د گيلي
پشان خپل زوی ته ويلي وه وویل د هغه شعرونو

خلاصه او مفهوم زه تاسو ته ووايم نو هغه څه داسي
وو:

هغه وخت دی یاد دې چې په نمناک او لوند ځای کې
موږ ویده شو او ته مو په ښه او بهترینه ځای کې ویده
کړي؟

هغه وخت دی یاد دې چې ستا د ژړا له سبب ټول شپه
زموږ سترگو ته خوب رانغلو؟

هغه وخت دی یاد دی کله چې تا لومړۍ قدم واخیست
او موږ د خوشحالی له لاسه نه پوهیدو څه وکړو؟

هغه وخت دی یاد دی چې ته زلمۍ شوی او موږ
بوداگان؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا د سترگو نظر تېز شو او
زموږ د کمزوری؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا د غوږونو اوریدل تېز
شول او زموږ د کمزوری؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا لاسونو کې ځواک راغلو
او زموږ لاسونه په لرزیدو شول؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا مور ویل اوس زوی
زلمی شو او هغه به یې گټي او موږ ته به یې راوړي؟
خو تا خو هېڅ گټه موږ ته و نه رسول، بچیه د همسایه
کانو سره لا انسان ښه رفتار کوی موږ خو ستا مور او
پلار یو که د مور او پلار نسبت نه مني نو لږ تر لږ د یو
همسایه پشان خو راسره رفتار وکړه، که هغه هم نه
کوی نو شکایت خو به دی رسول الله صلی الله علیه
وسلم ته نه کاوه.

کله چې بیتونه خلاص شول نو ټول خاموش
کښیناستل چې هغه صحابه وویل: یا رسول الله ستا
خدای بېحد مهربان ذات دی، دا الفاظ زما ښځې لا وانه
وریدل دا الفاظ حتا زما پر ژبه نه وه راغلې چې څوک
دی وغواړی وآوری یوازی زما زړه کې راغلل او ستا

خدای د ټولو څخه مخکې زما د زړه خبره واوریدل نو
په دې کار زما ایمان لا پر خدای مضبوط شو.

د دې خبرې وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم
خپل خاموشي مات کړل او هغه هلک ته یې وویل دلته
نږدې راشه بچي. هلک چې کله نږدې ورغلو نو رسول
الله صلی الله علیه وسلم د هغه په سینه لاس کیخود
او ورته ویې ویل: انت و مالک لی ابیک. مطلب ته، او
ستا ټول مال او دولت ستا د پلار دی.

الله اکبر! یعنی نه یوازې دا چې د هغه دولت یی یاد
کړو بلکې د هغه ځان یی هم د هغه پلار ته منسوب
کړو او ویی ویل ته، مطلب ستا ټول وجود ستا د پلار
دی او همداسې ده کله یو اولاد خپل د پلار څخه نوم،
نشان او نسب اخلي، که داسی نه وی نو زموږ جامعه
هغه کس ته حرمونې یا هم ولد زنا وایي د کوم کس
چې پلار او نسب نه وی معلوم. نو دا د پلار حیثیت دی
اسلام کې د هغه وروسته هغه صحابه او زوی ولاړ او

دا زوی ډېر صالح انسان شو او بیحد خپل د پلار او
مور قدر او عزت یې شروع کړ او تل یې کوبښن کاوه
چې هغوي خوشحاله وساتي.

د دې واقعي څخه دا څرگند شول چې د پلار حیثیت
اسلام کې څه دی؟ ډېر خلک یوازې د مور حق او عزت
یادوي زه د هغه څخه منکر نه یم خو د پلار حق هم
اسلام کې ډېر لوی دی، په ټول نړۍ کې یوازيني کس د
انسان پلار دی چې غواړي خپل خواړی تېره کړي خو
اولادونه یې پرمختګ وکړي یوازې او یوازې پلار، نو
داسې مکوی چې ووايست پلار مې ما وهي او پلار مې
ظالم دی نو زه ورسره خپلوی او تګ راتګ بندوم نه، د
پلار وهل لا شفقت دی باور وکړي د پلار د وهلو مثال
سم د یو موټرسایکل ته د پطرول پشان دی، لکه څنګه
چې یو موټر سايکل ته پطرول وانه چوی هغه حرکت
نکوی همداسې تر څو چې یو نفر خپل د پلار څخه
وهل ونخوري یو کار نکوی.

زما پلار وو خدای دی جنتونه ورته نصیب کړې(استاذ د
خبرو منځ کې خپل د مخامخ کس څخه تسبیح
وغوښتل او هغه یې مسجد کې موجود ټول کسانو ته
وښودل او ویې ویل: دا تسبیح تاسو گوری؟ زما د پلار
په لاس کې یو دم همداسی تسبیح وه دا مې ځکه د
دی ځوان څخه وغوښتل ځکه ډېر زما د پلار تسبیح ته
ورته او هم شکل ده، ما خپل د پلار څخه د تسبیحو
وېل خوړلې دی، زما تراوسه په یاد دی او پوهیږی په
څه خبره؟ د نابالغ هلک او نابالغ جنی د جنازی فرق ما
ته یاد نه وو او هغه زه په تسبیح وهلم ترڅو دا راته
زده کړې او زه تر اوسه کله چې د یو ماشوم هلک یا
جنی جنازه کوم نو ماته خپل پلار یاد ته راځي او زه
ورته دعا کوم او تل وایم کاش پلار مې وای او لیدلي
وایې چې ما د هغه په برکت دا د جنازی لمونځ زده
کړو.

د استاذ ستونې د ژړا څخه ونیول شو، ژوره ساه یې
واخیستل ترڅو خپل ځان کنترول کړي او بیایې وویل:

دا د اوس وخت ډيموكراسي او د خارجيانو بيخايه
تبليغات زموږ د ځوانان فكر او عقايد دومره خراب كړي
چي حد نلري، نن همدا نن ستا د راتلو مخكي يو سړي
ما ته راغي او د هغه په ليدو ما د ځان سره وويل چې
نن به زه د پلار د حقوقو په اړه خبري كوم بوډا سړي
وو راغي غاښ يې وتلي و، ويل مولوي صيب زوي
ووهلم او غاښ يې را مات كړو پوه شوي؟ ويل زوي
ووهلم او غاښ يې رامات كړو، هغه الفاظ زه تاسو ته
نشم ويلى كوم چې هغه سړي ما ته وويل په منبر
ناست يم ښه نه دي چي هغه مردار او بيخايه الفاظ دي
بيان كړم.

داسې سپي هم پيدا كيږي د زوي په نوم او دغسي
سپي به خامخا غاښونه ورمات كوي، ما هغه سړي ته
وويل ټول ملامت ته پخپله يې، اسلام يوازي ديتي
حكم نه دي كړي چي اولادونه راوړي بلكي اسلام دا
حكم هم كړي چي هغه اولادونه وساتي، اسلام كي پلار
په اولاد ډېر حق لري خو اولاد پر پلار يوازي او يوازي

درې حق لری بس درې حق، او تا هغه درې حق لا نه دی
پرځای کړی چې دا دې اوس حال دی. اسلام وایې
اولاد دی پیدا شو ښه نوم ورکړه اسلامي نوم ورکړه
دویم وایې ښه تربیه ورکړه چې زموږ زیاتر خلک په
همدی دویم او درېم حق د اولاد کې کوتاهي کوی او
هغه حق یې نشي وریوره کولای.

اسلام وایې دویم حق د اولاد په پلار دا دی چې ښه
تربیه ورکړی، داسي تربیه چی دنیا او اخرت یې ښه
شی خو زموږ خلک همدلته کمزوری کوی او همدا
کمزوری راتلونکي کی د دی ټول خبرو او حالاتو سبب
کیږی که یو پلار خپل د زوی سم تربیه ونکړی که خپل
زوی ټوله شپه او ورځ په بازار کی خوشی کړی د زر
رقم ناروا بد، خبیث او ایچرگانو سره گرځي یا د خلکو
د ناموس پسی ځغلي یا د خلکو ناموس د ځان سره
تښتوی نو خامخا به همداسی شی ورڅخه جوړیږی، تا
خو کوم مدرسی، خانقاه یا مسجد یا کوم سم ځای نه

واستولې تا د همداسې خلکو سره خوشی کړې وو نو
ضرور به همداسې شې ورڅخه جوړېږي.

کوم کسان چې وايي اسلام کې خو دومره سختې
نشته او تاسو دين سخت کړې نو زه منم هوو صحيح
دی چې په اسلام کې سختې نشته خو په اسلام به
سره سر خلاصو، اسلام داسې مفت هم نه دی راغلې
اسلام هم ځانته اصول لري ځانته قوانين لري، يو
جامعه يوازی په يو بڼه کې نه خرابه کيږي بلکې د
جامعې د خراب کيدلو اصلی دليل د هغه جامعې د
نرانو خرابيدل دی، اوس وخت هر څوک وايي زه د
فاطمې او خديجې پشان بڼه او لورگاني غواړم خو
خپل به ابوجهل او ابولهب د زمانې وي، نو فاطمه او
خديجه پشان بڼه او لور لپاره ته بايد د محمد
مصطفی صلی الله عليه وسلم پشان اخلاق او انسانيت
ولري.

د هغه رقم ایمان ولری، کنه څه چی ته یې هغه به دی
کورنۍ هم وی، نو فکر ساتې یوازی خپل په لورگانو نه
بلکي خپل په زامنو فکر ساتي د داسی خراب خلکو
څخه یې راگرځوی د ملگرو په نوم چغلانو څخه یې
راگرځوی پوښتنه کوه خپل د زوی څخه هلک چیرته
تللی وی؟ د چا سره تللی وی؟ څه دی کول؟ څه دی
نکول؟ ولی ناوخت راغلی؟

دا تربیه اسلام یوازی د انجونو لپاره نه ده راستولي
خپل په زامنو فکر ساتي همدا زامن سبا ورځ د یو کور
او یو کورنۍ پالونکي او مشران کیږی باید د کور اثاث
جوړ کړو، څومره غلط او ناروا ښځې چی په دی
جامعه کې تېر شوی د هغوی د خرابیدلو غټ ترینه
لامل همدا نارینه دی که د هغوی په سر یو غیرتی پلار
وايي، یو غیرتی ورور وايي، یا یو غیرتی میړه وايي نو
هغوی به هیڅکله داسی لارو ته نه وایي راغلي، که یو
جامعه کې یو ښځه په غلط لاره روانه شوه نو هغه
ښځې ته کنځل مکوه بلکي وگوره کوم سپړی؟ کوم

دوس دېته دا لاره هواره کړل ترڅو دا و دي کارو ته
راشی؟

یوه ښځه هیڅکله داسی لاری ته نه راځی مگر دا چی
یو څوک ورته لاره وښایي، نو ځکه وایم چې اوس
وخت زما په نظر مهم مثله د ښځې څخه ډیر سړیان
دی! نو د خدای خاطر وکړی خپل په زمانو خیال
وساتي خپل په اولادونو خیال وساتي ...

د استاذ د خبرو خلاصیدو وروسته چې یو کتاب
نصیحت وو، په مسجد کی موجود ټول کسان په فکر
کې ولاړل د لمانځه د خلاصیدو وروسته د کور پخوا
روان شوم خو ټول فکر مې د استاذ خبرو کې گرځیدو.

که رښتیا ووايم نو فکر مې کاوه د استاذ د خبرو
مخاطب اصل کې زه یم! یعنې د خبرو زیاتر مخاطب
یې ځان راته ښکاریدو شاید دلیل یې دا وو چې دا ټول
خبری په ما کی موجود وه؟ ما د بابا سره نه لگیدل ما
د هغه سره تگ راتگ بند کړی وو او حتا بار، بار مې

ویلی وه کاش دا زما پلار نه وایې، او دلیل یې زیاتر د
بابا بداخلاقي او زما سره بد چلند وو خو اوس چې لږ
انصاف فکر کوم نو منم چې بابا ظالم وو وهل یې کول
امرونه یې صادر کول او زما سره تل بد رفتار یې کاوه
خو ...

خو دی منځ کې ښه اخلاق هم دانه مانه درلود خو هغه
ښه اخلاق یې هم داسې په بد ډول څرگندول چې د
سړي زړه یې ورڅخه تور کاوه لکه د مثال په توګه کله
چې کلی کې وم او تقریبا لسم یوولسم ټولګي کی وم
او تقریبا ځوان هلک وم او زما ټول ملګرو هغه وخت
کی موبایل درلود بابا ماته موبایل نه راکو،یعنی دا کار
یې هغه وخت زه بیحد غوسه کولم خو اوس چی ورته
فکر کوم نو پوهیږم چی دا کار یی ښه وو نه بد!

اوس چې خپل پلار شوی یم او ځینې خبرو ته په دقت
ګورم متوجه کیږم چې د بابا ځیني کارونه ښه هم وه
همدا موبایل نه راکول او د بیځایه ملګرو څخه ساتنه

زموږ کلي کی داسی لوفر هلکان زیات وه چی حد یی
نه درلود او زیاتر هم زما سره یو مکتب او یو ټولګی
کی وه نو بابا به هیڅکله نه پریڅود چی زه د هغوی
سره اوسیدم، او د حق تیر نشم هغوی ډیر بد هلکان وه
یعنی هغه عمر کی به د مکتب شاته پتیدل او سګریت
به یې واهه نو ځکه بابا تل بد منل زه د هغوی سره
اوسیدم حتا څو ځله یې د هغوی په سر وهلی هم وم
او عجیب ده هر کله چی وهلم یې نو زه به غوسه
کیدلم او زما غوسه به داسی وه چی کوټی ته به تلم او
نه به می ډوډی خوړل او نه هم د کوټی څخه راوتلم
او نه مې هم د چا سره خبری کول.

ذوالفقار زما دی خاصیت باندی تل خندل او ویل یې دا
د انجونو خاصیت دی خو زه همداسی وم او هغه وخت
به بابا زما د بیرته خوشحاله کولو لپاره مخامخ خو کوم
څه یی نه ویل خو ادی ته به یې پیسې ورکول چی دا
ورکړه طاها ته! هسی خو بابا طاهر او طیبی ته هم
پیسې ورکول خو کوم ورځ به چې زه خفه وم هغه

ورځ به يې ماته د هغوی څخه يو څه ډير پيسی راکول
او په هغه شپه به يې هم میوه اخیستل او زما برخه به
يې تل ډير راستلو دا د بابا د آشتی کولو طریقه وه که
په دی شيانو نه وایي خوشحاله شوی نو اخر لاره يې
دا وه چې کوټې ته راتلو او په غوسه يې ویل مونځ دی
کړی؟

خنده داره خبره ده کنه؟ خو بابا به په داسي پوښتنو
کولو او ما په خبرو راوړلو باندی کوښښ کاوه ما آشتی
کړی، د دی خبرو په یاد راوړلو مې مسکا پر خوله راغله
ما دا څو کلونه هیڅکله د بابا دی کارونو ته فکر نه و
کړی تل می د بابا منفی کارونه ته فکر کړی وو خو نن د
استاذ په خبره زما ذهن د بابا ښه رفتار خوا ته هم
ورغلو کور ته ورسیدم اقرا ډوډی راوړه نه پوهیږم په
څه ډول می ډوډی وخوړل فکر مې گډوډ وو تر دی حد
چی اقرا وویل: خیرت خو دی؟ کوم څه شوی؟

- خيرو خيرت دی بس یو خبری ته مې فکر کاوه.

اقرا- څه خبری ته؟

- ستا په نظر زما کار صحیح دی که غلط؟

اقرا- کوم کار؟

- همدا چې خپل د کورنۍ، مور او پلار او ټول خپلوانو

سره تگ راتگ مې بند کړی؟

اقرا خو شیبې خاموش شوه د هغه وروسته یې کرار

وویل: دا ستا او ستا د کورنۍ موضوع ده زه پکې څه

ویلي نشم، خو که زما نظر وغواړي نو وایم چې کار دی

صحیح نه دی، هر رقم چې اوسېږي بیا هم هغه ستا

پلار دی او هغه ستا کورنۍ ده، او ته زما څخه ښه

پوهیږي چې خپلوی پرې کول خومره گناه لری.

د اقرا په خبرو مې سر وخوځاوه د رښتیا هم هرڅومره

دلایل چې راوړم بیا هم هغه زما کورنۍ ده د څو شیبو

خاموشي وروسته مې وویل: د خاله لورگاني دی

رانغلل؟

اقرا- نه، ادی ویل نن یو بل ځای میلمنې دی شاید سبا

يا بل سبا راشي.

- اوس بيکاره يې؟

اقرا- هو.

- راځه لارښو زما د پلار کور ته.

زما په خبر اقرا په خوشحالی او حیرت وویل: رښتیا

وايې؟

- هو، څې؟

اقرا- دا نو څنگه پوښتنه ده؟ معلوماتداره ده چې ځم.

او د دی خبری سره سم پاسیدل تر څو تیاره شې او

بیحد هم ژر تیاره شول لکه چې هغه هم وېرېدل چې

هسې نه زما اراده بدل شې او همداسي وه که دوه دقي

نور ناوخته کړی وای زما ارده بیرته بدلیدل کله چې

هغه مې تیاره ولیدل نو موټر سایکل مې له کوره

ووېست او روښانه مې کړو اقرا زما شاته کښیناستل او

محمد ما ځان سره مخکې کښینو او داسی حال کې

چې په یو لاس مې هغه نیولې وو په بل مې موټر

سایکل روښانه کړو او د بابا د کور خواته روان شوم.

د بابا کور ته د رسیدلو مخکې شیطان زر خله منع کړم
او زر فکر یې ذهن ته راته راوړل او د ټولو څخه غټ
فکر او اندیښنه مې دا وه چې د دومره وخت وروسته
که هلته لار شم هسې نه بابا مې بیخې کور ته پرینږدی
او د ټولو مخکې مې سپک کړي؟ او کنځل راته وکړي؟
په دې فکر دومره زړه نا زړه شوم چې غوښتل مې
موټرسایکل مخ وگرځم او بیرته کور ته لار شم، خو د
اقرا خبرو او دلدارۍ راکولو لږ زړه راته ډاډمن کړو او
روان شوم لاره کې اقرا ویل خالی لاس تلل بد دی او
یو شی واخله زه هم نه پوهیدم چې څه واخلم؟

آخر کې اقرا وویل یو من سیبان واخله ما هم همغه
واخیستل او روان شو کله چې د بابا د کور دروازی ته
ورسیدم نو بیحد وېرېدلې وم او استرس مې درلود
فکر مې کاوه یو نفر د ستوني څخه نیولی یم او نفس
اخیستلو ته مې نه پرېږدی د اقرا په غږ مجبور شوم د
موټر سايکل څخه ښکته شوم او دروازه مې وټکول
ځان سره مې د قران ټول زده شوی آیتونه وویل چې

بابا دی دروازه خلاصه نکړې او هسی نه د کوڅی منځ
کی په جنگ شو، او د لومړۍ ځل لپاره زما دعا قبول
شوه او د کور دروازه مروه خلاصه کړه زموږ په لیدو
دومره خوشحاله شوه چې حد یې نه درلود.

دومره خوشحاله وه چې بغیر له دی چې موږ کور ته
دعوت کړی د لیونیانو پشان کور خوا ته په منډه شوه
ترڅو ادی ته زموږ د راتگ خبر ورکړی د هغې په داسې
تلو ما اقرا ته د سر په اشاره وویل چې کور ته ننوځه،
هغه هم یو څه وپړېدلې ښکاریدل، حق یې درلود د
واده دوه درې کال وروسته د لومړۍ ځل لپاره خپل د
خسر او خواښی لیدو ته راتلل! هغه هم داسې خسر
چی زموږ په واده ناراض وو، د هغې د ننوتلو وروسته
ما هم په بسم الله، بسم الله موټر ساکیل کورته
نویست او دروازه می بنده کړل.

همدا چې دروازه مې بند کړل ادی له کور راووتل او
زموږ په لیدو یې سترگي له اوښکو ډکې شوی په بیحد

محبت باندی د اقرا او محمد مخ بیکل کړو اقرا هم د
هغې لاس بیکل کړو او ستړی مشی ورسره وکړل د
هغه وروسته حسنا او مروه ورسره ستړی مشی وکړل
او د هغه سره سم یې د اقرا د لاس تقریبا په زوره
باندی محمد کش کړو او په خوشحالی ورسره خبری
کول شروع کړل د هغوی داسی کار ته زما خدا راغله،
چی تازه می ادی ته فکر شو چې په ژړا یې زما خواته
را کتل مخکې ورغلم او نه پوهیدم ولی خو دومره یې
په لیدو خوشحاله شوم چې غیږ کې مې ونیول او دا
خُل ما د هغې وینستیان بیکل کړل

پر ما ادی بیحد گرانه وه خو هیڅکله می داسی غیږ
کې نه وه نیولی، زه په دی احساساتي وختونو او شیبو
کی ډیر ټنبل او شرمندوک یم خو نن نه پوهیدم د زړه
تنگون سبب وو که څه بل دلیل خو ادی می غیږ کې
ونیول ادی څو شیبې زما غیږ کې وژړل د هغه وروسته
یې په تلوار خپل اوښکی پاک کړل او ویې ویل:

ادی- خاوری دی زه شم د دومره وخت وروسته تاسو
نن راغلی یاست او زه د دی لځایه چی تاسو کور ته
دعوت کړم او خوشحاله اوسیرم ژاړم، راځی کور ته
راځی.

د ادی د خبری وروسته ټول کور ته ننوتلو ما شاوخوا
کتل خو بابا می چیرته ونه لید لکه چی کور کې نه وو؟
زموږ د ننوتلو سره سم د څو کالو وروسته ما د لومړي
ځل لپاره د طاهر ښځه ولیدل! ما بیخی لیدلی نه وه او
زه یو خاصیت لرم د ښځو سره هیڅ ډول خبری او
ستړی مشې نشم کولې، یعنی د ښځو سره د مخامخ
کیدلو وخت کی د هغوی لځایه زه شرمیرم او سر ښکته
اچوم د طاهر د ښځی په لیدو مې هم سر ښکته واچو
او په بیحد کرار انداز می ورسره ستړی مشی وکړل.

په نالي کښیناستم مروه او حسنا ته په کتو شوم
ماشاءالله خویندی مې غټی شوی وه! حسنا په لومړۍ
نظر کی راته سم طیبه ښکاره شوه مروه هم غټه شوی

وه خو دومره نه زه د هغوی او هغوی زما په لیدو
دومره خوشحاله شوی وه چې د بابا او طاهر نه
موجودیت مې بیخې لیاډه وویست او د هغوی سره په
خبرو شوم، نه پوهیدم څومره وخت تیر شوی وو چې
دروازه وټکیدل او مروه پاسیدل ترڅو دروازه خلاصه
کړي، څو شیبی نه وه تیر شوی چې د مروه غږ مې
واوریدو چې په خوشحالی ویل: طاها لالا راغلی
ورینداره هم ورسره ده محمد یې هم راوړی.

نه پوهیدم چې د هغې دا توضیح ورکول طاهر ته دی
که بابا ته؟ انتظار مې ډیر اوږد نشو او بابا په درنو
قدمونو او تروش تندي دهلیز ته راننوت. د هغه په لیدو
بې اختیاره لځایه پاسیدم ټول خاموش وه لکه چې
ټول د کوم جنگ یا دعوا انتظار درلود؟ ادی په بې کرار
انداز پاسیدل او غوښتل کوم څه ووايي خو د هغې د
څه ویلو مخکې د بابا شاته طاهر دهلیز ته راننوت او
همدا چي زه یې ولیدم او بیا هغه درنه فضا یې ولیدل
نو پوه شو چی حالت خراب دی نو ځکه ژر رامخکې ږو

او زما سره یې بغل کشی وکړه او په خوشحال لهجه د
فضا د بدلیدو لپاره یې وویل:

طاهر- اووو سترگی مو روښانه دا لمر نن د کوم خوا
راختلې چې ته دیکخوا راغلې؟
ما هم کوبښې وکړو ځان لږ عادی وښایم د بابا د تروش
تندی څخه می نظر واخیست او ومی ویل: ولای نن
جمعه وه زه هم بیکار وم نو ځکه دیکخوا راغلم.

طاهر- ښه دی وکړل.

زما سره د سترې مشي وروسته طاهر د اقرا خواته
وکتل او ورسره سترې مشي وکړل د هغوي څخه مې
نظر واخیست او د بابا خواته مې وکتل په بیحد دروند
نظر او تروش تندی د اقرا خواته کتل داسي په دروند
نظر چې زه لا ورڅخه وډار شوم څه ورسپړی اقرا ته!

د طاهر سره د سترې مشي وروسته اقرا په بیحد کرار
انداز بابا ته سلام واچو بابا هم څو شیبې ورته په ځیر
وکتل او بیا د سر په خوځولو بغیر له دی چی ما یا اقرا

ته کوم اهمیت ورکړې زموږ مخامخ د دهلیز کونج کې
په نالې کښیناست، د هغه په کښیناستلو ټولو یو هوسا
نفس واخیست! د ټولو فکر راحت شو او ډاډمن شول
چې بابا د جنگ اراده نلري، موږ هم کښیناستو مروه په
تلوار د بابا مخکې یو پیاله چای کیخودل طاهر زما
څنگ ته کښیناست او کوښښ یې کاوه خپل په خبرو
ماحول لږ عادی غوندې کړي.

او تقریبا خپل په کار کې بریال شو البته که د بابا
خاموش او دروند نظر له پام وغورځوم نو خپرو خیرت
وو، د نیم ساعت وروسته ادی دوي د اقرا سره بل
کوټې ته ولاړل ترڅو راحت مجلس وکړي او زه و بابا
او طاهر دهلیز کې یواځې پاتې شو څو شیبې
خاموشي وه لکه چې د طاهر خبرې هم خلاصی شوی
وه؟ ما خو هم بحث او خبره نه درلود چې وغواړم د
دوي مخکې وکړم نو خاموش ناست وم او بیحد بد او
نفس تنگ احساس مې درلود.

بابا- ذوالفقار ويل شاه کي غورځيدلى وى؟

د بابا په ناساپه غږ او پوښتني نظر مې د فرش د گلانو
څخه واخيست او ور ومې کتل حيرت مې وکړو، د بابا
غږ داسي حال کې چې غوسه ناک ښکاريږي خو د
انديښنې او تشويش نښې هم پکې وه؟
- هو، خو دومره لوى خبره نه وه.

بابا خپل سر کرار وخوځاوه او ويې ويل: فکر نه کوم
ذوالفقار دى هسې خبره وکړې! لکه چې خوږ شوى وى
چې هغه انديښمن وو؟

نه پوهيږم ولې خو د بابا د سوال ځواب څخه په
استرس او وېرې کې و وليدم، فکر مې کاوه د هغه
مطلب کوم بل څه دى؟

- نه، نه يم خوږ شوى ذوالفقار هسې انديښمن شوى.

بابا خپل د لاس پيالو راوخيست او غوښتل څه ووايي
خو د محمد په غږ چې د مروه د غيږ څخه يې ځان
جلا کړو او زما خواته په راځفاستلو شو او بابا، بابا

ناری وهل خاموش شو، بی اختیاره بغیر له دی چی د
بابا شتون ته پام وکړم غیږه مې خلاصه کړه او داسې
حال کې چی محمد می غیږ کې نیو ومې ویل: جان
بابا څه وای؟

مروه غوښتل محمد واخلي خو هغه ځان زما غیږ کې
نور هم پټ کړی و او چغې وهل نه یې غوښتل مروه
یې واخلي د هغه په دی کار لږ مې خپل د غیږی څخه
جلا کړو او ومې ویل: عمه دی نه ده؟ ولی عمه ته دې
نه ځی؟

محمد بیرته خپل ځان زما غیږ کې پټ کړو او خپل په
خوږه ژبه یې وویل: نې... نې.

د هغه دی کار ته زما خندا راغلل او مروه ته می وویل:
څو شیبی پریږده او کوم کار مه ورسره لره بیرته ستا
خواته درځې اوس هسی ناز کوی.

مروه چی زما خبره واوریدل نو محمد ته یې وویل:
نور دی نه اخلم اصلاً ستا عمې نه یم ولاړم.

د هغې په دې خبره محمد وروکتل خو فکر یې کاوه
چی هسی ټوکی کوی خو کله چې مروه بیرته د کوټی
خواته روانه شوه نو محمد هم زما د غیږی څخه جلا
شو او ورپسئ شو د هغه و دې کار ته زما خندا راغله
زما نظر لا د محمد خواته وو چې طاهر په خوشحاله
خو داسی لهجه چې حسرت او نامیدی ورڅخه
څرگندیدل کرار وویل: څومره ماشاءلله خوږ دی.

د طاهر خواته مې وکتل د هغه داسي حسرتمند لهجې
باندی مې زړه وسوځید نه پوهیږم مشکل د طاهر وو
که د ښځې؟ خو دا درې کاله د دوي د واده کیدل خو
تراوسه یې ماشوم نه درلود غوښتل مې ورته دلداری
ورکړم او ووايم خدای مهربان دی تا ته به هم اولادونه
درکړی خو زما د څه ویلو مخکې موبایل ته مې زنگ
راغلو، زییر و لومړۍ مې غوښتل پاسیږم او ځواب
ورکړم خو بابا او طاهر خاموش وه او داسی ښکاریدل
لکه چې غواړی زه همدلته ځواب ورکړم نو زه هم
مجبور شوم همدلته ځواب ورکړم.

زبیر- الو سلام علیکم.

- علیک سلام.

زبیر- چیرته یی؟

د بابا خواته چې کرار لگیا و خپل چای خښل ومې کتل

او ومې ویل: کور کې یم، کوم څه شوی؟

زبیر- بیکار یی؟

د زبیر د پوښتنو څخه په تنګ راغلم زړه مې غوښت ژر

تر ژر خپل خبره وکړی او لاړ شي نو ځکه ومې ویل:

څه کار لری؟

زبیر- ستا څخه مخکې ذوالفقار ته مې زنگ وواځه ځکه

تا ویلی وه موبایل دی مات شوی او د ذوالفقار سره

دی؟! خو هغه راته ویل موبایل دی خپل جوړ شوی وو

او تاته یې درکړی.

- هو هغه پرون ماښام ذوالفقار راکړو خپل جوړ شوی

وو!

زبیر- زه ښه ده کله زه راغلی وم چې درته بل موبایل

واخلم.

په حیرت مې وویل: غوښتل دی ماته موبایل واخلي؟
زبیر- هو، خو زړه دی مه خوشحاله کوه کوم ایفون مې
نه درته اخیست یو نوکیا موبایل مې درته اخیست چې
د مړی او ژوندی احوال دی ولرم، متاسفانه که لیاده دی
نه وی وتلی نو موږ شریکانو یو؟!

زړه مې غوښت یو دوه کنځل ورواچوم خو متاسفانه
چې بابا ناست و او نه کیدل نو ځکه ومې ویل: زه
صحيح ده مننه وروسته بیا خبری کوو.
زبیر- صبر چیرته روان یې؟ کار درسره لرم.

نور نو واقعا حوصله مې خلاصیدل تقریبا په قهرجن
لهجه مې وویل: څه کار لری؟ وایه.
زبیر- رسول مړ شوی.

په حیرت او تقریبا لوړ غږ مې وویل: څوک مړ شوی؟
زما په لوړ غږ د بابا او طاهر نظر هم زما خواته شو خو
بغیر له دی چې د هغوی کتلو ته کوم توجه وکړم بیا
مې زبیر ته وویل: څوک مړ شوی؟

زبیر- عه عجب شی یی خو ومې ویل کنه رسول مړ شوی.

- کوم رسول؟

زبیر- رسول یادوم رسول؟ لیاده دې وتلی زموږ د اقتصاد پوهنځي عمومي اول نمره او نماینده!

د زبیر په خبره تازه پوه شوم چې څوک یادوی، زموږ د اقتصاد پوهنځي لایق ترینه هلک رسول چې زموږ نماینده هم وو بیحد ځوان وو دا چې د مرگ خبر می واورید واقعا خفه شوم نو ځکه و مې پوښتل: نچ،نچ بیچاره څنگه مړ شوی؟ ټکر،مکر یې کړی که څنگه لا خو ډیر ځوان وو؟

زبیر- کاش ټکر یې کړی وای.

- څه مطلب چې کاش ټکر یې کړی وایي؟
زبیر- بدبخت خودکشي کړی.

د زبیر په دی خبره دا ځل نو بیخي د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه.

- ڇهه؟ خودڪشي ڪري؟ ڀه ڇهه خاطر؟

زبير- ولاڪه نه ڀم خبر خو دومره پوهيڙم چي دا ڇو
مياشتو ڪي اقتصادي حالت بيخي خراب وو او دا
دومره دوه ڪال ڪيدل چي د ڪار پسي گرڇيدو ڇو چا
ورته د جaro وهلو ڪار لا نه ورڪو، ڇو ڇله ڀي ڪوئبن
ڪري و چي قاچاقي توگه خارج ته لاڙ شي ڇو لڪه چي
قسمت ڀي نه وو هر ڇل نيول ڪيدو او بيرته ڀي راستو
تر دي چي نن ڀي د خودڪشي خبر ما ته مدثر راکرو،
خو ڊير خر دماغ انسان وو! پوهيڙي ڇان ڀي ڇنگه
وڙلي؟

د رسول د مڙه ڪيدو د خبر ڀه اوريدو دومره مڙه
طبعيت خراب شو چي حد ڀي نه درلود، ڪه ڇهه هم
چندان صميمي ملگري نه وو خو ڇلور ڪاله مو يو ڇاي
يو توگلي ڪي درس ويلي وو او ڇهه ناڇه يو يل مو سره
پيڙندل.

- نه، ڇنگه ڀي وڙلي ڇان؟

زبير- بيعقل ڇان د بار وڙونڪي موٽر مخڪي اچولي

بیخی یو هډوکی په بدن کی روغ نه دی پاتې داسی
ټوټه، ټوټه شوی زه دیته حیران یم که ځان یی مړ کاوه
نو یو آسانه لاره به یې خپل کړی وایی دومره دردناک
نو څوک ځان وژني!؟

د زبیر په خبرو مې لا زړه خراب شو ژر مې ورسره
خدای پاماني وکړل او موبایل می بند کړو، د بابا او
طاهر شتون مې یو دم لیاډه ویستلې وو او ټول فکر
می د رسول خوا ته وو او دیته مې فکر کاوه چې کله
یې ځان د هغه لوی موټر لاندی اچو ایا هغه دقه مړ
شوی یا که خپل د هډکو د مات کیدلو درد یی احساس
کړی؟ زړه به یې چودلي وی؟ یا هم شاید مغزه یې
شیندل شوی وی؟ هره شېبه مې ذهن کې نوی خیالونه
راتلل او زړه یې راخراب کاوه چې د طاهر په غږ په
ښود راغلم.

طاهر- ستا ملگری ځان وژنه کړی؟
تازه می د هغه او بابا خواته چی دوه سترګي ما ته

نیولی وو فکر شو په کراره انداز مې سر وخوځاوه او
ومی ویل: هو.

طاهر- ولی ځان وژلي؟

- نه پوهیږم زییر ویل ځینې ستونزی درلود.

طاهر- خدای دی وبخښی خو څومره بیعقل وو، د یو
څو ستونزو لپاره انسان نه باید داسی شیطان ته تسلیم
شی او ځان ووژنی.

- ځان وژن داسی آسانه خبره او پریکړه نه ده طاهر! د
نړۍ د ټولو څخه سخت کار همدا ځان مړ کول دی ته
فکر وکړه هغه به کوم حال ته رسیدلې وی چې داسی
یو عمل یې ترسره کړو او ځان یې ووژلو.

زما په خبره طاهر لږ خاموش شو او ویې ویل: هو
ولای دا خبره خو دی صحیح ده، ضرور مجبور شوی خو
بیا هم کار یې غلط وو.

- هو، سل سلنه یې کار غلط وو خو دومره پوهیږم چې
ضرور بد حالت کې وو، کله هغه ما لیدلی بیحد

عاجز، زحمتکش او لایق هلك وو څلور كاله پرلپسي نه
يوازی زموږ د ټولگي بلکي په ټول پوهنتون کې ټاپ
عمومي اول نمره وو، د دومره لياقت وروسته يو کار
ورته پيدا نشو او د بيکاري او اقتصادي ستونزو له
لاسه يې ځان وژنه کړې، دا خبره شايد تاته آسانه او
ریشخند ښکاره شې طاهر ځکه چې تا د هر خوا څخه
ډگي نه دی خوړلې ته د کوم ځای څخه د کار کولو
لپاره نه يې شړل شوی.

مخامخ می د هغه خواته وکتل نه پوهیږم ولی خو د
دی ټول کلونو مصیبتونه او دردونه می رایاد شول او
ومې ویل: تا تر دولسم ټولگي درس وویلو د هغه
وروسته بغیر د کوم زحمت او کوښښ څخه ولاړی او د
بابا سره دی کار شروع کړو، داسي حال کې چی موږ په
زحمت او تکلیف پوهنتون ته کامیاب شو بیا څلور کاله
مو په بترینه حالاتو کې درس وویلو او د زړه ویني مو
وخوړل ترڅو پوهنتون خلاص کړو

یوازی په دی امید چې یوه ورځ خپل پر پښو ودرېږو
او یو کار شروع کړو او خپل ژوند وکړو، خو د دومره
زحمت او درس ویلو وروسته موږ د پوهنتون لیسانس
ته چا د یو روپي ارزښت لا ورنکړو او حتا په هغه
لیسانس باندې موږ ته د جaro وهلو دنده لا رانکړل زه
خو ناامید شوم او د دومره درس وروسته کښیناستم او
دوکانداری مې د مجبوریت شروع کړل، خو زما ملگری
همت وکړو او ماسټري هم وویل په دی امید چې شاید
د هغه په برکت ورته کوم کار پیدا شي خو بیا هم ورته
چا کار ورنکړو، یعنې اتلس کال درس ویلو وروسته چا
ورته د ماشي اندازه لا ارزښت ورنکړو ځکه واسطه یې
نه درلود او نن سبا ټول کارونه په واسطې دی، نو ته
فکر وکړه دی که خودکشی ونکړی نو څوک به یې
وکړی؟

که ذوالفقار زما لاس نه وایي نیولي او د هغه مرسته نه
وایي نو زه شک نلرم چې زما حالت هم اخر خودکشي
ته رسیدلی وای. بیا مې کرار وویل: ته څه خبر یې

شاید ما هم یوه ورځ ځان وژني ته فکر کړی وی؟
دا خبره مې کرار وکړل خو لکه چې بابا واوریدل ځکه
قهرجن غږ یې پورته شو.
بابا- څه دی وویل؟
- هېڅ.

نه مې غوښتل یو نن چې راغلې یم کوم جنگ جوړ کړم
خو بابا لکه چې زما د دی اخری خبری څخه ډېر غوسه
شوی وو او تقریباً خپل پیاله یې داسې خوځول لکه
چې غواړی وار وکړی؟ د هغه د حال په لیدو خپل د
کړی خبری څخه پشیمان شوم اصلاً پر ما څه جبر وو
چې دویته مې وویل یوه ورځ مې د ځان وژنی اراده
درلود؟ عجب خر بیعقل یم. ښه

وو طاهر خبره بدل کړل او یو بل بحث یې راوخیست
که څه هم بابا تندي همغسې تروش نیولی وو خو نور
څه یې ونه ویل. ماښام آذان خواته ما غوښتل کور ته

لار شم خو ادى او طاهر بيحد زارى وکړل او اخر کې د
بابا په خبره چې ويې ويل: پاتي شه نن شپه.

زه هم پاتي شوم، نه پوهيږم خو نن راته بابا عجيب
غوندې ښکاريدي، دا څو کلونو کې ما داسې نه وليدلى
نن زما خبرو ته يې غوږ نيولى وو او غوږ نيول څه
کوى چې زما خبرى ورته مهم وه! کله چې ومى ويل ما
ځان وژني ته فکر کړى وو نو د بابا رنگ يو دم بدل شو
لکه چې بيحد خفه شوى وي په دى خبره!

ماښام هم ادى غوښتل طيبه د ماښام ږوږۍ ته را
وغواړې خو بابا ويل نن ماښام يې مه را غواړه او
پريږده په کراره ږوږۍ وخورو، ما لومړۍ گمان وکړو
چې بابا شايد د طبيبي څخه غوسه وي يا هم د هغې د
ماشومانو د شور ماشور څخه يې ښه نه راځي، خو
وروسته مې يو فکر ذهن ته راغلو طيبه هېڅکله يوازى
نه راتلل او فريد ضرور ځان د سريښ پشان ورسره
وصل کاوه او راتلو او ټولو ته معلوم وه چې ما د فريد

څخه څومره بد راځي نو شايد په همدې خاطر بابا ادې ته وويل چې پرېږده نن شپه په کراره ږوې. وخورو!

يعنې امکان لري بابا زما په خاطر داسې کار کړي وي؟
که څه هم د امکان څخه لري خبره وه چې بابا دې وغواړي زما خاطر وکړي او زما خوشحالي دې ورته مهم وي خو نه پوهيږم ولې د بابا په کار خوشحال شوم!

ماښام د کلونو وروسته ټول په يو دسترخوان کښيناستو د کور ښځې زموږ څخه لري د دسترخوان په بل سر کښيناستي او موږ دې بلخوا، ادې زما د خوبښې ږوې. پخه کړې وه وريجي بغير د کشمش څخه او د چرگ غوښه، زه د طاهر څنگ ته کښيناستم بابا د دسترخوان سر کې ناست وو او ټول يې د نظر لاندې وه د ږوې وخت کې د تل پشان محمد شوخي شروع کړل او د هر کس خواته ورتلو او خبرې کول هغوی هم ورته يو، يو گوله ږوې. خوله کې ورکول او محمد هم

په خوشحالی همداسی روان کله چې ماته راوړسید ما
غیرې کې ونیسو ترڅو نورو ته مزاحمت ونکړي خو هغه
چغی وهل شروع کړل ترڅو پرېږدم هغه خپل شیطنت
وکړي، زه او محمد لا په کشمکش کې وو چې بابا
وویل: پرېږده څه کار ورسره لری؟

بابا دا خبره په دومره غوسه وکړل چې ما بې اختیاره
محمد خوشې کړ او هغه هم په خوشحالی بیا خپل کار
شروع کړو بابا ورته په مسکا کتل باور مې نه راتلو بابا
لکه چې محمد خوبښ شوی وو؟ ځکه ما لیدلي و بابا د
ماشومانو سره چندان ښه رفتار نه درلود او کوم
مجلس کې چې ماشوم وایي هغه یې د باندې باسو او
ویل یې د ماشومانو د چغ ماچغ عصاب نلرم، خو نن
لکه چې بابا د محمد شیطنت او شوخي خوبښ شوی
وه او دا ماته بیحد عجیب وه.

د ږوږۍ خوړولو وروسته کله چې د چای نمبر شو نو
محمد بیا خپل کار شروع کړو موږ ناست وو او هغه د

دهليز مينځ کی لکه د پيشو بچي پشان يوځل د حسنا
خواته خفاست بيا د مروه خواته او حتا کله ناکله د
طاهر خواته هم راتلو البته طاهر ورته چاکليټ نيو او
هغه راتلو کنه د هغه بغير دومره نه راتلو او د طاهر
سره يې لږ بيگانگي کول، د محمد له لاسه موږ ټول
مجبور شوی وو چې خبل پياله چاي لاس کی ونيسو
ترڅو هغه ونه سوځيږي، همدی خفاستلو، راخفاستلو
کې محمد د بابا خواته ورغلو او د بابا د لاس تسبيح ته
خير شو د هغه په دی کار ما بی اختياره ورباندی غږ
کړل.

- محمد ديخوا راشه.

خو هغه د نې، نې پر ويلو نور هم د بابا خواته نږدی شو
او لاس يې د هغه د تسبيح خواته ونيو، زه پوهيدم
چې هغه تسبيح په بابا خومره گرانه ده، ما د هغه
تسبيح په سر دومره وهل د بابا څخه خوړلی وه چې
حد يی نه درلود، نو ځکه نه مې غوښتل چې محمد دی

هم ورباندي وهل و خوري همدا چي د پاسېدلو اراده
مي وکړل ترڅو محمد د بابا څخه لري کړم بابا محمد
په غيږ کې ونيو او خپل تسبيح يې د هغه په لاس کې
ورکړل.

د بابا په دې کار د حيرت څخه مې سترگي راووتل، بابا
دا تسبيح په عام اصطلاح خپل پلار ته لا نه ورکول،
دومره ورباندي گرانه وه چې حد يې نه درلود خو نن
يې هغه د محمد په لاس ورکړل، بابا نن بيحد عجيب
غوندي رفتار کاوه ما ته او محمد ته يې بيحد توجه
کول، په کرار کښيناستم او هغوی ته په کتو شوم
محمد تسبيح هسې ښورول بابا مسکا په خوله تسبيح
د محمد په گوتو کې واړول او ويې ويل: داسي تسبيح
واړوه او ووايه الله،الله.

د بابا په خبره محمد هم همغسې وکړل د تسبيح دانه
يې اړول او خپل په خوږه ژبه يې الله،الله ويل دومره
په خوږ انداز تسبيح اړول چې ټولو ورته پخندا کتل

بابا سر ښکته کړو او تندی ورڅخه ښکل کړو محمد هم
د څو شیبو وروسته د بابا له غیږی پاسید او بیا یې
خپل شیطنت شروع کړو، د ماښام تر لس بجو ناست وو
او مجلس مو کاوه البته زیاتر خبری طاهر، مروه، حسنا
او ادی کول دی منځ کې زه، اقرا او بابا خاموش وو د
طاهر ښځې هم کله ناکله خبری کول بیحد عاجز او
حیاناکه جنی ښکاریدل د هغې او طاهر په لیدو بی
اختیار مې زړه کې دعا وکړل چې خدای دی ورته یو
اولاد ورکړی اولاد د خدای نعمت دی.

د لس بجو وروسته زه پاڅیدم او اقرا ته مې اشاره
وکړل چې نور تیاره شې چې لارښو زموږ په پاسیدو
ادی په تلوار وویل: چیرته ځې زویه؟
داسی حال کې چی د محمد د لاس څخه مې د بابا
تسبیح اخیستل ومې ویل: نور نو شپه تېره شوه غوره
به وی چې موږ هم کرار، کرار حرکت وکړو لاره لری ده.
د ادی د څه ویلو مخکې بابا په دروند غږ وویل: یو نن
که دلته پاتي شي قیامت به رانشي!

د بابا په خبره مې وروکتل او خندا راغلل، د بابا لهجه
بیحد د ذوالفقار پشان وه هغه هم کله ناکله داسی ماته
ویل که څه هم زړه مې غوښت لاړ شم خو دا چې بابا
وویل مه څه او ادی هم ټینگار کاوه نو مجبور پاتي
شوم ادی یو کوټه ما او اقرا ته راکړل ترڅو هلته ویده
شو ما هم د بابا تسبیح د محمد د لاس واخیستل او
بابا ته مې ورکړل او د هغه کوټې پخوا روان شوم کوم
چې ادی ما او اقرا ته د خوب کولو لپاره تاکلې وه،
بیحد خوب راتلو محمد هم نور د خوب زنگیدو ادی
دوه کمپل راوړل اقرا هم ځایونه واچول محمد مې یه
نالي څملو او خپل هم څملیدم بیحد نن ستړی وم
داسی حال کې چې کوم خاص کار می هم نه وو کړی
خو بیا هم د ستړیا احساس مې کاوه.

اقرا او محمد خو همدا چې څملیدل ویده شول خو زه
تر څو دقو ویښ وم او د نن ورځی کارونو ته مې فکر
کاوه د بابا داسی ناساپه مهربان کیدلو ته او د هغه
رفتار ته چې د محمد سره یې درلو، اوس مې هم باور

نښو کولای چې بابا دی داسی مهربان رفتار زما او د محمد سره کړی وی! د اقرا سره یې چلند لږ تریڅ وو خو بیا هم خوشحال وم چې کوم څه یی ورته ونه ویل نه پوهیږم ولې د اقرا سره داسی تریڅ چلند درلود؟ البته د اقرا سره یې د تریڅ چلند اصلی دلیل د استاذ له سبب و.

نه پوهیدم بابا اخر ولی د استاذ څخه بد راتلل؟ په همدی فکرونو کې کرار، کرار مې سترگی گرم سول او ویده شوم، د ویده کیدلو څخه مې دومره وخت نه و تېر شوی چې د دروازی د لاستي په پورته او ښکته کیدو خوب مې وپرېد او راوینښ شوم کوټه کې توره شپه وه لومړۍ پوه نشوم چې ایا کوم کس غواړی د بیرون څخه دروازه خلاصه کړی که له دننه؟ هېڅوک نه ښکاریدل خو د څو شیبو وروسته سترگی می د تیاری سره عادت شول او محمد مې ولید چې کوبښښ یې کاوه دروازه خلاصه کړې او بیرون لاړ شی.

د هغه په لیدو خپل ځای کې کښیناستم خو د دی څخه
مخکې چې منع یې کړم له کوټې ووت، د هغه په وتلو
زه هم په تلوار لځایه پورته شوم محمد دهلیز کې روان
وو کرار مې ورپسې غږ کړل خو هغه بغیر له دی چې
کوم توجه وکړی همغسې روان وو، بی حوصله مې
پوف کړل او خپل گامونه مې تیز کړل ترڅو غږ کې
واخلم هغه بیحد شوخ وو او نن چې دومره شوخي او
شیطنت یې وکړو نو خوب کې هم د هغه شیطنت کولو
لپاره روان وو هغه د دی څخه مخکې هم داسې کار
کړی وو او کله به چې له خوب پاسید بغیر له دی چې
وگوری ماښام دی یا نیمه شپه ده روان کیدو به یو ځل
خو خوب کې د حویلی تر دروازی تللی وو او غوښتل
یې د استاذ کور ته لاړ شې هغه هم په نیمه شپه د
ظالم زوی وپړېدی هم نه!

د دی څخه مخکې چې ورته ورسیرم هغه د دهلیز
دروازه خلاصه کړه او بیرون ووت د هغه په دی کار
حیرت مې وکړو، هغه نن درسته ورځ دهلیز کی شوخی

کول نو باید همدلته پاتی شوی وایی نه دا چی د دهلیز
خخه ووځې خو بیا مې فکر وکړو چې شاید د مروه یا
هم د حسنا پسې گرځی، و وېرېدم چې زینو کې ونه
غورځیږی نو ځکه په تلوار ورپسی ورغلم خو کله چې
د دهلیز دروازی ته ورسیدم نو محمد مې د زینو لاند د
زیرزمینی دروازی سره ولید.

د هغه په دی کار لږ وډار شوم، یوه ثانیه کې څنگه د
دومره زینو خخه ښکته شو؟ د خولی لاری مې تېرې
کړل او بیا مې ورباندې غږ کړل خو هغه هېڅ زما
خواته نه کتل داسی لکه چې هېڅ زما غږ نه اوری؟ د
زیرزمینی دروازه یې خلاصه کړل او ننوت د هغه په
دی کار پوه شوم چې خبره عادی نه ده که څه هم
بیحد ډاریدلې وم او که محمد نه وایې ولاکه د
زیرزمینی خواته مې گام لا اخیستی وایی په دی نیمه
شپه کې خو دا چی محمد هلته لاړو نو بی اختیار
ورپسې شوم زیرزمینه دروازه می لږ خلاصه کړه هېڅ

نه ښکاریدل توره شپه وه کرار مې غږ کړل: محمد
محمد!

خو ځله مې غږ کړل خو هېڅ ځواب مې ترلاسه نکړو
کامل ننوتلم او غوښتل مې د زیرزمیني گروپ روښانه
کړم چې ناساپه د شالخوا یو چا په کلک شئ ووهلم او
د هغه سره سم د زیرزمیني دروازه په کلک بند شول
دومره کلک یې وهلي وم چې بی اختیاره مې اه له
خولی ووت او پر ځمکه وولیدم د څو دقو لپاره بدن
مې یو دم فلج شو او هېڅ حرکت مې نشو کولای
احساس مې کاوه د پوزی څخه مې وینه روانه ده، نه
پوهیدم چې چا وهلی یم او څوک دی؟

خو دومره پوهیدم چې چندان ښه شیان او خبری مې
مخکې نه دی، کوښښ مې وکړو پاسیږم او د لږ
کشمکش وروسته دومره وتوانیدم چې کښینم شاوخوا
مې وکتل هېڅ څوک نه ښکاریدل که څه هم تر مرگ
وېرېدلی وم خو بیا هم فکر مې د محمد خوا ته وو،

بغير له دی چې خپل د سر درد ته کوم توجه وکړم هغه
ته مې اواز کړو خو بیا مې هم خواب خاموشی وه، یو
حس مې ویل چې هغه ماشوم له سر محمد نه وو او دا
ټول یو بهانه او چل وو چې ما تر زیرزمینی راکش کړي
په دی فکر په تلوار بغير له دی چې خپل د سر درد یا
خپل د پوزی وینو ته پام وکړم د زیرزمینی د دروازی
خواته می حمله کړل خو لا می لاس دروازی ته نه
ورسیدلې چې یو چا له پښو کش کړم او پر مخي پر
ځمکه وغورځیدم.

دومره کلک ټک مې وخوړو چې خپل د پوزی د مات
کیدلو غږ مې پخپل واورید د ډیر درد او وېرې څخه
ژړا راغلی وه، د یو چا د قدومونو غږ مې خپل شاوخوا
احساس کاوه کوبښنې مې وکړو پاسیږم خو احساس
مې کاوه یو سل کیلو یې وزن مې پر ملا پروت دی او د
ولاریدو اجازه یې نه راکول د ډېر وېرې او درد څخه
مې یو څاڅکي اوښکه له سترگو تویه شوه په هغه
تیاره کې می د زیرزمینی کونج کې د یو نفر په سایه

نظر ولگید، شاوخوا بیحد تیاره وه خو بیا هم ما کولای
شو د هغه کس شتون هلته احساس کړم.

په کرار قدمونو زما خواته رانږدی کیدو د هغه په هر
قدم نږدی راتلو زما د زړه درزا زیاتېده او د پورته کیدلو
لپاره مې کوبښښ کاوه خو هیڅ فایده نه درلود
کرار، کرار رانږدی شو همدا چې زما څنگ ته راوړسید له
ځمکې پورته کړم او د زیرزمینی په دیوال یې ولگولم
مخ مې نشو ورڅخه لیدلی خو د ستمې او خر، خر نفس
اخیستل مې ورڅخه احساس کولای شول خپل گرم
ساه یې زما په مخ خالی کړل او په یو بیحد دروند او
عجیب غږ یې وویل: تا زه راوغوښتلم.

دومره یې کلک زما ستونی نیولی وو چې نفس مې
نشو اخیستی مخ مې د نفس نه اخیستلو له سبب مخ
پر شین کیدو وو او خپل اخری ساه گاني مې اخیستي
چې ناساپه د زیرزمینی دروازه خلاصه شوه.

د هغه سره سم د هغه کس د لاس زور هم لری شو او
زه په زنگونو باندی پر ځمکه وغورځیدم ډیر ژر د
زیرزمیني گروپ روښانه شو او ما د زیرزمیني د
دروازی سره بابا ولید چې په حیرت او اندیښنی زما
خواته راکتل، د گروپ روښانه کیدلو سره سم شاوخوا
مې وکتل او د محمد په نه لیدو هوسا ساه مې له
سیني ووتل لکه چې د رښتیا هم محمد یو بهانه وو
ترڅو ما لاندی زیرزمینی ته راکش کړی! بابا په تلوار
زما خواته راغي.

بابا- څه شوی پر تا؟ دلته څه کوی؟ دا خوله او پوزه
دی ولی داسي په وینو ده؟
په زحمت باندی له ځمکی پاسیدم خپل په لاس مې
خپل پوزه ونيول بیحد درد یې کاوه که څه هم
وېرېدلې وم خو کوبښن مې وکړو ځان عادی ښکاره
کړم او ومې ویل: وغورځیدم.
زما په خبره بابا په حیرت وویل: دلته وغورځیدلی؟ د

څه لپاره دلته راغلی وی په دی نیمه شپه چې
وغورځیدلې؟

نه مې غوښتل بابا دی پوه شی چې زه د پیریانو سره
لاس او گریوان یم، ځکه پوهیدم چې دا خبره ذوالفقار
ته کوی او یو ځل بیا ذوالفقار زما په ستونزو کې راگیر
کیدې نو ځکه په دروغو مې وویل: نه زینو کې
وغورځیدم او پوزه مې پر وینو شول غوښتل مې
تشناب ته لار شم او خپل لاس او مخ و مینځم خو دلته
توره شپه وه هېڅ مې ونه لید او بیا وغورځیدم
متاسفانه! وبخښی ستاسو خوب مې هم لکه چې
خراب کړو؟

بابا څو شیبې په ځیر راوکتل داسي چې بی اختیاره ما
خپل د خولی لارې تېر کړل.
بابا- د څه لپاره د کوټي څخه دی راوتلی وی چې زینو
کې وغورځیدی؟ که د اوبو څښلو یا تشناب لپاره

راوتلی وی نو پورته منزل کې دا ټول شیان شته څه
ضرورت د لاندې منزل خواته راغلی؟

د بابا په داسې مشکوک او درنه لهجه پوه شوم چې
شک یې کړی.

- ه .. هغه حویلی لخوا مې غږ واورید نو غوښتل مې
وگورم څه خبره ده؟

بابا- عجیب ده ما خو کوم غږ وا نه وریډ!
نه پوهیدم نور څه ووایم؟! یوازینی لاره چې ذهن ته
مې راغلل هغه دا وه چې خپل ځان لږ په ټکی ووهم نو
ما هم همداسې وکړل خپل پوزه می ونيول او ومې
ویل: اخ.. زما پوزه لږ درد کوی لاړشو ویې مینځم بیا
به خبری وکړو.

د دی خبری سره سم بغیر له دی چی د بابا مشکوک نظر
ته کوم توجه وکړم د زیرزمینی څخه ووتلم او پورته
منزل د تشناب خواته لاړم، خپل پوزه مې ومینځل خو
بیا هم درد یې درلود او نفس مې سم د پوزی څخه

نشو اخیستی همغه حال کې چی خپل پوزه می مینځل
دیته مې فکر کاوه چی اخر هغه څه و چی پر ما یې
برید وکړو؟ ویل یې تا زه راغوبنتلی یم؟ دا نو څه
معنا؟ سبا باید ضرور یو ځل د شموئیل سره وگورم او
پوښتنه وکړم، اه شموئیل نن هم مرستی ته رانغلو او
که بابا نه وایې راغلی خدای خبر زما به څه حشر
وایې؟

د دی وروسته چې خپل پوزه مې له وینو څخه پاک
کړل له تشناب ووتلم بغیر له دی چی شاوخوا وگورم په
تلوار کوټی ته ننوتلم ترڅو بیا د بابا په گیر ورنشم او
جنایی پوښتني راڅخه شروع نکړی. اقرا او محمد کرار
ویده وه، په کرار گامونو د محمد خواته ورغلم څنگ
کې کښیناستم نن زه د هغه لپاره تر زیرزمیني ولاړم
کنه خدای پر سر شاهد دی ټول نړۍ هم که زما پر نوم
کړی وایي قدم مې لا په هغه نیمه شپه کی د زیرزمیني
خواته نه اخیست خو نه پوهیږم کله چې د محمد په
شکل هغه پیړی مې ولید نو ناساپه لکه چې زما بدن

کې زر کیلو واټ انرژۍ راغلی وی داسی په تلوار
ورپسی ورغلم بغیر له دی چی ځانته فکر وکړم

یوازی او یوازی فکر می د محمد خواته وو چی پر هغه
خو کوم شی نه وی شوی؟ اه د رښتیا چی هم اولاد د
انسان د ښمن دی. کرار مې تندی ورڅخه ښکل کړو چې
هغه هم خوب کې تندی تروش کړو او په بل څنگ شو
زه هم له څنگ یې پاسیدلم او خپل ځای ته ورغلم
بیحد مې خوب راتلو که څه هم اندیښمن او وېرېدلې
وم خو بیا هم خوب دومره راباندی غالب وو چې بغیر
له دی چې کوم بل موضوع ته فکر وکړم سترګي می
پټي کړل او ویده شوم.

سهار د دې څخه مخکې چې ادی دوي پاسیږی د کار
پخوا روان شوم او اقرا ته مې وویل چې غرمي خواته
تیار اوسیدې ځکه د کار ژر بیرته راځم او څو کور ته،
هغې هم د خوب حالت کې د سر په خوځولو زما خبره
تایید کړل بغیر د نور څه ویلو د محمد مخ مې ښکل

کړو او د کور ووتم پوزه مې درد کول او پوهیدم چې خامخا به شنه شوی وی داسې لکه چې جنگ مې کړی وی او یو چا په بوکس وهلې اوسیدم؟ البته همداسې هم وه خو په دې توپیر چې جنگ کوونکي زه نه وم او یو پیری وهلی وم تر اوسه مې د هغه خبرې ذهن کې ګرځیدل څه مطلب چې ما راغوښتی؟

دومره د دې خبرې په اړه مې فکر ګډوډ وو چې هېڅ پوه نشوم څنګه دوکان ته ورسېدم؟ دوکان مې تازه خلاص کړې وو چې زبیر هم راوړسید زما په لیدو یې په حیرت وویل: جنگ دې کړی؟
- نه ولې؟

زبیر- دا مخ او پوزه دې ولې داسې شنه ده؟ لکه چې یو چا سم وهلې اوسیدې؟
بیا بغیر له دې چې زما د کوم ځواب په تمه شی رانږدې شو لاس یې زما د مخ خواته راوړو خو ناساپه زما مغزی ته یې فکر شو او داسې حال کې چې په هغه یې لاس واهه ویې ویل: دا مغزی دې ولی داسې شین دی؟

داسی ښکاری لکه چې یو چا له ستوني نیولی
اوسیدي؟

خپل مغزی ته مې هېڅ فکر نه وو د زبیر په خبره د
دوکان د هینداری خواته وگرځیدم او د رښتیا هم د
ستوني شاوخوا می شنه وه کوم خوا چې ماښام هغه
پېری نیولی وم، لعنت دی ورباندې داسی زور یې درلود
نږدی مړ کړی وم.

زبیر- ولی خبری نکوی؟ د ذوالفقار سره دی جنگ کړی؟
هغه وهلی یی؟

- ته ولې هرځل چې ما لږ خوږ وگوري فکر کوی چې
ذوالفقار وهلی یم؟

زبیر- نه چې ډېر خوش اخلاق دی ځکه فکر کوم.
په پوسخند مې وویل: هغه ما نه وهې خپل گمان پر ما
مکوه.

زبیر بد، بد راوکتل او داسی حال کې چې د دوکان هغه
بلخوا ته تلو ویې ویل: ما ته گوره د چا په فکر کې یم؟

ورځه مړ شه خیرن.

د زبیر داسی غوسه ناک لهجې ته مې خندا راغلل خو
میاشتي مخکې زبیر یو ریشخندی کار وکو هسې
میدان بغیر د کوم خبری ذوالفقار ته زنگ وهلی وو او د
دروغو یې ویلي وه چې طاها موټر وهلې او موږ
شفخانه کې یو؟ او بغیر له دی چې مثلاً ووايي په
فلانکي یا بیستانکي شفخانه کې یو موبایل بند کړې
وو ذوالفقار هم لکه د لیونیانو پشان د ښار ټول
شفخاني زما پسی کتلې وه او اخر کې د درې ساعتو
وروسته کله چې د ټول خوا نامید شوی وو زموږ د
دوکان خواته راغلو چې شاید دلته د کوم چا څخه زما
احوال واخیستل شی؟

او د راتلو سره سم پر ما چې د دی ټول موضوعاتو
څخه ناخبر وم نظر ولگید او پوه شو چې زبیر ورته
دروغ ویلې، هې هې نو کله چې خبر شو زبیر هسې د
دروغو دا خبره کړی داسي زبیر ووايه چې تر دوه

ورځو دوکان ته نشو راتلې، کله چې ما د زبیر څخه
پوښتنه وکړل ولې دی داسې دروغ ذوالفقار ته ویلې؟
نو زبیر ډېر جالب ځواب راکړو ویل یې نن ورځ د
دروغو عمومي ورځ ده او دی ورځ کی خلک دروغ
وايي! دومره ریشخند ځواب، د هغه ځواب وروسته
حق مې ذوالفقار ته ورکړو چې ښه یې وږېوی، د هغه
ورځی وروسته زبیر د ذوالفقار څخه بیحد وېرېدی
البتہ ترڅو وخته ورڅخه مرور هم وو خو بیا یې اشتي
وکړل.

زه همدې فکرونو کې وم چې زبیر خپل د لاس کتابچه
زما خواته راوچول او ویې ویل: څه مرگ درباندي
شوی نغواري ووايي چا دا رقم تور او شین کړی او
وهلی یې؟

- وهل دې صحیح وویل خو.

زبیر- خو څه؟

- خو کوم کس نه یم وهلی.

زبیر- څه مطلب کوم کس نه یې وهلی؟ نو چا داسې

کړې یې؟

بیا بغیر له دې چې زما ځواب ته په تمه شې په حیرت
یې وویل: مه وایه چې کوم پیری وهلی یی؟
- افرین هوبنیار شوی یې.

زبیر په ورخطای زما خواته راغلو او ویې ویل: درد او
بلا او هوبنیار شوی یې، څنگه یو پیری ووهلې؟ د څه
لپاره؟

د زبیر په زیات پوښتنو مجبور شوم د پرون ماښام ټول
کیسه ورته وکړم زما د خبرو خلاصولو وروسته زبیر په
ژور فکر کې لاړ د څو شیبو خاموشی وروسته یې
ووویل: د هغه د دې خبرې مطلب څه وو چې تا زه
راغوبښتلی یم؟

- هومم ولای زما فکر هم همدې خبرې ته دی، خو نه
پوهیدم چې ولې داسې خبره وکړل په څه دلیل؟!
زبیر- امکان لری دا همغه ستا د ماما کور کی د څاه
پیری وی؟ هلته خو یې کوم څه درته ونه ویل شاید
اوس راغلی چې خپل غچ "انتقام" واخلي؟

- نه پوهيږم دماغ مې هېڅ کار نکوي، خو پر يو موضوع لږ شکمن يم.

زبیر- کوم موضوع؟

- فکر کوم د هغه د دی خبری مطلب شاید هغه جادو ته اوسیدی کوم چې موږ خلاص کړو؟ ما ویلی وه درته کته جادو تل یو پیړی باندی تړلی وی؟

زبیر- هسې خبری مکوه اول خو دا چی هغه جادو ما خلاص کړو نه تا نو که کوم پیړی درلود باید زما خواته راغلی وایی نه تاته.

څه مې ونه ویل او خاموش شوم فکر مې زر خبرو خواته لاړو او د ټولو څخه بتر یې دا چې هسې نه کوم ورځ پیریان زما لځایه محمد یا اقرا ته ضرر ورسوی، زه خپل وهل او ټکولو ته دومره نه وم خفه لږ، لږ مې ورسره عادت کړی وو خو خدای مکړه که کوم ورځ وغواړی اقرا یا محمد ته کوم زیان ورسوی ډاډمن يم هغه ورځ زه خپل ځان خپل مړ کوم.

زبیر- اوس څه وکړو ستا په نظر؟

- نه پوهیږم.

زبیر- زما خبره منې خپل خسر ته ووايه هسې هم
لومړۍ ځل هغه درسره مرسته وکړل شاید بیا هم کوم
مرسته وکړی شی؟

- فکر نکوم دا ځل کوم مرسته وکړی شی.

زبیر- ولی؟

- استاذ کوم تعویذ نکوی یوازی د قران کریم سورتونه
وايي او دم کوی او د حق تېر نشم د هغه زیاتر دمونه
هم گټور دی خو کله چی همغه سورتونه زه وایم هېڅ
اثر نکوی!

زبیر- ولی اثر نکوی؟

- هومم استاذ ویلی وه زه ورباندی عقیده نلرم.

زبیر- څه مطلب ته عقیده نلری؟ ته مگر قران نه منی؟

- بی له شک چې منم یې.

زبیر- نو بیا؟

- عقیده او مثل فرق کوی زبیر زه چی کله وډار شم دا

ټول سورتونه وایم خو زړه کې می دا عقیده وی چې دا
کوم فایده نشی کولای او پیریان به ضرور ما ته کوم
تاوان راوړسوی.

زبیر- دیته وېره ویل کیږی، او خفه نشي خو ما هم د
یو چا څخه اوریدلی وه چې پیریان زیاتر په هغه
کسانو غالب دی او هغوی وېروی کوم کسان چې ډارن
وی.

- مننه د نیک نظر څخه دی.

زبیر پخندا وویل: هیله کوم.

- مرگ، مرگ خیرن تا هغوی څه لیدلی چې داسی سینه
ټکوی! پوهیږی کله چې هغوی راځی څومره وحشت او
وېره لری؟

زبیر په بیغم خیال خپل اوږی پورته واچول او ویی
ویل: هر څنگه چې وی خو زه نه وېرېږم.

په دروند نظر مې وروکتل او ومې ویل: خدای دی نن
ماښام یو دانه پر تا برابر کړی چې پوهه شی زما پر

حال.

زبیر- مرگ د سپی بچی په دی خبره دی.
پخندا مې وویل: څنگه لکه چې له نوم څخه یې لا و
وېرېدې؟

نیم ساعت مو بڼه په دی خبرو جنجال وکړو د هغه
وروسته د زبیر مشوری شروع شوی او ویل یې راځه
یو بل مولا ته لاړ شو او پېر یې هم ټینګار درلود چې
تیل داغ مولا ته لاړ شو! خو ما انکار کاوه هېڅ مې د
دی مولا د نوم څخه لا بڼه نه راتلل موږ په همدې خبرو
کې وو چې د دوکان دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار
راننوت.

د ذوالفقار په راتلو ما په نامحسوس توګه زبیر ته
سترګي تنګي کړل ترڅو نور دا موضوع پرېږدی او
ذوالفقار ته څه ونه وایي، هغه هم پوه شو او ژر یې
موضوع بدل کړل

زبیر- نظر نشې څنگه نن زموږ دا عاجزانه دوکان ته مو

تشریف راوړو؟

ذوالفقار- سلام.

- عليک سلام، ښه يي؟

ذوالفقار په تروش تندي زما خواته راوکتل او ويې

ويل: زه خو ښه يم خو پر تا څه شوی؟ دا مخ دی ولی

داسی دی؟

- کوم خاص خبره نه ده وغورځيدم.

ذوالفقار- سترگي نلری؟

- سترگي لرم خو شانس نلرم بدبختانه.

ذوالفقار څو شیبی بد بد راوکتل خو د دی څخه مخکې

چی بل څه ووايي زییر وویل: ته څنگه په دی سهار

وختی زموږ خواته راغلی؟ څه شوی؟

ذوالفقار- نه څه باید وشي؟ هسی زړه مې تاسو دواړو

پسي تنگ شوی و نو ځکه راغلم.

د ذوالفقار په دی خبره ما او زییر یو بل ته مشکوک

وکتل چې زییر طاقت ونشو او پوښتنه یې وکړل: نن دا

لمر د کوم خوا راختلی چې تا زموږ دواړو پسی زړه

تنگ شوي

ذوالفقار داسی حال کې چې خپل لاس یې د میز په سر
کیځودو په پوسخند وویل: زه تل ستاسو یاد کې یم او
ستاسو په لیدو خوشحالیږم البته په دې شرط چې کوم
بد کار مو نه وی کړې او زما پر عصابو نه یاست تللی.

د ذوالفقار د څهرې او خبرو څخه ښکاریدل چې نن ډېر
خوشحال دی.

- نن ډېر خوشحال ښکاری؟

ذوالفقار- بده ده خوشحال یم؟

- نه، خو که ووايي په څه خبره داسی خوشحال یی؟
نو موږ به هم خوشحاله شو.

ذوالفقار- راځې نن زما میلماڼه یاست وړم مو هوټل ته
هر څه خوری پیسي مو زه ورکوم.

د ذوالفقار په دې خبره زما او د زییر حیرت لا زیات شو
که څه هم ذوالفقار تل داسی ولخرچی او مصرفونه
کول خو نن دا چې سهار وخت راغلی و او داسی خبری

کول لږ عجیب غوندی وه.

زبیر- ستا دا خوشحاله خهره او داسی سڅپتوب زه

فکر کوم یو دلیل لری؟!

ذوالفقار په شیطنت د زبیر خواته وکتل او ویې ویل:

لکه څنگه دلیل؟

زبیر- اممم فکر کوم بیا لکه چی پلار کیږی؟ ځکه هغه

بل ځل چی لور دی پیدا کیدل داسی خوشحاله وی.

د زبیر په خبره په حیرت می د ذوالفقار خواته وکتل

څه ناڅه د زبیر خبره راته صحیح ښکاریدل، خو

ذوالفقار پخندا وویل: نه هسې کوم خبره نه ده، غلط

فکر دی کړی.

- بیا نو څه خبره ده؟

ذوالفقار- غواړی همدلته درته ووايم؟ راځی یو هوټل ته

لاړشو د ډوډۍ خوړولو وخت کی درته وایم، اوس

راځی او کنه؟

ما ژر خپل ځان د میز له شا څخه راوویست او ومې

ویل: ضرور ځم مفتہ ډوډی ده څوک ورته نه وایي؟
هسې هم داسی وډی یم.

زما په خبره زیبر هم پاسید ډېر ژر مو د دوکان دروازه
قلف کړل او یو نږدی هوټل ته لاړو، درې سره د یو میز
شاوخوا کښیناستو ځکه چې سهار وختی و نو زیات
کسان نه وه گارسون راغلو او ذوالفقار فرمایش ورکړو،
گارسون هم د دی پر ویلو چی نیم ساعت وخت شاید
ونیسې ځکه چی تازه یی پخو ولاړ د هغه په تلو زیبر
په بې صبری وویل: اوس ووايه څه شوی؟ ولی داسی
خوشحال یی؟

ذوالفقار په مضرت وویل: دومره تلوار ښه نه دی
ډوډی وخورو بیا وایم.

زه خو خاموش شوم پوهیدم کله چې ذوالفقار ووايې
وروسته نو مطلب هر کله چې د هغه زړه وغواړی بیا
وايي او د هغه مخکې د کوم چا خبره نه منې، خو زیبر
لا لگیا وو او کوښښ یې کاوه چې ذوالفقار په خبرو

راوړې، د نیم ساعت وروسته زموږ غوښتل شیان راغلل
البته باید ووايم د ذوالفقار غوښتلې شیان او د حق تېز
نشم سم خرچه یې کړی وه ډېر شیان یې راغوښتی وه
ما خو بسم الله کړل او بغیر د کوم ست کولو لگیا شوم
په ږوږۍ خوړولو که څه هم سهار لخوا زه دومره
ږوږۍ نخورم او زړه مې نغوړې خو د دې شیان په
لیدو اشتها مې اتومات خلاص شوه او خوړل مې
شروع کړل.

زبیر- تا وویل هر څه چې تاسو زړه غواړی راوغواړی؟
ذوالفقار- هو همداسی مې وویل.
زبیر- نو اوس خو دا ټول شیان تا خپل راوغوښتل، موږ
خو ولا نه کتل چې څه شته او څه نه؟
ذوالفقار د میز سر ته اشاره وکړل او ویې ویل: مطلب
دا شیان اوس ستا نه خوښیږی؟
زبیر لاس په سینه شو او چوکۍ ته یې تکیه ورکړل او
ویې ویل: نه.

زه بغير له دی چې د دوی جنجال ته وگورم لگیا وم
ډوډۍ می خوړل پوهیدم زیږه هسی بهانی کوی او د
هغه خو میاشتو د وهلو کینه یې تر اوسه زړه کې
نیولی ذوالفقار هم لکه چې پوه شو ځکه پخندا یې
وویل: زه اوس فرمایش ورکړه څه دی زړه غواړي؟
زیږه- اوس یې نغوړم تا دا ټول شيان د طاها په زړه
راوغوښتل.

زه چې د خوړلو حال کې وم سر مې راپورته کړو او
ومې ویل: ها! زه دی مینځ کې له کوم خوا شوم؟

ذوالفقار زما خواته راوکتل او ویې ویل: دا نن هسې
چټیات لگیا دی ته دی ډوډۍ وخوره.

د ذوالفقار په دی خبره زیږه په غوسه وویل: زه چټیات
لگیا یم؟ ته وگوره وریژی دی راوغوښتل بغير له دی
چې کشمش ورواچوي او ټول پوهیږي چې طاها وریژو
کې د کشمش (اوټکی) څخه بد راځي، وگوره غوښه
دی راوغوښتل چرگ او د چرگ کباب د غواي غوښه دی

راونه غوښتل ځکه پوهیږی چې طاها یې نخوری نور
هم ووايم؟

د زبیر په خبره تازه ما د ږوږۍ خواته فکر شو د رښتیا
هم ټول زما د خوښي شیان وه!
ذوالفقار- ستا مشکل اوس څه دی؟ که دا نخوری نو نور
ځانته راوغواړه، داسی دعوی وهې لکه چی طاها ستا
بڼه ده؟

د ذوالفقار په دی خبره زما خدا راغلل د زبیر خدا هم
راغلی وه خو د دی لپاره چی کم رانشی ویې ویل:
ورک شه، که زه د ده خیرن بڼه اوسیرم نو میره به مو
هم ته یې؟

د زبیر په دی خبره خپل خدا مې کنترول نشو کړی او
کوم گوله ږوږۍ چی خوله کې می وه هغه مې په سره
غاړه ولاړل او په ټوخ و ولیدم، ذوالفقار ژر د اوبو بوتل
زما خواته ونيو په زحمت می هغه د لاس واخیست، د
دوه درې غړپ اوبو څښلو وروسته مې زبیر باندی

بوټل وار کړو او ومې ویل: نور هسې بیخایه غول
مخوره یا کښینه د انسان پشان ږوېی وخوره یا ورځه
دوکان ته زما پر عصابو مه ځه.

زبیر څو شیبې خاموش شو د هغه وروسته داسې حال
کې چې د ځان سره یې بنگ، بنگ وو لگیا شو د ږوېی
په خوړلو البته د دی لپاره چې خپل زړه لږ خالي کړی
په ذوالفقار باندې په قصد باندې لس سیخ کباب
راوغوښتل! ذوالفقار هم د دی لپاره چې زبیر بیا جنگ
شروع نکړی خبره یې ومنل د ږوېی خلاصیدو وروسته
د زبیر راغوښتل شوی لس سیخ کباب هسې پاتی وه او
یو دوه دانې کی ورڅخه خوړلی شوی وه.

ذوالفقار د هغه کباب خواته اشاره وکړل او زبیر ته یې
وویل: ها! څنګه شو؟ نو ولی نخوری؟
زبیر داسې حال کې چې د ډېر ږوېی خوړلو له لاسه په
څوکی باندې تقریبا خملېدلې و وویل: په تا یې څه
چې خورم او کنه؟

ذوالفقار- پیسی خو زما ورباندی تللی؟
زبیر- ما درته وویل مور میلمانه کره؟ خان خخه به دی
سخی ارسلان خان نه وایی جور کری، خپل دی سینه
وتکول چی هرڅه غواړی راوغواړی نو اوس هم بغاری
مه وهه.

ذوالفقار او زبیر لگیا و او بیا یې جنجال کاوه چې ما د
گارسون خخه وغوښتل چې یو پلاستیک ماته راوړی،
کله چې گارسون پلاستیک راته راوړو نو بیغم لگیا
شوم هغه کباب او د چرګ پاتي غوښه مې پلاستیک
کې واچول زما په دی کار ذوالفقار او زبیر د څو شیبو
لپاره د جنگ لاس واخیست.

ذوالفقار- دا دی ولې پلاستیک کې واچول؟ که مور
شوی نه یې زه به درته یو بل خوراک ږوې. راوغواړم؟

- نه، نه ضرورت نشته ما دومره وخوړل چې تر یو
هفتي که نور خوراک هم ونکړم نه وې کیرم، دا مې
راوخیستل ستا خبره پیسی مو ورباندی تللې زړه مې

نه کیدې بیرته یې واستوم.
زبیر- ای د سومالیا وږی.
- مننه.

زبیر- نو هغه هډوکی دی ولی راټول کړل؟ یوازی به دی
هغه کباب راخیستی وایی.
د زبیر خواته می وکتل او په شیطان خدا مې وویل:
دا خو ما ځانته نه دی راخیستی.
د زبیر لځایه ذوالفقار وویل: نو چا ته دی راخیستی؟
داسی حال کې چی خندل مې ومی ویل: هغه زموږ
دوکان څنگ کی یو پیشو تازه لنگ شوی او ماشومان
یې پیدا شوی دا هغې ته وږم.

زما په دی خبره ذوالفقار پخندا سر وخوخواوه خو زبیر
په غوسه وویل: ای مړ شی لڅیره ما ویل دا څو ورځې
ولی همدا چی زه دوکان ته رانوځم حساسیت کوم؟

پخندا مې وروکتل زبیر د پیشو سره حساسیت درلود
همدا چی یو ځای ته تللی وایی کوم ځای کی چی

پیشو وه نو ټوخیدل به یې شروع کول زما پخندا زیبر
د میز لاندې په لغته ووهلم او ویې ویل: مرگ، مرگ
خاندی هم، ما خو ځله پوښتنه هم وکړل چې دلته خو
پیشو نه ده راغلې؟ او تا ویل نه، خبر نه وم چې خپل د
مور بڼه دی دوکان کی پټه کړې.

- په کراره خیرن، دوکان کې مې نه ده پرېږدلې د
دوکان د دروازی سره کله ناکله راځی.
زیبر- هو تخو رښتیا وایي.
نور څه مې ونه ویل او خاموش شوم زیبر هم بد بد
راوکتل او د شونډې لاندې کرار وویل: په گیر مې
راشی مړه کوم یې.
زما د څه ویلو مخې ذوالفقار وویل: پوښتنه نکوي ولی
مې تاسو دواړو ته شیرنې درکړل؟

زیبر- ما خو ځله پوښتنه وکړل خو تا لکه تازه شوی
ناوی پشان ناز کاوه او ځواب دی رانکړو.
ذوالفقار- خوله دې سمه خوځاوه نن مې تاته ډېر

حوصله وکړل.

د دی څخه مخکې چی دوی دواړه بیا جنگ پیل کړی
ومې ویل: د څه لپاره دی شیرنې راکړل؟
زما په خبره ذوالفقار د زبیر څخه نظر واخیست او
داسی حال کې چی پخندا یې خپل څوکی ته ډډ وهل
ویې ویل: شرکت مې خراب کړو؟
ما او زبیر بې اختیاره وویل: څه؟
ذوالفقار په بیغم انداز بیا خپل خبره تکرار کړل او ویې
ویل: ومې ویل شرکت مې خراب کړو.

- ته لیوني شوی یې ذوالفقار؟
زبیر- شک مکوه چې لیوني شوی کنه څوک خپل د
بدبختي په خبره چا ته شیرني ورکوی؟
ذوالفقار کرار وخنډل او ویې ویل: که اجازه راکړی
خپل خبره پوره کړم؟ د شرکت د خراب کولو څخه مې
مطلب دا دی چې د شرکت شریکان مې ټول وباسل او
شرکت مې خپل کړو.

ما او زبیر په حیرت یو ځل بیا یو بل ته وکتل اخر زما
طاقت ونشو او ومې ویل: او هغوی هم ستا خبره
ومنل او شرکت یې تاته درکړو؟
ذوالفقار خپل یوه پښه په بل واړول او ویې ویل: خپل
کاکا دی کم لاس نیولې! ټولو حق مې ورته په لاس
ورکړو او ورته ومې ویل په سلامت ورځی.
زبیر- نو هغه شرکت څنگه تاته در ورسیدو هغه خو پېر
شریکان درلود؟
ذوالفقار- شرکت ما ته را ونه رسید، هر چا خپل فیصده
واخیسته او هر یو خپل په لاره روان شول، ما هم خپل
فیصدي واخیسته او خپل د یو بل ملگری سره مې په
گټه یو ځای کرایه کړو او هلته مې خپل د شرکت شیان
منتقل کړل.

- نو څه فایده دی وکړل؟ دا شریکان دی وشړل نور
شریکانو سره یوځای شوی.
ذوالفقار- پخوا راسره لس شریکان وه خو اوس یوازی
یو شریک دی او دا هم شریک نه دی بلکی باید ووايم

زه يې قرضدار يم همدا چې کار وبار مې سم شو پيسې
په لاس ورکوم او شرکت کامل خپل په نوم کوم.

- فکر کوی يوازی ځان کولای شي يو شرکت اداره
کړي؟ موږ دوه نفر يو او دومره کوچنی دوکان نشو
سمبال کولای هغه وخت ته څنگه غواړي دا دومره غټ
شرکت يوازی ځان کنترول کړي؟

ذوالفقار خپل تکیه د چوکۍ واخيسته زموږ دواړو
خواته يې راوکتل او په شیطنت يې وويل: د همدې
لپاره خو سهار وخت ستاسو لیدو ته راغلم، تاسو دواړه
به زما سره کار کوی.

- نه.

زما په نه ویلو ذوالفقار تندي تروش کړو او ويې ويل:
ولې نه؟

- مرستي کولو لپاره درځو خو د کار لپاره نه.
ذوالفقار- ولې د کار لپاره نه؟
نه پوهیدم څنگه ورته ووايم چې خفه نشي.

- اوممم هغه ما بد راځی د کوم چا د لاس لاندی کار وکړم، ما هغه لومړی دنده کوم چې زییر پیدا کړی وه هغه مې هم د همدی لپاره خوشې کړه، ما نه خوبښیری څوک راباندی امر وکړی.

ذوالفقار په غوسه وویل: زه په تا امر کوم؟
- نه .. نه مطلب مې ته نه یې خو زما زړه نغوایي.
ذوالفقار- ته بد کوی.

خاموش شوم او نور مې څه ونه ویل خو ډاډمن وم چې زه د ذوالفقار شرکت ته د کار کولو لپاره نه ځم،
ذوالفقار د زییر خواته وکتل او ویې ویل: ته څه وایي؟
زییر- زه؟
ذوالفقار- هو ته.

زییر- ما خو بیحد خوبښیری مفت پیسی وخورم بغیر له دی چې کوم زحمت وباسم خو، د هغه ځایه چې متاسفانه د فارسیبانانو خبره ستا اب او نمک مو خوړلې نو نشم کولای ستا سره چلبازی او فریبکاری

وکریم نو بهتره همدا ده چې درنشم.

ذوالفقار- څنگه چلبازی ونکړی؟

زبیر- گوره ذوالفقار زه ډېر ټنبل انسان یم او هېڅ مې نه خوښیږي منظم دی کوم ځای لارشم او یا دی یو څوک راباندې په زوره کوم کار وکړي، همدا دوکان زما لپاره ښه دی ټول کار په طاها کوم او میاشت اخر کی مفت پیسې به جیب وهم نو ځکه وایم ستا اب او نمک مې خوړلې نغوړې لټی وکریم هغه هم داسی حال کې چی تا تازه شرکت جوړ کړی، زما خبره که منې نو یو دوه داسي کاریگران ونیسه چې تکره او ایمانداره وی نه زموږ پشان بیکاره او ټنبل.

زموږ دواړو د انکار وروسته که څه هم ذوالفقار غوسه شو خو نور څه یې ونه ویل د نیم ساعت وروسته د هوټل ووتلو زبیر زما څخه ژر روان شو ترڅو د دوکان دروازه خلاصه کړي زه لا کرار،کرار د ذوالفقار سره روان وم د لږ تگ وروسته ذوالفقار وویل: خپل په ټول

ژوند کې پرون تا یو ښه کار وکړو نظر نشی.

د تگ حال کې می وروکتل او ومې ویل: ما یادوی؟
ذوالفقار- هو.

- څه کار مې کړی چې ستا په نظر دومره ښه وو؟
ذوالفقار و درېد د هغه په درېدو زه هم ودرېدم.

ذوالفقار- دا چې تللې وی او خپل د پلار سره دی روغ
جوړه کړی وه.

- تا ته چا خبر درکړو؟
ذوالفقار- یو چا راکړو څه یې کوی؟
- اهوم.

ذوالفقار- جنگ فایده نلری بلخصوص د کورنۍ او مور
و پلار سره.

- ما جنگ نه و کړی.

ذوالفقار- جنگ یوازی دا نه دی چې یو بل سره ووهي
ستا کار هم یو ډول جنگ په حساب راتلو دا دومره
کلونه دی نه کوم پوښتنه پر هغوی وکړل او نه هم کور

ته ولاړی دا هم جنگ دی طاها.

- هغه زه د کور وشرلم.

ذوالفقار- دروغ مه وایه لالا هېڅکله ته له کور ونه
شرلې، بلکې دا ته وی چې ضد دی کړی و او نه تلې کور
ته.

- شاید مخامخ یې راته نه وه ویلې چې له کور ووځه،
خو داسې کارونه او خبرې کول چې همدا معنا یې
درلود.

ذوالفقار- ته ډېر ضدی او ډېر هم بیعقل یې، پوهیږې
کله چې ته ښار ته راغلې د درس ویلو په بهانه او د
هغه وروسته دې خپل د کورنۍ سره تگ راتگ بند کړو
لالا څومره ماته زنگونه ووهل او څومره یې زما څخه
درخواست وکړو چې تا راضی کړم ترڅو بیرته کور ته
لاړ شې؟ خو تا ضد نیولې و او ویل دی نځم.

که څه هم د بابا سره مې په ظاهر آشتي کړې وه خو
بیا هم زړه مې کامل ورسره نه و صاف شوی ځکه به

پوسخند مې ذوالفقار ته وويل: ته چې وايې بابا دومره
زنګونه تا ته وهل تر څو ما راضي کړې بيرته کور ته لاړ
شم نو ولی د هغه دومره زنګو لځايه چې تاته وهل يو
زنګ ما ته نه واهه؟ او ولی ماته مخامخ نه ويل چې
راشه؟

ذوالفقار- غواړې ووايي زه دروغ وایم؟
- ما داسې نه دی ویلې خو که بابا د رښتیا هم غوښتل
ما بیرته کور ته وغواړې نو کولای شول یو زنګ ما ته
ووهی نه تا ته.

ذوالفقار- لیاده مه باسه هغه ستا پلار دی نه ته د هغه
پلار، او پلرونه چې هرڅومره هم مهربانه شې بیا هم
خپل د زوی مخکې یو خاص غرور لری لکه څنګه چې
تا ضد درلود.

نور څه مې ونه ویل نه مې غوښتل هسې د پخوا
خبرې رایاد کړم او خپل طبیعت خراب کړم ذوالفقار
هم لکه چې پوه شو ځکه نور خبره یې یو پر دوه نکړل
او د خدای پامانی وروسته روان شو ترڅو خپل نوی

شرکت ته لار شی، زه هم روان شوم ترڅو پلاستیک
کې راټول کړی غوښه او هډوکان پيشو ته واچوم، د
دوکان څنگ کې دوه ډبرې مې يو پر بل کيخودلې وه
او يو په ظاهر امن ځای مې پيشو او د هغه بچيانو ته
جوړ کړی وو هلته په تلو پيشو مې وليدل چې
ځمليدلې وه او ماشومانو يې شيدی خوړل زما په ليدو
پيشو مياو، مياو کول پيل کړل په سر مې ورته لاس تير
کړو او بيا مې غوښه ورواچول او ژر د دوکان خواته
روان شوم ترڅو د زبیر خبری بيا پيل نشی.

تر غرمه دوکان کې وم د غرمه وروسته د تلو اراده مې
وکره ترڅو ژر لار شم او اقرا د بابا له کور راوړم، زبیر
ته چې د هینداری مخکې لگيا و او خپل وينستیان يې
جوړول ومې ويل: زه ځم لږ کار لرم ته تر ماډیگر
دوکان کې اوسېږه د هغه وروسته دوکان بند کړه.

زبیر د هینداری څخه نظر واخيست او ويې ويل: څه
کار لری؟

- محمد دوي د بابا کور کېدی ځم چې هغوی راوړم.
زبیر- اهوممم سمده خو فکر د دی؟ دا څو وخته ډېر
ټنبل او بیکار شوی یې هر ځل یو بهانه کوی او کار
پرېږدی ځی.

- غول مخوره ما کله هسې بهانه کړی او د کار څخه
تنبتیدلی یم؟

زبیر- هغه ځل د ماما د مرگ په بهانه زر ولاړی او نن
هم په دی بهانه روان یې چې محمد راوړم، بیا وایي
بهانی نه راوړم.

- د نن تلو سره کیږی دوه ځل، او ته خپل ده ووايه چې
هفته کې څو ځله دوکان ته راځي؟

زبیر بغیر له دی چې زما خبرو ته کوم توجه وکړی
داسی حال کې چی شپیلی وهل او دوه سترگي
هینداره کې ځانته نیولی وه او خپل ویښتیان یې
جوړول ویې ویل: ستا په نظر که څنې پرېږدم ښه به
راسره ښکاره شي؟

د هغه په خبره ما هم خپل ویښتیانو ته فکر شو او

ومې ويل: ستا د خو نه يم خبر خو ته وگوره زما
وينبتيان ډېر شوی سم ښکاری او که کم يې کړم؟

زبیر زما خواته راوکتل اوو ويې ويل: ښه ښکاری مه
يې کموه.

- خو مينځل يې دا څو وخته يو څه سخت شوی،
پعذابول کوی.

زبیر- داسي وايي څوک وا تر ملا دی رارسيدلې؟ يو
اينچ د غوړو څخه دی لاندی رانېکته شوی او په تندي
باندی دی راغلی څهره دی ورسره معصوم ښکاری او
هم بدرنگ.

- ها! يو ځل وايي ښه ښکاری بيا وايې بدرنگ؟ اوس
کم يې کړم او کنه؟

زبیر پخندا وويل: نه مه يې کموه داسې معصوم څهره
باندی انجونۍ ختاوځی بيا راځی درڅخه خريد کوی.
- بلا، بلا ريشخندی انسان لارم په دوکان فکر ساته.
زبیر- سمدې ورځه، خدای پامان.

د دوکان څخه د راوتلو حال کې مې د هغه د خدای
پاماني ځواب ورکړو او بیا مې ډېر ژر موټر سایکل
روښانه کړو او د بابا د کور پخوا روان شوم.

د هغه بل پرون پشان یو څه چې د دوکان څخه لرې
شوم نو راه بندی شول او زه بیا ترافیک کی بند پاتی
شوم، په بی حوصله انداز می شاوخوا کتل شروع کړل
چې یو نفر زما په اوږه لاس کیخود او ویې ویل:
وبخښی.

مخ مې وروگرځو د هغه بل پرون سړی وو کوم چی
ماته په ځیر، ځیر کتل د هغه په لیدو بیحد و وېرېدل
ما هغه بل ورځ فکر کاوه چې دا کوم پیړی دی خو
اوس راته انسان ښکاریدو، څه کم او زیات د څلویښت
دوه څلویښت کالو سړی وو.

په وېرې می وویل: بله مهربانی؟
سړی خپل د جیب څخه یو کارت راووېست زما خواته
یې ونيو او ویې ویل: زه خان گل رسولی یم د ** د

حوزی پولیس.

او د دی خبری سره سم یې خپل کارت ژر ښکته کړو
چې ما وویل: کولای شم یوځل بیا مو کارت وگورم؟
هغه بیا ځلی خپل کارت زما مخ ته ونيو او د رښتیا هم
پولیس وو!

- مهربانی څه کار لری زما سره؟

پولیس- تاسو باید زما سره حوزی ته راشی.

- په څه خاطر؟

پولیس- هلته په راتلو به پوه شی.

- خو ووايست د څه لپاره؟

هغه زما د موټر سایکل کیلې و باسل او ویې ویل: هلته

په راتلو به تاسو ته پوره د موضوع تفصیل درکړل شې

اوس مهرباني وکړی راځی.

د دی څخه مخکې چی کوم ممانعت وکړم هغه پولیس

زه د ځان سره کش کړم او د یو موټر خواته چی د

سرک هغه بل خواته ولاړ و ویورلم موټر کی دوه نور

نفران هم وه چي زما سره راغلي پوليس زما د موټر
سايكل كيلې يو د هغه دوه نفر ته ورکړل او ورته ويې
چي زما موټر سايكل دي له دي خاي ويسی ما چي
هرخومره پوښتنه کول څه خبره ده؟ او څه شوی؟
هغوی هېڅ ځواب رانکړو.

موټر چي حرکت وکړو په غوسه می وويل: تاسو حق
نلری دا ډول ما ويسې اخر خبره څه ده يو څه خو
ووايست؟ ما څه کړی؟

پوليس- مه وپرېږه کوم خاص خبره نشته زموږ
قومندان صيب ستاسو سره لږ کار لری ډېر ژر به مو
بیرته خوشی کړی.

- ستاسو قومندان څوک دی؟ او څه کار لری زما سره؟
پوليس- کله چي حوزی ته ورسیدو نو معرفي به شي
يو د بل سره.

د هغوی د چلند څخه پوه شوم چي نور هېڅ کوم خبره
نکوی نو ځکه زه هم خاموش شوم، خو د ډېر وېرې

خخه خپل په ژوند کی د ټول کړو بد کارونو لیست می
د سترگو وړاندی راغلو خو نه پوهیږم ولې ډیر فکر مې
د یوی خبری خواته تلو! هغه هم د خو کالو مخکی د
هغه جنرال د لور د مرگ او د هغه لیونی جنرال خوا ته،
ما خپل ټول ژوند کی همغه یو پولیسی قضیه او
پرونده درلود نور کوم خلاف کار می نه وو کړی چی و
وېرېږم خو بیا هم داسی زما لاس نیولی وړل زما زړه
کې وېره اچولې وه، لا حوزی ته رسیدلې نه و چی ما
خپل څنگ ته ناست پولیس ته چې داسې چمتو ناست
و ته وا لکه زه چی غواړم وتښتم ومې ویل: اجازه شته
یو زنگ ووهم؟

پولیس- نه.

د هغه د کلک نه ویلو سره نور می خوله بند کړل، همدا
چی حوزی ته ورسیدو زما موبایل او نور شیان یی
راخخه واخیستل او زه یی د یو پولیس سره د یو
کوټی خواته روان کړم هغه پولیس زه کوټی ته نبالسم
او خپل ډیر ژر له کوټی ووت او دروازه یی بنده کړل.

شاوخوا کوټه کې په کتو شوم یو معمولې کوټه وه یو
میز او دوه څوکی د کوټې منځ کې کیخودل شوی وه
او یو کوچني برق چې لږ یې کوټه روښانه کړې وه البته
زیاتر رڼا د بیرون څخه راتلل او دا هسې روښانه وو د
ټولو څخه بد د کوټې رنگ وو! ټول کوټه فولادی رنگ
شوی او دا رنگ ما ته استرس راکوو د څو شیبو
وروسته دروزه خلاصه شوه او یو 50/55 کالو په عمر
سړی راننوت د څهري څخه جنایي پولیس ښکاریدو
خپل ږیری او بریت یې اخیستې وه او خپټه یې هم لږ
راوتلې وه او تور رنگ دریشې کړی وه د پتلون په جیب
کې هم مخابره وه خلاصه چې د څهري څخه یې ما
هېڅ سم حس وانخیست بغیر د کوم سلام ویلو په
څوکی کښیناست او ماته یې هم د کښیناستلو وویل.

کونښنې مې وکړو ځان عادی وښایم او و نه ډار شم،
پوهیدم چې د پولیسو مخکې ډاریدل کار نور هم
خراب کوی نو ځکه څو ژور ساه ګاني مې واخیستل
ترڅو په ځان لږ کنټرول ولرم، زړه کې مې ویل کاش

شموئیل دلتہ وایی لکه هغه بل خُل پشان چې د پولیسانو څخه یې بچ کړم کنه هغوي په زوره د جنرال د لور قتل زما په غاړه اچو، په همدې فکرونو کې وم چې هغه راغلی کس خپل ستوني صاف کړو او په یو ډډ غږ یې وویل: زما نوم عبدالرزاق حمیدي دی او د مواد مخدر او نشه ای توکو په وړاندې د مبارزې د څانګې پولیس یم.

د هغه په دې خبره مې نور هم حیرت وکړو د مواد مخدر جنایي پولیس زما سره څه کار لری؟ همدا پوښتنه مې پر ژبه راوړل او ومې ویل: تاسو زما سره څه کار لری؟ د څه لپاره مو زه داسي ډول دلتہ راوړم؟ زما په خبره هغه خپل ډډ چوکۍ ته ورکړل او ښه په ځیر، ځیر راوکتل او څه ناڅه په طعنه امیز توګه یې وویل: ستا په اړه مې ډېر څه اوریدلې وه غوښتل مې یو خُل له نږدې دې وګورم، باور مې نه کیدې ستا پشان (په توهین امیز توګه یې یو خُل بیا زما سر تر پښو

راوکتل او ویې ویل: کس دی زموږ یو تکړه جنرال
وژلي وی؟!

د هغه په دی خبره مې غوسه راغلل او بغیر له دې چې
پام وکړم چې حوزه کې یم او دا مخامخ کس یو
پولیس عسکر دی ومې ویل: تاسو فکر نه کوي چې
داسي یو حرم*نی ته د جنرال لقب کارول د جنرال د
لفظ توهین دی؟

په تمه وم چې زما په دی خبره هغه غوسه شې او کوم
بد غبرگون وښايي خو برعکس هغه په خدا چوکۍ ته
تکیه ورکړل او ویې ویل: هوممم ستا د خبری سره هم
نظره یم، داسي کس ته جنرال ویل لا ښه خبره نه ده
خو زما د خبری مطلب دا وو چې هغه هرڅومره که
غلط انسان وو خو بیا هم یو نظامي کس وو! هغه خپل
ټول عمر په جنگ جگړو کې تېر کړی وو، نو ځکه د
ذهني او فیزیکی لحاظ وړتیا او مهارت یې ستا څخه

زیات وه نو خُکه راته جالب وه چې پوه شم تا خنګه
هغه مړ کړو؟

- فکر نه کوې د دی کیسی د بیان وخت تېر شوی؟ دا
څه د پرون یا بل پرون کیسه نه ده چې زه دی تاسو ته
ووايم دا د څو کالو مخکي خبره ده او ما دا څو وخته
بیحد کوښښ کړی چې هغه منحوس ورځ لیاده وباسم
نو زړه مې نغوړې د هغه ورځ په اړه کوم خبره وکړم
که د همدې خبرې لپاره مو زه راغوښتلی يم نو بهتره به
دا وی چې نور لاړ شم.

حمیدی- ولې دومره تلوار لری؟ ما د هغه کیسې سره
هېڅ کوم خاص دلچسپې نشته هسې ستا په لیدو هغه
رایاد شول زموږ اصل خبره بل ده.
- څه خبره ده؟ خوشحالیږم که ژر ووايست خُکه چې
زه ډېر کار لرم او بیکار نه يم.

د هغه د څه ویلو مخکې یو ځل بیا د کوټې دروازه
خلاصه شوه او دا ځل جنرال راغلو! همغه د ذوالفقار د

کور څنگ کې جنرال کوم چې لور یې مړه شوی وه د هغه په لیدو نور هم و وېرېدل فکر یې کاوه خپل د لور د مرګ قصاد غواړي زما څخه واخلي؟ بل هېڅ کوم فکر یې ذهن ته نه راټلو، د هغه په لیدو حمیدی د چوکۍ پاسید او د هغه خواته ورغلو د سترې مشې وروسته یې خپل چوکۍ هغه ته د کښیناستلو لپاره ورکړل هغه هم بغیر د څه ویلو ما ته مخامخ کښیناست بیخي بدلون نه و کړې لا هم ځوان شوی وو

سترګي همغسې هیبت درلود د هغه په لېدو بې اختیاره مې د خولې لارې تېر کړل، هغه بغیر له دې چې زما څخه کوم پوښتنه وکړي مخ یې د حمیدی خواته چې د کوټې کونج کې ولاړ و او زموږ خوا ته یې راکتل واړو او ویې ویل: څنگه دی زما انتخاب؟

د هغه په خبره حمیدی کرار وخنډل او داسې حال کې چې زما خواته یې راکتل ویې ویل: د تل پشان بهترینه ټاکنه مو درلود یو دم همغسې ده څنگه چې دا څو میاشتي موږ ورپسې وو خو یو کمې لری.

جنرال - څه کمې؟

حمیدي - ډېر احساساتي او نرم زړه دی او دا کار یې

هېڅ ښه نه دی.

د هغه په خبره جنرال کرار وخنډل او ویې ویل: خو زه

فکر کوم چې همدا احساسات یې د ټولو څخه زیات

پکار راځي.

د هغوي د بحث منځ کې وغورځیدلم او ومې ویل:

وبخښی خو که اجازه مو وی زه لار شم نور په ما

ناوخته کیږي.

زما په غږ جنرال راوکتل او ویې ویل: ولې دومره

تلوار؟ تازه غواړم معرفي وکړم.

- معرفي نغواړم راته مهم نه ده چې تاسو څوک یاست؟

زه یوازی غواړم له دی ځایه لار شم تاسو په څه حق زه

راگیر کړي یم؟

د جنرال لځایه حمیدی وویل: اوممم فکر کوم لفظ د

راگیر به ښه نه وی، ځکه چې ته چا نه یې راگیر کړي

او هر چيرته چې هر وخت و غواړي تللي شى، موږ
يوازې د يو دوستانه ملاقات لپاره ته راغونښتى يې.

- زما داسې راوړل ستاسو په نظر دوستانه ملاقات وو؟
تاسو سم صحي زه لاس تړلې تر حوزې راوستم او زما
ټول شيان مو راڅخه واخيستل.

جنرال- هغه زما امر وو! او د هغه لپاره زه بڅښنه
غواړم خو زه تا پيژنم او پوهيږم چې د وېرېدلو حالت
کې عجيب غريب کارونه کوي او حتا شايد د پوليس د
نوم په اوريدلو تېنټيدلى وايي نو ځکه مې وويل چې
داسې دې راوړي.

د جنرال خبره تر څه حده صحيح وه ما د پوليس د
نوم په اوريدو د رښتيا هم د تېنټيدلو اراده درلود البته
زه تل هغه ځاى کې چې فکر کوم خطر دى تېنټم خو
متاسفانه هېڅکله تېنټيدل مې فايديمند نه دى ثابت
شوى.

- کولای شم ویوښتم زما څخه څه غواړي چې داسي
دوستانه ملاقات مو راسره وکړو؟

زما په خبره جنرال کرار وخنډل او ويې ويل: غوښتل
مې درڅخه مننه وکړم.
- د څه لپاره؟

جنرال- د دی لپاره چې زما د لور قاتل دی وواژه.
- ما له قصد هغه نه دی وژلي بس یو ناگهاني پيښه وه.
جنرال- هوممم پوهیږم ضرور یو ناگهاني پيښه او
قسمت وو کنه امکان یې نه درلود ته دی هغه لیوني
انسان ووژني، کله چې کاکا دی راغلو او ویې ويل چې
ته ورک شوی یې نو ما خو سل سلنه باور درلود چې
سبا به ستا د مړ شوی او ټوټه شوی جسد سره به مخ
کیږو!

که څه هم بې رحمانه او سخت خبره وه خو یو ډول
سپین حقیقت وو او ټول پوهیدل چې ته نشې کولای د
هغه لیوني له لاسه ژوندی بچ شې خو کله چې هغه نفر

ستا د خای آدرس راکړو او کله چې هلته درغلو
نو(جنرال خپل سترګي ما ته خیر کړل او ویې ویل:
ستا د مړ جسد د لیدو په تمه وم خو لکه چې قسمت
ستا سره ملګری وو او په بهد ناباوری کې تا هغه
لیوني وژلي وو!

- کوم نفر تاسو ته زما د خای آدرس درکړو؟
جنرال- نه پوهیږم چې څوک و یوازی ستا آدرس یې
راکړو او لاړو حتا و نه درېد چې موږ پوښتنه وکړو نوم
یې څه دی؟ او د کوم خای دی؟ لومړۍ مو باور نه کاو
چې خبره یې رښتیا اوسیدی خو ستا کاکا ویل که د
دروغو خبر هم وی باید لاړشو او یوځل وګور موږ هم
ورسره ومنل او کله چې راغلو ته مو پیدا کړی رښتیا
پښه دی څنګه ده؟

د جنرال په خبره زه پوه شوم چې هغه یو نفر څوک
وو، په شونډو مې نری مسکا راغلل شموئیل! لا خپل
خیالاتو کې وم چې جنرال وویل: و دی نه ویل پښه

دی خنگه ده؟

- ښه ده، خو باور نشم کولای چې تاسو دی یوازی د یو
منني کولو لپاره زه تر دی ځای راکش کړی اوسیدم؟
زما په خبره جنرال کرار وخنډل او داسی حال کې چی
حممیدی ته یې کتل ویې ویل: گوره دومره ساده هم نه
دی کله ناکله یې فکر ښه کار کوی. (بیایې زما خواته
راوکتل او ویې ویل: سم فکر دی کړی موږ ستا سره لږ
کار لرو، البته داسي باید ووایم چې موږ ستا همکاري ته
اړتیا لرو.

#نوت

سلامونه ملگرو په دې امید چې روغ او جوړ اوسېږي،
ملگرو دا ناول کامل لیکل شوی خو ځکه چې متاسفانه
په کتابتون سایټ کې د لس ام بې څخه ډیر کتاب نه
اپلوډ کيږي نو مجبور شوم د نیم څخه لا کم ناول نشر
کړم دا ناول د ابلیس ناول دریم پړاو دی او تقریبا
1185 صفحي دی، که غواړې دا ناول کامل ووايست
نو زما د ټلگرام شخصي چینل ته راشې یا هم زما
فیسبوک ایډی درسره فالو کړی او که په یو ځل کامل
فایل غواړی نو د غه ایډی په ټلگرام کی سرچ او مسج
ورته وکړی ترڅو کامل ناول درواستول شي.

shuhab09@

دا هم زما د ټلگرام شخصي چینل لینک

<https://t.me/pashtoonovels0>

او دا هم زما د فیسبوک ایډی

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014&mibextid=ZbWKwL>

البته که په گوگل یا هم فیسبوک کې په پښتو باندې
ولیکي "خواجه زی صاحب" نو زما مجازی اکانتونه لکه
فیسبوک، ټلگرام، انسټاگرام به په آساني پیدا کړي شي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library